

K-18

HUOMAUTUS: Romaani sisältää homoeroottista aineistoa, eikä se sovi alaikäisten käsiin.

Jeren ja Jusan seikkailut 1-5

- **1. *Jere miesten matkassa***
- 2. *Jere joutuu puhutteluun***
- 3. *Jere ja sädepistooli***
- 4. *Jere ja isku kaupungin sydämeen***
- 5. *Jere manan majoilla***

J. N. V. Ahtola

Jere miesten matkassa

Romaani

Helsinki 2015

© 2010–2015 J. N. V. Ahtola

Kolmas, tarkistettu laitos
Ensimmäinen laitos 2010

<http://jnvahtola.wordpress.com/>

ISBN 978-952-93-4991-3 (PDF)

Keväällä elämä alkoi tuntua tyllyltä. Isä oli löytänyt uuden vaimon ja jättänyt meidän perheen, ja paras kaverini Aleksi muutti Ruotsiin. Muita kavereita ei oikeastaan enää ollut, kun olin meidän luokan lyhyin poika ja minua haukuttiin aina ”tumpiksi”. Liikuntatunneilla jäin viimeiseksi, kun valittiin pelaajia joukkueisiin. Minua harmitti todella paljon, etten ollut yhtään isompi.

Asuin äidin ja pikkuveljen kanssa Helsingissä. Äiti oli yleensä vihainen ja väsynyt ja sanoi, että hänen pitää raataa asunnon takia. Pikkuveli oli muuttanut isän lähdön jälkeen ja vollotti välillä ilman mitään järkevää syytä. Minä en edes kiusannut häntä. Yleensä hän nyhjötti huoneessaan ja teki läksyjä moneen kertaan tai luki kirjoja. Hän pelkäsi kauheasti tekevänsä jotain väärin ja halusi joka päivä minun tarkistavan läksyt.

Jo edellisenä vuonna olin alkanut kiinnostua seksiasioista. Kun isommat pojat puhuivat niistä, heitä nauratti, mutta minä halusin tietää aivan oikeasti — muutakin kuin sen, että seksiin tarvittiin pippeliä ja se liittyi tyttöihin.

Oma kaluni oli ruvennut välillä seisomaan, ja se tuntui todella kivalta. Sitten tuli yhä voimakkaammin sellainen olo, että pippeliä oli ruvettava silittämään ja hyväilemään, eikä sitä lopulta voinut vastustaa. Aloin leikkiä kalulla oikeastaan joka ilta sängyssä. Riisuin aina pyjaman housut pois, koska se tuntui jännittävältä.

Koulun jälkeen sain joskus seikkailla omin päin tietokoneella, kun äiti oli vielä töissä ja pikkuveli lähti kirjastoon. Internetissä oli melko paljon seksikuvia, mutta osa oli vähän hämmentäviä, kun niissä miehillä oli niin paljon isom-

mat vehkeet. Siellä oli aika paljon kuvia myös pimpeistä.

Sitten näin televisiossa luontodokumentin, jossa leijonat parittelivat. Siitä keksin, miten voisin tyydyttää itseäni. Tarvittiin vain nytkyttävää liikettä.

Samana iltana ajattelin sängyssä niitä leijonia ja nylkytin pippelin nahkaa edestakaisin. Se tuntui älyttömän kivalta enkä voinut lopettaa. Hyvä olo vain kasvoi ja kipristelin varpaita, kunnes tuli jonkinlainen pakokauhun tunne ja kalu nytkähteli kivikovana ja siitä tuli pari tippaa jotain valkoista. Pelästyin ja kädet vapisivat. Seuraavana päivänä menin kirjastoon katsomaan lääkärikirjasta, ja sen mukaan olin saanut orgasmin ja siemensyöksyn. Kirjassa sanottiin, että itsetyydytys ei ole vaarallista ja kaikki tekevät sitä joskus.

Niin minun alkoi joka ilta tehdä yhä kovemmin mieli itsetyydytystä ja jännittävää pakokauhua. Tuntui kuin putoaisi korkealta mutta ei kävisi kuinkaan. Aluksi koetin ajatella pimppiä samalla kun hieroin pippeliäni, mutta se ei tuntunut oikein miltään. Mieleen tulivat koko ajan aikuisten miesten järeät vehkeet, ja ajattelin millaista olisi saada sellainen käteen. En ollut varma, miten sellaisella leikkittäisiin, mutta kun ajattelin, että sitä voisi vaikka nuolla ja saisin maistaa siementä, niin heti tuli väkisin sellainen orgasmi että täytyi haukkoa henkeä. Sain kolme kertaa peräkkäin orgasmin, kun ajattelin ison kikkelin nuolemista.

Aamulla oli epäuskoinen olo. Jos joku saisi tietää, että pidän tuollaisista jutuista, niin kaikki haukkuisivat koulussa ”vitun homoksi”. Ajattelin, että ehkä se olisi ohimenevää, mutta illalla sängyssä aloin taas kuvitella, kuinka nuolen aikuisen miehen isoa kalua. Niinpä ajattelin, että ollaan sitten välillä homona. Isompana alan tykätä pimpeistä ja menen naimisiin.

Koska se oli vain väliaikaista, ei enää harmittanut että olinkin tällainen tumpi homo. Senhän voi lopettaa sitten

kun haluaa. Sitä paitsi koulussa haukuttiin ”homoksi” ihan mistä syystä tahansa — jos vaikka söi vihreää omenaa.

Internetissä oli kaikenlaista tietoa homoista. Yhdellä sivulla sanottiin, että homous on sairasta, ja toisella, että se on normaalia. Ihmettelin, miksi aikuiset eivät voi olla yksimielisiä näin selvästä kysymyksestä. Välillä tuli vain ilmoitus ”Sivua ei löydy” tai ”Palvelin vastaa liian hitaasti”, varsinkin jos sivulla olisi ollut kuvia. En uskaltanut etsiä tällaisia sivuja koululla, koska kuka tahansa olisi voinut kurkkia selän takaa ja pornosivujen katseleminen oli kielletty ja varmasti estetty. Kotonakin täytyi aina muistaa tyhjentää sivut pois tietokoneen muistista. Kun näin oikein mukavan kuvan, oli pakko käydä vessassa itsetyydyttämässä.

Löysin pari paikkaa, joissa oli paljon ilmaisia kuvia homoista. Pitäisi saada suojattu muistitikku, johon voisi tallettaa mukavat kuvat. Pidin sellaisista, joissa oli lihaksikas mies kalu esillä — kuin palomies letkuineen. En pitänyt kovin nuorista, koska he varmaan olivat epävarmoja eivätkä osanneet tehdä seksiä niin hyvin ja ehkä heidät oli kuvattu väkisin. Joku kokenut osaisi opettaa, miten pitää toimia. Eniten pidin kuvista, joissa mies hymyili ystävällisesti. Kenties joku sellainen voisi ruveta tällaisen mitättömän pojan kaveriksi eikä nauraisi, vaikka en osaa vielä mitään ja pip-peli on pikku nappula.

Melko nopeasti alkoi tehdä mieli juttuja, joita kuvissa näytettiin. Jotkin kuvat olivat hiukan pelottavia, mutta joissakin kaksi miestä suuteli alasti tai toinen otti toisen pippelin ihan kokonaan suuhunsa tai työnsi kaluaan toisen pyllyreikään. Mietin kovasti, miltä tuollainen seksi tuntuu ja satuu se. Ehkä haluaisin aluksi kokeilla vain suutelemista.

Läksyt lakkasivat kiinnostamasta kovin paljon, koska halusin mieluummin oppia seksijuttuja. Ehkä meidän koulussa jotkut pojat olivat kokeilleet niitä. Toiset taas kikat-

tivat aina kun jotain vähänkin vihjaistiin, ja he eivät varmaan olleet kokeneet niitä. Ajattelin, että jos oppisin tekemään seksiä jonkun aikuisen kanssa paremmin kuin muut meidän luokalla, ei enää harmittaisi niin paljon, että olen luokan pienin.

Itsetyydytys alkoi tuntua yhä mukavammalta. Kuvittelin, miten löytyy joku komea ja kiltti aikuinen jätkä ja menen salaa kylään ja riisumme alasti ja alamme suudella ja nuolla ja vehkeet jököttävät. Orgasmi tuli nopeasti, ja usein tyydytin vielä uudestaan. Ruiskautin siemenet pyjamanhousujen lahkeeseen, kun ei ollut muutakaan paikkaa. Aamulla lahkeissa oli koppuraisia laikkuja, mutta ajattelin, ettei äiti huomaa. Tuntui jännittävältä nukkua ilman housuja, mutta aamulla ne täytyi pukea jalkaan, ennen kuin äiti tuli käskemään ylös.

Aika moni meidän luokalta oli MESE-galleriassa. Se on sivusto, johon nuoret ja muutkin voivat lähettää kuvia ja tekstejä. Siellä on ryhmiä, joihin voi liittyä. Jos esimerkiksi pitää Kornista, voi liittyä ryhmään ”I eat Korn serials”. Minulla ei ollut oikein mitään kuvia eikä edes kameraa, enkä ollut tehnyt sinne omaa sivua. Joskus välitunneilla katseilin sieltä sivuja, joita toiset mainostavat.

Maaliskuussa surfasin taas galleriassa sivulta toiselle, kun äkkiä huomasin, että joku käyttäjä liittynyt ryhmään nimeltä ”Poikarakkaus”! Hätkähdin niin että tuntui ja sydän alkoi hakata. Katsoin ettei kukaan ollut kurkkimassa ja menin ryhmän sivulle. Siellä oli lyhyt kuvaus: ”Pojille, jotka tykkäävät... pojista.” Jäseniä oli melkein neljäsataa. Pystyin vain ajattelemaan, että tuonne täytyy päästä. Sitteen huomasin, että ryhmässä oli ikäraja: K-16. ”Ryhmä on suljettu. Ryhmäsivun aineisto näkyy vain jäsenille. Hae jäsenyyttä tästä.”

Taas alkoi harmittaa, että olen näin pieni. Olisin niin kovasti halunnut juuri tuohon ryhmään mukaan! Siellä näkyi olevan aikuisiakin jäsenenä.

Koko illan suututti, että oli tuollainen ryhmä enkä pääsyt mukaan. En viitsinyt edes tyydyttää illalla, vaikka kikkeli sojotti enkä saanut nukuttua.

Aamulla halu oli niin kova, että aloin lopulta suunnitella, kuinka voisin esittää 16-vuotiasta ja päästä Poikarakkauteen jäseneksi. Oli niin tyhmää olla ihan kokematon. Tutkin välitunnilla, kuinka MESE-galleriaan oikein liitytään. Sinne pitää lähettää ainakin yksi kasvokuva ja ilmoittaa syntymäaika. Tietoja ei kuitenkaan tarkisteta. Jos se on näin help-

poa, ajattelin, niin täytyy ainakin yrittää.

Tarvittiin valokuvia. Voisin lainata äidin kameraa ja ottaa kuvia, kun olen yksin kotona. Pitää vain naamioitua niin että näyttää 16-vuotiaalta eivätkä luokkakaverit tunnista. Se voisi onnistua vaikka jo tänään, jos pikkuveli lähtee neljältä kirjastoon, ja äiti tulee töistä vasta viiden jälkeen.

Mietin millaisia kuvia ottaisin. Sinne ei saa laittaa alastonkuvia, ja minä olen niin ruipelo, ettei kukaan välittäisikään katsella. Mieluummin pari asiallista kuvaa. Voisin katsoa mallia muiden kuvista. Tukka täytyy kammata eri lailla.

Sinä päivänä oppitunnit etenivät hirvittävän hitaasti. Odotin vain että pääsisin kotiin kokeilemaan kuvaamista. Matematiikka ei kiinnostanut yhtään. Mutta piti osata laskea uusi syntymäpäivä. Päätin, että olkoon 9.2.98. Oikeasti olen syntynyt 20.10.00, ja se on helppo muistaa.

Kolmelta koulu vihdoin loppui ja melkein juoksin kotiin. Olin niin kärsimätön että meinasin haljeta. Pikkuveli nyhjätti jo huoneessaan tekemässä läksyjä. Neljän maissa hän saisi ne ensimmäisen kerran tehtyä ja lähtisi toivon mukaan kirjastoon. Yritin teeskennellä huoletonta ja kävelin välillä huoneen ohi vilkaisten, missä vaiheessa pikkuveli oli. Itse en pystynyt keskittymään läksyihin, kun olin yhtä aikaa hermostunut ja kiihtynyt.

Kymmentä vaille neljä kuulin, kuinka pikkuveli nousi huoneessaan ja lähti kävelemään huoneeseeni. Osasin jo arvata keskustelun.

”Sain jo läksyt tehtyä, mutta en ole varma, menikö kaikki oikein”, hän sanoi surkean näköisenä.

”Voidaan katsoa illalla. En ehdi vielä, kun minulla on tässä nämä”, vastasin viitaten omiin läksyihini.

”No joo.”

”Menetkö käymään kirjastossa?” kysyin muka muina miehinä.

Pikkuveli epäröi. ”Voisin minä mennä, mutta kun äiti sanoi että pitäisi käydä jossain muuallakin joskus. Pääsisin tänään ehkä C:hen asti.”

”Jos vaikka käyt ensin sanomassa Sibeliukselle terveisiä ja sitten menet kirjastoon. Jos äiti kysyy, niin voit sanoa että kävit puistossa reippailemassa.”

Pikkuveli katsoi totisena. ”Hyvä on.” Sitten hän meni eteiseen pukemaan ja lähti ulos.

Huokasin helpotuksesta, kun säästyttiin itkukohtaukselta. Viime syksynä, kun isä oli lähtenyt, pikkuveli kysyi eräänä päivänä koulun jälkeen: ”Jos teen kaikki läksyt oikein, niin tuleehan isä takaisin?” Ihmettelin tuollaista kysymystä ja vastasin totuudenmukaisesti: ”Ei tule.” Silloin pikkuveli alkoi itkeä vullottaa eikä lopettanut millään koko iltana. Äiti ihmetteli, pitääkö lähteä viemään pikkuveljeä lääkäriin keskellä yötä, kun hän vain itkee. Lopulta hän nukahti. Oli parempi olla puhumatta isästä, niin pikkuveli ei ainakaan ruvennut parkumaan.

Heti kun ovi oli kolahtanut kiinni, hain äidin kameran ja kokeilin, toimiiko se. Sitten kastelin tukan aivan märäksi, jotta sen sai kammattua silmille. Levitin ylähuuleen vähän kenkälankkia, vaikka se haisi pahalle, mutta näytti siltä kuin minulla kasvaisi jo viikset. Parhaat kuvat tuntuivat olevan sellaisia, että ne oli kuvattu jotenkin yläviistosta. Teippasin kameran kirjahyllyyn ja panin sen kuvaamaan ajatuksella. Ensimmäiset kuvat olivat jotenkin hölmöjä, mutta sitten panin kädet farkkujen takataskuun ja katsoin kameraan kuvitellen, miten joku komea jätkä huolisi minut seksijuttuihin, ja siitä tuli ihan siedettävä otos. En näyttänyt yhtään lyhyeltä.

Toinen kuva voisi olla rohkeampi; sen voisi ottaa sängyssä alushoususillaan. Tuntui niin jännittävältä, että pip-peli alkoi heti seisoa. Kiinnitin kameran taas yläkulmaan

ja menin sänkyyn polvilleni. Nostin T-paidan helmaa, katsoin kameraa ja ajattelin: ”Tahdotko nähdä nätin napani?” Se kävisi kuvalle otsikoksi, ja minua nauratti, kun salama välähti. Kuvasta tuli aika mainio, vaikka se olikin vähän porno: napa näkyi, ja alushousuissa oli seisokki. Paristot olivat niin lopussa, ettei kuvia saanut enempää, mutta nuo riittivät galleriaan.

Siirsin kuvat tietokoneeseen ja muokkasin niitä. Ne oli poistettava äidin kamerasta, jotta hän ei hämmästyisi. Sitten aloin luoda profiilia MESE-galleriaan. Kaikki Jere-alkuiset nimimerkit olivat jo varattuja. Oli keksittävä äkkiä nimimerkki, jota kukaan ei tunnista. Katselin epätoivoisena ympärilleni koettaen keksiä mitä hyvänsä. Kirjahyllyssä oli *Maamme kirja*, ja siitä tuli mieleen ”maaki” ja siitä saman tien MaaGi. Se oli vapaana.

Niin syntyi MaaGi98. ”Olen 16-v. jätkä stadista... pari vanhaa kuvaa. Lisää tulee jos jaksan kuvata.” Sitten hain Poikarakkaus-ryhmään jäseneksi. En tiennyt, mitä sinne vielä vaaditaan. Täytyi vain odottaa.

Lopuksi siivosin kuvat tietokoneesta Hotmailiin ja jäin odottamaan äitiä ja pikkuveljeä. Oli harvinaisen kova nälkä.

Pikkuveli palasi kotiin ja sitten äiti tuli kaupasta. Molemmat katsoivat minua vähän oudosti. Sitten tajusin että minulla oli jäänyt kenkälankit naamaan. Nolotti kauheasti.

Ruoan jälkeen yritin keskittyä omiin läksyihin ja pikkuveljen läksyihin. Oli ärsyttävää, kun hän ei millään uskonut, että ne oli jo ihan hyvin tehty. Sitten katsottiin yhdessä *Simpsonit*, ja me lapsukaiset lähdimme nukkumaan. Nykyään menin ihan kiltisti nukkumaan, kun sängyssä sai rauhassa itsetyydyttää ennen nukahtamista. Oikeastaan se oli päivän paras hetki. Tänäpäin kuvittelin, miten kaikki komeat jätkät katsoivat kuvaani ja halusivat heti kutsua minut kylään leikkimään vehkeillään.

Aamulla odotin, että pääsisin katsomaan tietokoneelta gallerian tapahtumia. Halusin kovasti jäseneksi Poikarakkauteen.

Välitunnilla pääsin vihdoon MESE-galleriaan, ja kun kuukaan ei ollut kurkkimassa, kirjauduin sisään uudella tunnuksellani. MaaGi98 oli Poikarakkaus-ryhmän uusin jäsen! Siellä näkyi kuvia ja jotakin keskustelua, mutta en uskaltanut selata niitä koulussa. Taas piti odottaa, että koulu loppuisi ja pääsisi kotiin seikkailemaan yksin internetissä. Ehkä jo illalla pääsisin tekemään seksiä jonkun kanssa.

Koulun jälkeen pikkuveli teki läksyjä ja lähti taas kirjastoon. Hän oli kuulemma jo aloittanut C:n. Hän luki jotakin tietosanakirjaa aakkosjärjestyksessä ja kopioi hakusanat. Ehkä hän luuli, että kun hän pakertaa kiltisti Ö:hön asti, niin isä tulee takaisin.

Menin kiireesti tietokoneelle katsomaan, millaista Poikarakkaudessa oli. Siellä oli kaikenlaisia kuvia, mutta ne eivät olleet seksikuvia, kun sellaisia ei saanut sinne tuoda. Sitten oli keskusteluja, mutta en tajunnut kaikkea, koska ne olivat jotenkin sisäpiirin juttuja ja niissä oli outoja lyhenteitä. Siellä sai lähettää yksityisviestejä ja kaveripyyntöjä, mutta ainuttakaan ei ollut tullut. Olin hiukan pettynyt. Kuviakaan ei ollut kommentoitu, ja ”Tahdotko nähdä nätin napani?” näytti jo vähän hölmöltä verrattuna muiden kuviin.

Olin hiukan ymmälläni; en tiennyt mitä pitäisi tehdä ja kuinka pääsisin jonkun kanssa tekemään seksiä. Jotkut olivat kuvissa poikakaverin kanssa ja jopa pussailivat. Toisten kuvia sai arvostella. Lisäsin joihinkin kuviin arvosanan; parhaat saivat täydet 5 pistettä. Aika monet käyttäjät olivat

nuoria, alle 20 vuotta. Ajattelin, että nuoremmat kiusaavat minua ja nauravat, kun olen näin pieni, mutta aikuiset suhtautuisivat asiallisesti ja suojelisivat.

Katselin siellä kuvia ja sivuja ainakin tunnin, mutta en löytänyt mitään tilaisuutta seksihommiin. Olin pettynyt. Halutti kovasti, mutta en uskaltanut tehdä mitään, kun en tiennyt kuinka pitäisi toimia. Tuntui että jään taas kaiken kivan ulkopuolelle — ehkä se oli elämänkohtaloni.

Illalla koetin keskittyä vaihteeksi läksyihin (omiin ja pikkuveljen), ja *Simpsonit* oli todella hauska. Siinä jaksossa Homer Simpson pelkäsi muuttuvansa homoksi, ja minä nauroin ihan kippurassa ja pikkuveli tuijotti silmät suurina. Hän ei ymmärtänyt tarinaa, kun hän ei ollut päässyt vielä H:hon asti, eikä kehdannut kysyä.

Illalla ajattelin, että ehkä huomenna Poikarakkaudessa tapahtuu jo jotakin. Kuvittelin kuinka pääsisin jonkun tyyppin luo kylään ja alkaisimme pussailla ja riisuisimme housut pois ja saisin maistaa aikuisen jätjän siementä. Hieroin vatsaa ja rintaa samalla kun nylkytin pippeliä, ja se tuntui taivaallisen ihanalta. Voi kun saisi hyväillä jonkun lihaksikkaan palomiehen kanssa ja leikittäisiin jäykillä vehkeillä vaikka koko yö. Sain kaksi kertaa orgasmin ajattelemalla sitä.

Koulussa oli vaikeaa keskittyä, kun seksijutut pyörivät koko ajan mielessä, mutta sitten yhteiskuntaopin tunnilla puhuttiin ”uudesta suomalaiskansallisesta osallistumis-yhteiskunnasta”, jossa jokainen on itse oman onnensa seppä, ja se tuntui osuvan jotenkin minuun. Pitää vain osallistua rohkeasti Poikarakkauden keskusteluihin tai tehdä itse jotakin, kun ei muu tunnu auttavan.

Odotin kovasti, että pääsen taas seikkailemaan rauhasa. Aloin kylmästi katsella jätkien kuvia ja etsiä jotakuta, jota voisi kysyä seksikaveriksi. MESE-galleriassa oli hakukone, jonka avulla saattoi etsiä parhaiten sopivaa seuraa,

ja monilla käyttäjä sivuilla oli teksti ”Vieteltävissä”. Lisäsin omaankin profiiliini sellaisen. Joissakin kuvissa oli kaljuja ja vähän lihavia miehiä, jotka katsoivat vihaisesti kameraan. Sellaisia ei oikein tehnyt mieli. Mitähän he oikein halusivat? Sitten piti äkkiä lopettaa, kun äiti tuli jo kotiin. Voi kun olisi oma kannettava tietokone, jolla voisi leikkiä sängyssä ja ainakin katsella seksikuvia samalla kun itsetyydyttää, jos seuraa ei löydy.

Kun pääsin seuraavan kerran Poikarakkauteen, niin kuvilleni oli ilmestynyt arvosanat! ”Tahdotko nähdä nätin napani” oli saanut 4,1 pistettä 5:stä ja toinen kuva 3,8. Molempia kuvia oli arvioitu yli 10 kertaa. Se tuntui huimavalta ja täytyi heti mennä vessaan itsetyydyttämään kaksi kertaa. Ajattelin, että ehkä muutkin itsetyydyttivät, kun katsoivat kuviani. Haluaisikohan kukaan tehdä sitä ihan liivenä?

Mietin kovasti, millaiselta jätkältä uskaltaisi kysyä seksiä. Ajattelin, että hänen pitää olla miehekäs ja Helsingistä eikä poikaystävää. Kokeilin lopulta hakea sellaista miestä, ja heti löytyi montakymmentä! Päätin, että näistä pitää nyt vihdoinkin valita joku. Katselin nimimerkkien listaa, mutta sitten alkoi jännittää vähän liikaa enkä uskaltanut kirjoittaa kenellekään. Olisi kauhean noloa, jos joku tuttu saisi tietää tai jos minulle naurettaisiin. Koetin ajatella, että kukaan ei voi tuntea minua ja olen aivan turvassa. Jos yksi antaa rukokset, niin kokeillaan seuraavaa. En silti tuonakaan päivänä saanut mitään aikaan.

Kun seuraavana aamuna katsoin koulussa omaa galleriaani, sinne oli tullut yksityisviesti! Se oli ensimmäinen saamani viesti. Kun ketään ei ollut selän takana uskalsin avata viestin. Lähettäjä oli ”Osku48”, ja hän oli 65 vuotta ja Kuopiosta. Olin hiukan pettynyt, kun hän oli niin vanha. Viestissä luki, että hän piti kuvistani ja että hänelle tuli todella hyvä olo kun hän katseli niitä. Hän kysyi, oliko minulla lisää kuvia vaikka ihan yksityisesti ja oliko minulla jo karvoja. En ehtinyt vastata siihen koulussa.

Välillä harmitti, kun piti istua tunneilla, vaikka olisi voi-

nut etsiä galleriasta seksikaveria tai tehdä muuta kivaa.

Iltapäivällä katsoin Osku48:n kuvia. Hän oli kiltin näköinen mutta vanha, ja minä halusin jonkun aikuisen miehen. Ehkä jokin 30 vuotta olisi turvallinen ikä. Vastasin Oskulle ja kerroin, ettei ollut muita kuvia eikä minulla ollut karvojakaan. Aika monissa seksikuvissa aikuiset jätkät ja tytötkin olivat ajelleet karvansa pois.

Mutta sitten aloin ajatella, että jos ottaisin alastonkuvia, voisin tallettaa ne Hotmailiin. Jos joku haluaisi nähdä sellaisia, ne voisi lähettää sieltä. Olisi aika jännittävää riisua ihan alasti ja ottaa kuvia itsestä. Kalu alkoi jököttää, kun ajattelin sitä. Tänäpäivänä ei enää ehtinyt ryhtyä siihen, mutta ehkä ensi viikolla olisin taas iltpäivällä yksin.

Viikonloppuisin oli tylsää, kun meillä ei ollut paljon rahaa ja voi katsoa lähinnä televisiota. Pikkuveli oli iloinen kun saa lukea kirjoja, ja äiti oli yleensä koko päivän kotona enkä voinut leikkiä rauhassa tietokoneella. Minun piti auttaa siivoamisessa, ja sain sunnuntaisin 10 euroa viikkorahaa. Se on todella vähän, ja nyt piti ostaa uusia paristoja äidin kameraan. Joskus keräsin tyhjiä pulloja.

Maanantaina pääsin vihdoinkin kokeilemaan alastonkuvia. Kampasin taas tukan, pönkkäsin oven, riisuin ja sitten menin sänkyyn polvilleni kameran eteen. Pippeli jökötti puoliiksi jäykkänä. Kuvissa se näytti hiukan pieneltä. Jännitti sen verran, ettei kuvista tullut kovin hyviä. Lopulta säästin kaksi kuvaa — toinen oli edestä, toinen sivulta. Olisi mukavampaa olla lihaksikas niin kuin urheilija tai filmitähti.

Osku48 vastasi ja kertoi, että hoikat ja karvattomat nuoret pojat olivat hänen unelmansa. Ehkäpä joku voisi siis kiinnostua minunlaisestani.

Kun talletin kuvia tietokoneelle, näin Poikarakkauden keskustelupalstalta, että siellä mainittiin MTV:n tekstiviestichat, jossa irstaat äijät kuulemma etsivät nuorta seuraa. Se tarkoitti ihan Suomen MTV:tä, ja se pyöri teksti-TV:ssä. Menin heti katsomaan. Minua alkoi jännittää kovasti, kun luin ilmoituksia. Miehet etsivät seuraa ja antoivat tunnusluvun, johon sai lähettää tekstiviestin. Nytkö pääsisin tekemään seksiä jonkun kanssa? Tuntui kuin olisin iskenyt kultasuoneen — täällä oli oikea seksikaverien haku käynnissä! Tänäpäin ei enää ehtisi mitään, kun äiti tulisi kohta laittamaan ruokaa ja piti tyhjentää kamera ja tietokone ja pestä naama ja kuivata tukka. Mutta huomenna tulisin heti koulun

jälkeen ”katsomaan telkkaria”. Minulla oli vain isän vanha kännykkä, jossa ei ollut edes kameraa, mutta sillä voi lähettää tekstiviestejä ja siinä oli salainen puhelinnumero, kun olin alaikäinen. Äiti oli sanonut, ettei saa soitella turhaan, mutta ei kai pari tekstiviestiä haittaa, vaikka ne olivat hiukan kalliimpia.

Seuraavana päivänä koulun jälkeen avasin television ja aloin lukea MTV:n seuranhakuilmoituksia. Pikkuveli teki taas läksyjään. Teksti-TV:ssä oli toistasataa ilmoitusta mutta lähinnä vanhoja miehiä, jotka halusivat pukeutua naisten vaatteisiin. Niitä lukiessa alkoi tuntua taas toivottomalta. Eikö tästäkään ollut apua?

Yhtäkkiä kuvaruutuun tuli ensimmäinen sopivannäköinen teksti: ”(09) Sporttijätkä 30/175/70 etsii nuorempaa vakikaveria. Ethän polta.” Päätelin, että tyyppi on Helsingistä, 30 vuotta, 175 senttiä ja 70 kiloa. Kirjoitin tunnusluvun muistiin ja aloin miettiä hermostuneena, millaisen viestin lähettäisin. Nyt oli tosi kysymyksessä. Suljin television ja menin huoneeseeni.

Lopulta sain aikaan tällaisen viestin: ”Moi... tässä 16-v. kundi H:gistä. Haluaisin kaverin, joka opettaisi miesten juttuja. En polta.” Pitempää ei oikein voinut kirjoittaaakaan. Kädet vapisivat, kun lopulta uskalsin lähettää viestin matkaan. Tuntui, että en saisi pippeliä millään seisomaan, jos pääsisin kylään. Jännitti niin että janotti koko ajan ja piti käydä vähän väliä pissalla.

Vastausta ei tullut puoleen tuntiin, ja aloin olla jo oikeastaan helpottunut: ei tarvitsisikaan lähteä. Ehkä tämä oli sittenkin liian jännittävää.

Sitten puhelin piippasi ja tuntui että maha kääntyi nurin. Siltä mieheltä oli tullut viesti. Avasin sen. ”Moi! Mistäpäin olet ja milloin kiinnostaisi? Itse Punavuorella. Txt suoraan 0651277403.”

Ajattelin, ettei tämä niin pelottavalta tuntunutkaan. Vastataan vain kysymyksiin, ja aikuinen jätkä tietää, miten menetellään. Tuli halvemmaksi, kun voi kirjoittaa suoraan.

Vastasin kiltisti: "Asun Töölössä, ja aikaa on kello kuuteen asti..."

Pian kilahti vastaus: "Mullakin nyt aikaa. Onko sulla paikkaa, vai haluaisitko tulla kylään? Millaiset mitat?" Onneksi mies ei soittanut, sillä olin niin jännittynyt, etten olisi osannut puhua.

Vastasin: "Mulla ei ole paikkaa mutta kylässä voisi käydä. Olen 155 cm ja 45 kg (pienikokoinen jannu)."

Vastaus tuli nopeasti: "Kuulostaa hyvältä. Osoite Tarkk'ampujankatu 10 D 64, ovikoodi 7771. Koskas olisit täällä?"

Hengitin syvään. Se oli menoa nyt! Tänään pääsisin heti tekemään seksiä kokeneemman miehen kanssa. Suoraan sanottuna teki mieli jänistä! Ehkä pärjäisin sittenkin vielä jonkin aikaa ilman seksikokemuksia. Mutta tämä oli sovittu ja jätkä odotti jo minua. Ei auttanut muu kuin vastata: "Puoli tuntia varmaan menee." Kello oli nyt 16.20.

Menin kiireesti vessaan ja pissasin taas ja sitten pesin pippelin ja pyllyn. Samalla tuli vastaus: "OK. Odotan." Ei siis auttanut muu kuin lähteä menemään. Katsoin kartasta, ja sinne pääsi raitiovaunulla 10.

Sanoin pikkuveljelle: "Menen käymään lenkillä. Sano äidille että tulen viimeistään kuudelta."

"Menetkö Keskuspuistoon?"

"Saa nähdä. En vielä tiedä."

Menin pysäkillä odottamaan raitiovaunua ja sammutin kännykän. 10 tuli melkein liian pian, ja olin perillä jo kello 16.40. Katselin siellä muita taloja ennen kuin uskalsin mennä oikean rapun ovelle. Ovikoodi 7771 toimi, ja pääsin porashuoneeseen. Kiipesin peloissani ylöspäin ja etsin nu-

meroa 64. Se oli lopulta viidennessä kerroksessa. Ovessa luki HEINONEN. Hengitin syvään, kun jännitti niin, ja lopulta soitin ovikelloa, vaikka olisin halunnut lähinnä pinkoa karkuun kuin city-kani.

Kuului askelia, kun ovea tultiin avaamaan. Toivottavasti minua ei ollut huijattu väärään osoitteeseen, ehdin ajatella, ennen kuin ovi aukeni. Siellä oli ihan komean näköinen pitkätukkainen mies, jolla oli T-paita ja pikkuhousut. Hän katsoi minua vihaisena ja sanoi lopulta: "Sinä et taida olla ihan vielä täyttänyt kuuttatoista?"

"En ole", vastasin arasti.

"Taitaa olla parempi, että lähdet menemään takaisin. En halua ottaa turhaa riskiä alaikäisten kanssa." Sitten mies vain sulki oven ja jäin hämmentyneenä oven eteen.

En tiennyt mitä tekisin enkä edes ymmärtänyt, miksi tässä näin kävi. Lähdin hitaasti portaita alaspäin. Raitiovaunu oli pysäkillä ja menin siihen istumaan. Toisaalta olin helpottunut, kun ei tarvinnut tehdä sen kummempaa, mutta en ymmärtänyt, miksi mies oli niin vihainen. Näköjään en kelvannut, kun olin näin nuori. Ajoin apeana toiselle päätepysäkillä asti, ja sitten olikin jo kiire kotiin. Ruokapöydässä olin ainakin yhtä totinen kuin pikkuveli. Seksi ei ollutkaan ihan niin helppoa.

Illalla sängyssä halut alkoivat vähitellen herätä. Se mies oli ihan komean näköinen. Jos hän ei olisi suuttunut ikäni takia, niin olisi oikeastaan ollut mukava kurkistaa pikkuhousujen sisälle. Siellä pullotti niin lupaavasti. Olisi ollut hienoa ajaa kokeneena jätkänä takaisin kotiin. Ainakin minulla oli nyt jonkinlainen mieskokemus, vaikka ei tehtykään seksiä. Ehkä seuraavalla kerralla onnistuisi paremmin. Ajattelin, että riittää kun yritän seuraavalla viikolla uudestaan, ja Poikarakkaudessakin saattaisi tapahtua jotain.

Olo alkoi tuntua vähän rohkeammalta, kun ajattelin, että

uskalsin sentään lähteä vieraan jätkän luo, vaikka jännitti niin kovasti, ja voisin jo olla seksikonkari. Jos kadulla näkyi komea mies, vertasin häntä siihen jätkään, jonka ovela kävin. Aika harva pärjäsi.

Iltaisin piti lukea kokeisiin, enkä ehtinyt muutamaan päivään seikkailla yhtään. Suoraan sanottuna tuntui, että oli mukava hengähtää vaihteeksi.

Seuraavalla viikolla tiistaina alkoi taas tuntua siltä, että tänään pitää yrittää löytää seksikaveria. Koulun jälkeen aloin selata teksti-TV:n ilmoituksia, mutta sopivia oli taas todella vähän. Oikeastaan vain yksi tuntui mahdolliselta: "(09) Tässä 36-v. kundi, etsin nuorempaa jannua mukavaan yhdessäoloon. Aikaa myös päivisin." Päätin vastata siihen samalla tavoin kuin aikaisemminkin, kun tiesin jo, kuinka homma toimii. Vastaus tuli nopeasti, ja avasin sen jännittyneenä. "Oikein mukavaa! Kyllä kiinnostaa! Soita tai tekstaa suoraan 056-73994636."

En uskaltanut soittaa, mutta kirjoitin että olen Töölöstä ja minulla on aikaa lähinnä klo 15–18. Mies vastasi, että hän asuu Pasilassa yksikseen ja hänen luokseen sopii tulla. Kirjoittelimme muutamia viestejä, eikä minua jännittänyt enää niin kovasti. Hänen nimensä oli Jussi. En uskaltanut kysyä tarkemmin, millainen hän on, mutta hän kertoi, että saisimme olla ihan rauhassa ja voisimme puuhata kahdestaan kaikkea mitä vain haluaisin. Ei se pahalta kuulostanut. Ehkä nyt onnistaisi. Lopulta Jussi kertoi osoitteensa ja minä lupasin lähteä sinne. Kävin taas pesulla ja lähdin polkupyörällä, koska niin pääsisi nopeimmin.

Jussi asui Itä-Pasilan korkeissa kerrostaloissa. Kiipesin oikeaan kerrokseen, ja taas jännitti aika lailla. Sitten soitin ovikelloa.

Ovi avattiin nopeasti. Siellä ei kuitenkaan ollut 36-vuotias miestä vaan paljon vanhempi ukko, ainakin 60-vuotias ja hiukan lihava. Hän kuitenkin hymyili ystävällisesti.

"Voi kun mukavaa, kun pääsit tulemaan!"

Seisoin hämmentyneenä rappukäytävässä enkä uskal-

tanut sanoa mitään. En todellakaan tiennyt, pitääkö lähteä pois vai mennä sisään.

”No, käyhän peremmälle!”

Hetken emmittyäni astuin sisään. Kuinkahan tässä kävisi? Jussi vaikutti kiltiltä, vaikka hän olikin jo vanha. Ehkä hän oli eläkeläinen, kun hänellä oli päivisin aikaa.

”Oikein söötti poikahan sieltä tuli. Olet varmaan eri reipas, kun uskalsit lähteä?”

”Niin kai.”

”Voitaisiinkos vaikka mennä tänne makuuhuoneen puolelle...” hän viittoi, ja minä kävelin sinne konemaisesti.

Makuuhuoneessa oli leveä vuode ja kirjavat lakanat. Jussi alkoi riisua vaatteitaan. ”Heitetään vain vaatteet pois niin on mukavampi olla.”

Aloin riisua vaatteita hiukan nolona. En ollut koskaan riisuutunut alasti kenenkään vieraan edessä.

”Nätti poikahan sieltä löytyy”, Jussi kehui ja katseli minua kun riisuin kömpelösti kaikki vaatteet. Hän oli pulska, mutta ei ihan hirveän lihava. Hänelläkään ei kalu vielä seisonut.

Sitten hän vain polvistui eteeni matolle ja pyllisti minuun päin. Hänen takapuolensa oli leveä ja pylyreikä oli ryppyinen. ”Haluaisitko panna?” hän kysyi ystävällisesti.

Olin hämilläni enkä tiennyt, kuinka pitäisi toimia. Minua jännitti aika lailla, eikä pippeli seisonut.

”Ei minulla taida ihan heti seisoa”, sanoin arasti.

”Ei se mitään. Mennään tuohon sängylle.”

Kävin petiin makaamaan selälleni. Olin pelosta jäykkänä. Jussi asettui toisin päin viereeni, niin että sain katsella hänen vehjettään. Se näytti melko samanlaiselta kuin omani, ja se tuntui jotenkin jännittävältä. Jussi silitti minun pippeliäni, ja se alkoi tuntua vähitellen kivalta. Ajattelin, että minun pitää tehdä samalla lailla, ja ojensin käteni, jotta voisin kokeilla hänen kaluaan. Hän kuitenkin työnsi käteni pois, ja

olin pettynyt. Kaikkein eniten olisin halunnut kokeilla toisen miehen vehjettä. ”Makaa siinä ihan rauhassa”, hän sanoi.

Jussi silitti pippeliäni. Ainakaan hän ei ollut kovakourainen. Vähitellen tunsin, kuinka kikkeli alkoi turvota, vaikka oli tuntunut, etten saisi sitä millään seisomaan. Kun kaluni alkoi jököttää, hän alkoi nylkyttää nahkaa edestakaisin. Se tuntui aivan erilaiselta kuin itse tehtynä. Täytyi puristaa kädet nyrkkiin ja kipristellä varpaita ja pidättää hengitystä, koska se oli niin ihanaa. Ajattelin, että orgasmi voi tulla pian.

Sitten Jussi vain otti kikkelin suuhunsa ja alkoi imeä. Suu tuntui lämpimältä ja pehmeältä ja märältä. Kalu seiso kunnolla. Lantiossa alkoi tuntua niin hyvältä, etten voinut ajatella muuta enkä nähnyt enkä kuullut enää mitään. Toivoin vain että imeminen jatkuisi. Hyvä olo voimistui nopeammin kuin saatoinkin kestää. Purin hampaita yhteen, kun orgasmi tuli väkisin. Nytkähtelin muutaman kerran ja siemenet syöksyivät Jussin suuhun. Sitten hengitykseni tasaantui ja kuulo palautui. Tuntui siltä kuin olisin voihkaisut ääneen pari kertaa mutta en ollut varma. Oli mukava ja veltto olo eikä tehnyt mieli avata silmiä.

”No niin”, Jussi sanoi tyytyväisenä, ”ihan sieltä tuli miehen annos!”

Olin vähän hämilläni, kun hän nielaisi siemeneni. Se oli ensimmäinen kerta, kun orgasmi tuli jonkun toisen kanssa. Pitäisikö minun kiittää tai tehdä jotakin?

Sitten Jussi nousi sängystä. ”Haluatko käydä pesulla?”

Ilmeisesti en sitten saanut leikkiä hänen vehkeellään. Nyökkäsin hiukan pettyneenä, ja hän opasti minut vessaan. Avasin vesihanauksen ja huuhdoin kalua. Se oli jäykkä ja punainen ja vähän arka. Sitten menin takaisin makuuhuoneeseen. Jussi oli jo pukeutut päälleen, ja minäkin rupesin pukemaan. Tässäkö tämä nyt oli?

”Oli mukavaa kun lupasit tulla ja pidit sanasi. Niin monet eivät tule, vaikka ensin lupaavat”, Jussi sanoi. Sitten hän kysyi varovasti: ”Eihän tästä kukaan muu saa tietää? Kun sinä olet noin nuori, niin joku voisi tykätä huonoa.”

”En kerro kenellekään”, sanoin nopeasti. Olisi aivan kamalaa, jos äiti tai kukaan saisi tietää tällaisesta jutusta.

”No niin, tämä oli tällainen miesten keskinäinen juttu”, hän sanoi helpottuneena. ”Laita viestiä, jos tekee toistekin mieli!”

”Juu”, sanoin nolona. Ymmärsin, että nyt piti lähteä, ja siirryin ovelle. Tarkistin että avaimet ja muut olivat mukana, ja hänen katsellessaan lähdin ulos.

Kävelin portaita alas jalat vapisten. Oikeastaan tuntui varsin mahtavalta, kun oli kokenut seksiä. Nyt tiesin, miltä tuntuu kun otetaan suihin! Ja orgasmi oli vielä mukavampi, kun joku toinen teki sen. Harmi että tuo mies oli niin vanha ja lihava; muuten olisi ollut mukavaa mennä sinne uudestaan. Mutta ehkä hän ei saa ketään, ellei valehtele ikäänsä; tai ehkä hän vain oli niin vanha, että kirjoitti vahingossa 36, kun piti kirjoittaa 63. Olin minäkin kyllä valehdellut mutta en noin paljon.

Olin Jussin luona alle 15 minuuttia, eikä ollut vielä kiire kotiin. Kävin Pasilan kirjastossa lainaamassa Aku Ankan taskukirjoja. Kotona oli jauheliuhakeittoa, ja se maistui todella hyvälle.

Sängyssä kuvittelin, kuinka se sporttijätkä olisi imenyt kaluani ja saanut siemenet suuhunsa. Sitten minä olisin imenyt häntä. Itsetyydytin kaksi kertaa, ennen kuin uni tuli.

Nyt kun olin kokenut, tuntui helpommalta hakea kaveria. Ajattelin, että uskaltaisin vihdoin kirjoittaa itse jollekulle Poikarakkauden jäsenelle ja pyytää kaveriksi. Olisi parasta, jos olisi vakituinen seksikaveri eikä tarvitsisi aina etsiä uutta. Päätin, etten enää mene Jussin luo, vaan etsisin jonkun nuoremman.

Koulun jälkeen selasin taas Poikarakkauden jäseniä. Koska siellä oli kuvia, niin ainakaan ei joutuisi vahingossa jonkun vanhan tai lihavan luo. Sopivia oli sentään montakymmentä, ja niin aloin katsella kuvia. Ensimmäinen hauskannäköinen mies oli ”Sulo_31”. Hän asui Helsingissä ja hänellä oli viisi kuvaa. Eräässä kuvassa hänellä oli päällä vain farkut ja buutsit, ja se näytti mukavalta. Hänellä oli puuhelmet kaulassa ja komeat rintalihakset ja tukka hauskaasti pystyssä. Hän harrasti elokuvia ja liikuntaa eikä polttanut tupakkaa. Meni syteen tai saveen, ajattelin, mutta viettämään sitten tätä jätkeä.

Aloin miettiä yksityisviestiä, mutta en saanut sitä valmiiksi, ennen kuin äiti tuli jo kotiin ja täytyi lopettaa. Illalla pikkuveli halusi leikkiä tietokoneella.

Seuraavana päivänä jatkoin yritystä. Sulo_31 oli edelleen ”vieteltävissä”. En meinannut keksiä, mitä kirjoittaisin. Loputtoman epäröinnin jälkeen sain aikaan seuraavan lyhyen viestin: ”Moi... pidän kuvistasi. Olen kaveria vaila ja asun Helsingissä. En polta tupakkaa. Terv. MaaGi.”

Lähetin viestin, ennen kuin täytyi taas lopettaa seikkaileminen. Viesti tuntui melkein säälittävältä, mutta en osannut kirjoittaa muutakaan. Huomenna pääsisin näkemään, oliko tullut vastausta. Ehkä jo onni potkaisee ja löy-

dän seksikaverin.

Seuraavana päivänä koulussa katsoin välitunnilla ME-SE-galleriaan, mutta mitään vastausta ei ollut tullut eikä muiltakaan ollut tullut viestejä. Ajattelin, että Sulo_31 oli töissä eikä ehtinyt vastata heti. Koulun jälkeen tulin kotiin katsomaan tietokoneelta MESE-galleriaa, mutta taaskaan ei ollut tullut mitään vastausta, vaikka Sulo_31 oli käynyt paikalla sen jälkeen kun lähetin viestin. Olin todella pettynyt ja mietin, pitäisikö jo kirjoittaa jollekulle muulle, mutta entä jos kaksi jatkää vastaa yhtä aikaa? Se olisi hankala tilanne, ja ehkä menettäisin molemmat. Jos Sulo_31 ei vastaa huomennakaan, niin sitten voi kai jo kirjoittaa seuraavalle.

Niin sitten kävi, ettei Sulo_31 vastannut seuraavanakaan päivänä. Ihmettelin, miksi hän ilmoitti olevansa ”vieteltävissä” mutta ei vastannut viestiin mitenkään.

Aloin katsella, kenelle voisi kirjoittaa seuraavaksi. Toinen komea jätkä oli ”Jake_G”, mutta ei hän ainakaan näyttänyt Jake Gyllenhaalilta. Ehkä hän vain ihaili tätä. Kirjoitin hänelle samalla lailla kuin Sulo_31:lle ja jäin odottamaan. Ehkä nytään ei kuuluisi mitään. Se voisi olla helpotuskin, sillä tämä oli aika jännittävää touhua ja piti ponnistella, että uskalsi lähettää viestin.

Sitten jäin taas odottamaan ja tekemään omia läksyjä ja tarkistamaan pikkuveljen läksyjä. Illalla tyydytin itseäni sängyssä ja kuvittelin, kuinka Jake_G ottaisi minulta suihin. Sitten hän opettaisi minua ottamaan suihin ja kerran-kin oppisin jotakin mielelläni.

Välitunnilla kävin katsomassa MESE-galleriaa melkein välinpitämättömästi, ja hätkähdin, kun sinne oli tullut yksityisviesti Jake_G:ltä! Se oli ihan mukava: ”Tsauski MaaGi! Vaikutat ihan OK tapaukselta. Mistäpäin olet ja mitäs sulla olisi mielessä? Itsellä olisi kundikaverin paikka vapaana ja kaikki tavanomainen kiinnostaa. Kirjoittele! -Jake.”

Mahaa alkoi taas nipistellä, mutta päätin vastata heti ilta-päivällä. En ollut varma, mitä hän tarkoitti ”tavanomaisella”, mutta ehkä se tarkoitti tavallisia seksijuttuja, kuten suihin ottamista. Olisi todella hienoa saada noin hyvännäköinen poikaystävä ja tehdä sitä hänen kanssaan vaikka joka päivä.

En kyennyt keskittymään opetukseen, kun mietin koko päivän, mitä vastaisin Jake_G:lle. Kun pääsin kotiin, aloin kirjoittaa jännittyneenä vastausta. ”Moi! Asun Töölössä ja haluaisin jätkäkaverin, joka voisi opettaa seksijuttuja. Mi-nulla on aikaa arkipäivisin kello 15–18. Terv. MaaGi.”

Vastaus tuli reilun puolen tunnin päästä. ”Moikka! Kuu-lostaa hyvältä – mielelläni opetan nuorempaa jatkää vaikka ihan kädestä pitäen. *grin* Asun Konalassa ja tänne voi tulla vaikka kylään jos opinnälkä sattuu yllättämään. Mulla voisi järjestyä aikaa esim. tiistaina kello 16.30. Miltäs kuulostaa?”

Vastasin nopeasti, että kiinnostaa kovasti ja varmaan-kin pääsen tiistaina tulemaan. Kysyin, mihin pitäisi tulla. Sitten pitikin lopettaa seikkailut siltä päivältä.

Tiistai oli vasta seuraavalla viikolla, ja mietin, kuinka jaksaisin odottaa niin pitkään ja jaksaisiko myös Jake odottaa minua.

Onneksi viikonloppuna oli välillä kotona niin vapaa-ta, että saatoin katsella MESE-galleriaa. Jake oli lähettänyt osoitteen, johon voisin mennä, ja vastasin, että tulen sinne tiistaina. Konalaan täytyi mennä bussilla 39.

Katselin hänen kuviaan, ja hänelläkin oli komeat rintalihakset ja hauskannäköinen leukaparta. Yhdessä kuvassa hänellä oli valkoinen kissa sylissä, ja mietin, saisiko sitä si-littää. Olisi kuitenkin hämmentävää, jos kissa olisi sängys-sä, kun teemme seksiä. Minua hiukan ujostutti, enkä saanut kalua seisomaan, kun katselin hänen kuviaan. Hän vaikut-ti kuitenkin kiltiltä, ja jos hän olisi yhtä ystävällinen kuin Jussi mutta paljon nuorempi ja antaisi leikkiä omalla veh-

keellään, niin se olisi täydellistä.

Tiistaita täytyi odottaa pari päivää. Emme enää kirjoittelleet, kun tapaamisesta oli jo sovittu. En ollut koskaan käynyt Konalassa, ja katsoin kartasta ja Googlesta, miten Jaken osoitteeseen mentiin.

Tiistaina pääsin koulusta kolmelta. Kotona kävin pesulla ja sanoin pikkuveljelle, että lähdän lenkille. Sitten ajoin raitiovaunulla Meilahteen ja vaihdoin bussiin 39. Bussissa oli paljon ihmisiä, ja pelkäsin, että en osaisi jäädä oikealla pysäkillä pois.

Olin Konalassa jo kello 16.10. Täytyi odottaa, ennen kuin voin mennä Jaken luo. Kävelin pitkin loskaisia katuja, ja kengät likaantuivat.

Kun kello alkoi lähestyä puolta, kokosin rohkeutta ja lähdin Jaken taloa kohti. Porraskäytävän ovi ei ollut lukossa, ja kiipesin kolmenteen kerrokseen. Ovessa luki GREN-NÖ, ja soitin ovikelloa.

Jake tuli avaamaan, ja hän oli samannäköinen kuin valokuvissa. Astuin eteiseen ja hän sulki oven. Sitten hän pysähtyi katselemaan minua ja sytytti eteiseen valot. Hän näytti melkein säikähtäneeltä. ”Tuota tuota... kävikös tässä nyt niin, että sinä oletkin hiukan alaikäinen vielä? Kuinka vanha sinä oikeasti olet?”

Hän vaikutti niin huolestuneelta, että minäkin säikähdin.

”No kolmetoista”, vastasin nolona.

”Joo, kuule, tehdään nyt niin että lähdet saman tien takaisin. Minä en halua mitään hankaluuksia. Sinun kannattaisi ihan odottaa, että täytät kuusitoista.”

Sitten hän avasi oven uudestaan, ja astuin hämmentyneenä porraskäytävään. ”Moi”, hän sanoi ja veti oven kiireesti kiinni. Kolahdus kaikui käytävässä.

Seisoin myrtyneenä oven takana, ja minua harmitti todella kovasti. Kävi samoin kuin Tarkk’ampujankadulla, vaikka

nyt olimme nähneet toistemme kuvat ja Jake oli luvannut opettaa minua. En ymmärtänyt, miksi ikä oli näille miehille niin suuri este. Jussia se ei ollut haitannut yhtä paljon. Olisin ihan oikeasti halunnut ruveta Jaken poikaystäväksi enkä olisi takuulla kertonut kenellekään.

Ajoin bussissa takaisin Töölöön. Jäin kirjaston luona pois ja menin katsomaan, oliko pikkuveli vielä siellä. Etsin mukavia sarjakuvia, jotta illalla olisi muuta tekemistä eikä hukkareissu harmittaisi niin paljon. Sitten hain pikkuveljen lukusalista ja lähdimme kotiin odottamaan ruokaa.

Jätäkaverin löytäminen ei ollutkaan kovin helppoa. Yksi oli liian vanha, ja toiset eivät uskaltaneet tehdä kanssani mitään. Mietin jo, pitäisikö minun mennä taas Jussin luo, mutta onneksi minulla ei ollut numeroa enää tallessa. Poikarakkaudessa oli kyllä vielä kymmeniä miehiä, mutta entä jos kaikkien sopivien kanssa kävisi samalla tavoin? ”Hei, oletkin liian nuori! Menehän pois siitä!” En millään jaksaisi odottaa kahta ja puolta vuotta. Seksiä teki joka päivä niin kovasti mieli, ja oli kurjaa jäädä yksin, kun toiset pussailivat valokuvissa poikaystävänsä kanssa.

Sitten ajattelin, että kolmas kerta toden sanoo. Niin aloin heti seuraavana päivänä katsella taas Poikarakkauden miehiä ja mieltä, kenelle kirjoittaisin seuraavaksi.

Erään jäsenen nimimerkki oli Rottenweiler_Top. Hän näytti melko rohkealta ja lihaksikkaalta mieheltä. Ehkä hän uskaltaisi ruveta alaikäisenkin pojan kaveriksi. Profiilissa ei näkynyt ikää, mutta hän vaikutti sopivan aikuiselta eikä liian vanhalta. Tukka oli leikattu samalla tavoin kuin amerikkalaisilla sotilaille elokuvissa. Eräässä kuvassa hänellä oli nahkainen moottoripyörähaalari, ja tuntui jännältä mieltä, oliko sen alla mitään.

Kirjoitin hänelle samalla lailla kuin muillekin ja jäin odottamaan vastausta. Seuraavana aamuna ei ollut vielä tullut mitään, mutta kun pääsin koulusta ja tulin kotiin surfailemaan, niin häneltä tuli vastaus melkein heti. ”Moi! Kiitos viestistä! Vai seuraa olisit vailla? Järjestyy kyllä. Onko sinulla paikkaa, vai tavataanko täällä Kalliossa? Oletko btm? Terveisin Unto.”

En tiennyt, mitä ”btm” tarkoittaa, mutta muuten Unto

vaikutti lupaavalta. Ehkä pääsisin taas ainakin ovelle asti.

Sommittelin aikani vastausta, mutta siitä tuli taas nysä: ”Minulla ei ole paikkaa, kun asun perheen luona. En vielä tiedä, olenko btm. Minulla on aikaa oikeastaan vain arkipäivisin kello 15–18. Ehkä voisit käydä kylässä? Terv. MaaGi.”

Vastaus tuli melko nopeasti: ”Moi MaaGi! Tulepa huomenna käymään niin katsotaan, keksitäänkö nuorelle miehelle jotain käyttöä. Olen Kalliossa, 4. linja 22 A 38. Alaovella koodi 4565. Neljän jälkeen olen kotosalla. Terv. Unto.”

Tähän ei auttanut muu kuin vastata, että tulen sitten. Nyt alkoi taas jännittää. Pääsisinkö ovea pitemmälle, ja mitä ”btm” tarkoitti? Olisiko pitänyt kysyä, ettei tule hankaluuksia?

Illalla ei jännittänyt niin paljon. Ajattelin, että olen jo todistanut olevani rohkea ja Unton luona on samanlaista kuin Jussin luona ja aikuinen osaa kyllä opettaa. Seuraavana päivänä koulussa jännitys tuli kuitenkin takaisin ja oli vaikeaa keskittyä opetukseen. Odotin iltapäivää enemmän pelokkaana kuin iloisena.

Koulun jälkeen lähdin ”lenkille” ja ajoin polkupyörällä Kallioon. Koetin ajatella nahkahaalaria, jossa ei ollut mitään alusvaatteita. Se vaikutti miehekkäältä asusteelta. Lopulta olin Unton ovella ja soitin ovikelloa. Tulisiko taas äkkilähtö?

Unto tuli avaamaan ja katsoi minua tuimasti: ”Jaahas, siellä onkin nuorempi kaveri. No, ei muuta kuin sisään vain!”

Astuin arastellen sisään. Unto oli ihan komean näköinen, mutta hän haisi tupakalle. Kohta varmaan riisuttaisiin ja saisin nähdä enemmän. Jätin päällysvaatteet eteiseen ja seurasin häntä peremmälle. Olohuoneessa oli kulahtaneita huonekaluja ja paljon tuhkakuppeja.

”Vai haluaa nuori jätäk päästä jo tositoimiin?” hän kysyi ronskisti.

”No joo”, vastasin arasti.

”Onkos sinulla jo kokemuksia?”

”Ei kovin paljon.”

”Heitetäänpäs vaatteet pois niin voidaan korjata tilanne!”

Aloin riisuutua keskellä olohuonetta, ja Untokin kiskoi vaatteet yltään. Hänellä oli oikeastaan varsin paljon lihaksia — melkein kuin painonnostajalla. Tunsin itseni todella ruipeloksi.

Hän viittasi makuuhuoneeseen päin ja menin kiltisti sinne. Hän tuli perässä ja silitti pyllyäni. Menin sängylle istumaan, kun en tiennyt, mitä piti tehdä.

Hänen kalunsa oli alkanut jököttää, ja pelästyin, koska se oli niin oudon näköinen. En ollut nähnyt sellaista edes missään kuvissa. Hänen vehkeensä oli aivan vinossa, melkein kuin ovenkahva, ja se oli päästä ohut ja leveni juureen päin, ikään kuin ylösalaisin oleva jäätelötötterö. Ihmettelin, oliko hän joutunut johonkin onnettomuuteen ja pipperi oli sitten vahingossa ommeltu väärästä päästä takaisin kiinni. Tuntui, ettei tuollaista uskaltaisi oikein nuollakaan.

”Mitenkä päin sinä haluat?” hän kysyi.

En ollut varma, mitä hän tarkoitti, enkä osannut sanoa mitään — katselin vain järkyttyneenä hänen vehjettään.

”Kävisikö hauva-asento, niin pääsee kunnolla painamaan?” hän jatkoi.

Tajusin, että hän halusi panna minua, ja kävin polvilleni ja pyllistin niin kuin olin nähnyt Jussin tekevän.

”No joo, siinähan on vanha konkari!” totesi Unto karskisti.

Hän otti yöpöydältä pienen pullon ja otti siitä nestettä sormiinsa. Sitten hän hieroi sitä pyllyyni ja työnsi lopulta yhden sormensa sisälleni. Hätkähdin aistimusta, ja tunsin kuinka pyllyreikäni kiristyi itsestään hänen sormensa ympärille.

”Jo on tiukka perse!” hän totesi tyytyväisenä. Sitten hän otti kondomin ja alkoi vetää sitä kalunsa päälle. Epäilin en-

sin, voiko kondomi käydä noin vinoon kikkeliin, mutta sitten muistin, että se on kumia ja taipuu varmasti kaikkiin suuntiin.

Seuraavaksi hän kaatoi pullosta nestettä kondomin päälle ja levitti sitä ja hieroi lisää pyllyyni. Hän työnsi sormensa uudestaan pyllyreikäni ja hinkkasi sitä edestakaisin ja huokaili tyytyväisenä.

”No niin!” hän totesi ja painoi kalunsa pyllyreikäni vasten ja survaisi sen sisään.

Hänen kullinsa teki niin kipeää, että sitä ei usko kukaan! Mitä syvemmälle hän työnsi, sitä enemmän se sattui! Minusta tuntui että kuolen. Voihkin ääneen. En saanut sanaa suustani enkä voinut edes pyytää häntä lopettamaan.

”Nyt saa jätkä kunnolla kyrpää!” huohotti Unto ja liikutti jäykkää kaluaan sisälläni. Tuntui siltä että pyllyreikä repeää kokonaan! Toivoin koko sydämestäni, että seksi loppuisi heti!

Hän huohotti yhä voimakkaammin ja sitten ulisi vähän aikaa ja lopetti. Pyllyyn sattui todella pahasti. Ajattelin vain: ”Vihdoin se loppui!”

Lopulta Unto veti kalunsa ulos sisältäni. Sekin teki kipeää, ja kondomi tuntui tarttuvan pyllyreikään kiinni. Lopulta se singahti ulos läsähtäen inhottavasti. Käännyin katsoamaan, ja kondomi oli likaisen ruskea ja sen sisässä roikkui ilmeisesti paljon siemennestettä. Verta ei näkynyt, vaikka luulin että sitä tulisi varmasti.

Unto kaatui hengästyneenä sängylle pitkäkseen ja sulki silmänsä. En tiennyt, mitä minun pitäisi nyt tehdä. Olin niin kipeä, etten varmasti voisi enkä edes haluaisi tehdä mitään.

”Tulipas saatua todella nuorta”, Unto sanoi lopulta. ”Olet kyllä aika herkku bottom-jätkä.”

En osannut sanoa mitään. Ilmeisesti ”bottom” tarkoittaa jätkää, jota pannaan kuin koira.

”Jäähän tämä sitten meidän välille? Se oli mukavaa, mutta en tahtoisi joutua vankilaan.”

Hätkähdin. ”Miten niin vankilaan?”

”Sinä taidat olla ihan reippaasti sakkolihaa... siis alaikäinen”, Unto selitti. ”Tästä voi joutua kuudeksi vuodeksi vankilaan.”

Mykistyin. En tiennyt, että alaikäisyys olisi niin vakava asia.

”Molemmatko?” kysyin lopulta pelokkaana.

”Ei, aikuinen vain.”

Ei ollut ihme, että oli niin vaikea löytää seksikaveria aikuisesta jatkästä. Seksi sattuu hirveästi, ja aikuinen joutuu vankilaan. Teki mieli hakata päätä seinään. Tyhmä Jere!

Sitten halusin päästä pesulle. Jos huuhtoisin pyllyä lämpimällä vedellä, niin jomotus ehkä helpottaisi. Nousin seisomaan ja mietin, missä kylpyhuone olisi.

”Käy vain suihkussa. Tulen antamaan pyyhkeen.” Unto ohjasi minut kylpyhuoneeseen, joka oli todella pieni, ja antoi sinisen pyyheliinan.

Huuhdoin pyllyä lämpimällä vedellä ja nojasin päätä seinään. Kyllä seksi oli viheliäistä! Olisi mieluummin edetty rauhassa ja aluksi suudeltu ja leikitty pippeleillä ja nuoltu niitä. Suihinotto tuntui mukavalta mutta pyllyseksi sattui.

Kun tulin suihkusta, Unto oli alkanut polttaa tupakkaa olohuoneessa. Se haisi melko pahalle. Mietin, mitä äiti sanoisi, jos vaatteet haisevat tupakalle. Puin nopeasti päälle, eikä kumpikaan sanonut mitään. Kun olin pukeutunut ulkovaatteet, hän tuli eteisen ovelle ja minä sanoin: ”Moi!” Sitten vain lähdin ulos. Ei kiinnostanut tavata uudestaan. Katsoin kelloa, ja olin ollut siellä vain reilun vartin, vaikka aika tuntui paljon pitemmältä.

Istuminen tuntui hankalalta, kun pylly oli niin arka, ja pyörämatka takaisin kotiin oli yhtä tuskaa. Jouduin talut-

tamaan pyörää ylämäessä Linnunlauluun.

Kotona menin vain omaan huoneeseen ja kävin sängylle. Koetin ajatella, että nyt olin kokenut kunnolla miesten seksiä, mutta oli vaisu olo. Makasin sängyllä ja odotin ruoka-aikaa, ja takapuoleen sattui. Entä jos pylly tulisi niin kipeäksi, että pitää mennä lääkäriin? Se olisi pelottavaa. Mitä sanoisin äidille? Ja mitä lääkärille? Ei tuntuisi mukavalta, että Unto joutuisi minun takiani vankilaan. Oli oma vikani, että seksi sattui niin paljon, kun olen pieni ja kokematon.

Kuvittelin, kuinka Jope Ruonansuun näköinen lääkäri höpötti paksut rillit päässä sanelukoneeseen: ”Ja 13-vuotias miespotilas... rikkinäinen perhe ja rikkinäinen perse. On antanut rottenevelerin työntää jäätelötuuttia nurin perin takapuoleensa! — Määrätään kortisonia ja koiranpitokielto.” Sitten ei tuntunut enää aivan niin kurjalta.

Pylly oli pari päivää todella kipeä. Kakalla käyminen sattui kuin olisi veitsellä viilletty. Ajattelin turhautuneena, että nyt saivat seksihommat riittää, kun ei niistä tullut mitään. Pitäisi vain kiinnostua pimpistä, koska tyttöjen kanssa ei tällaista joudu kärsimään.

Valokuvissa miehet kuitenkin tekivät pyllyseksiä ihan tyytyväisen näköisinä. Myös se, jota pantiin, oli joskus onnellisen näköinen. Ehkä siihen pitää vain tottua, tai pyllyreikää pitää venyttää jollain tavoin. Miksi ei voisi yksinkertaisesti olla opaskirjaa, kuten *Anaaliseksiä vasta-alkajille* tai *Pylly tehokäyttöön* tai jotain sellaista? Oli näköjään mahdotonta löytää aikuista, joka opettaisi näitä asioita nuorelle ihan alusta alkaen ja rauhallisesti edeten.

En viitsinyt käydä Poikarakkaudessa edes katsomassa, mitä sinne kuului. Koetin tehdä läksyjä ja kirjoittaa esitelmää J. K. Paasikivestä. Minullahan oli nyt seksikokemuksia kahden eri miehen kanssa, ja olin varmaankin kokeneempi kuin useimmat muut meidän luokalla. Enää ei harmittanut niin paljon, että minua haukuttiin ”tumpiksi”.

Viiden päivän päästä takapuoli oli jo parantunut, ja seksiasiat palasivat jatkuvasti mieleen. Illalla tyydytin itseäni ja kuvittelin, kuinka olisin pannut Jussia perseeseen silloin kun tapasimme. Paneminen tuntui varmaankin vielä paremmalta kuin suihinotto, koska miehet tekivät sitä näköjään paljon. Mutta pitäisikö sitä varten olla isompi kalu?

Poikarakkaus ei tuntunut enää kovin hyödylliseltä, kun ei sieltä löytynyt sellaista kaveria kuin olisin halunnut. Eräänä päivänä katselin sitä kuitenkin ajakulukseni, ja huomasin, että uusin jäsen oli joku ”JuSaQ”. Hänellä ei ollut ikää

näkyvässä ja hänellä oli vain yksi kuva, mutta hän oli Helsingistä ja ”vieteltävissä”. Ajattelin katsoa kohteliaisuudesta hänen kuvaansa.

JuSaQ:n kuva oli paljon tyylikkäämpi kuin muilla. Hänellä oli mustat nahkahousut ja musta nahkalippalakki ja komea vartalo. Lipan alta ei näkynyt kasvoista muuta kuin hymy, mutta se sai mahan sekaisin — mahtava, leveä, jotenkin veikeä hymy. Tuijotin sitä ja kykenin vain ajattelemaan: tuollaisen jätkäkaverin minä kyllä haluaisin! Noin itsevarma ja reipas ilme! Tuollaisen aikuisen kanssa ei pelkäisi mitään.

Epäilin, että kaikki tietysti haluaisivat noin komean jätkän kaveriksi eikä minulla olisi mitään mahdollisuuksia. Kuva oli silti todella mukava. Koska saatoin seikkailla internetissä vain lyhyen aikaa päivässä, täytyi päättää nopeasti, voisiko hänelle kirjoittaa jotakin. Ehkä voisi kysyä, oliko hänellä enemmän kuvia. Niin sorvasin yksityisviestin: ”Moi... todella mukava kuva. Onko sinulla niitä enemmän? Olisi mukava nähdä. Terveisin MaaGi.”

Lähetin viestin — ja säikähdin heti. Ei kai hän vain ajatellut, että ”näkemisellä” tarkoittaisin tapaamista? En ollut varma, halusinko välttämättä tavata enää ketään seksimielessä. Kunpa voisin selittää suoraan, mitä haluaisin, mutta olin niin ujo.

Seuraavana aamuna katsoin koululla, oliko MESE-galleriaan tullut viestejä, ja JuSaQ oli vastannut! Hän oli lähettänyt kaksi kuvaa. Odotin, että pääsisin kotiin katsomaan niitä rauhassa.

Koulun jälkeen pikkuveli tarvitsi tietokonetta koulu-tehtäviin, ja odotin pohjattoman kiihkeästi, että hän saisi läksynsä tehtyä. Lopulta hän lähti kirjastoon ja jäin yksin.

JuSaQ:n uudet kuvat olivat aivan mahtavia! Toisessa hän oli aivan alasti ja vehkeet näkyivät. Hänellä oli oikein kunnon penis. Hän oli aivan karvaton ja lihaksikas ja hän vir-

nuili iloisesti. Hänellä oli parta suun ympärillä ja lyhyet vaaleat hiukset. Hän oli varmaankin 30-vuotias. Noin komeaa miestä en ollut ennen nähnyt. Toinen kuva oli myös hauska. Hän nukkui alasti sängyllä peukalo suussa ja pylly pystyssä. Katselin hänen kuviaan ja täytyi saman tien mennä vessaan tyydyttämään itseä. Sitten luin monta kertaa hänen viestinsä: ”Moi MaaGi! Kiva että tykkäsit. Tässä pari tuoretta kuvaa. Olet muuten aika söpö. Pidän todella paljon nuorista jätkistä ja sinua olisi mukava katsella enemmänkin. Toivottavasti otat pian lisää kuvia, toivoo Jusa.”

Päätin nopeasti, että ehkä uskaltaisin lähettää hänelle toisen alastonkuvistani, ja mietin, kuinka vastaisin hänen viestiinsä. Vastaus piti saada valmiiksi, ennen kuin äiti ja pikkuveli tulisivat kotiin. Kirjoitin: ”Moi! Kiitos kuvista. Pidän niistä todella paljon. Ohessa minä tänä keväänä. Terv. MaaGi. PS. Tekisi kovasti mieli seuraa.” En kuitenkaan uskaltanut lähettää sitä, vaan jätin sen luonnokseksi.

Koko illan oli taas levoton olo. Toisaalta halusin kovasti päästä JuSaQ:n kaveriksi, toisaalta oli arka olo: entä jos tapaminen menisi taas mönkään? Se olisi erityisen kurjaa, kun JuSaQ oli noin komea ja mukava. Illalla tyydytin itseäni sängyssä ja kuvittelin, kuinka suutelisin Jusan kanssa ja saisin nuolla hänen komeaa vehjettään. Jusa ottaisi minulta hellästi suihin ja opettaisi minua. Niin päätin lähettää viestin hänelle heti aamulla, kävi miten kävi.

Seuraavana iltapäivänä sain jo vastauksen. ”Moi! Vai on jannu seurankipeä? Kyllä siihen apu löytyy... Tuletkos käymään kylässä, vai kuinka edettäisiin? Missäpäin muuten majaillet? Terv. Jusa.”

Hiukan alistuneena selitin taas, missä asun ja milloin pääsisin kylään. Kun oli taas mahdollista, että joutuisin kääntymään taas ovelta, niin en jaksanut odottaa liikaa. Jusa kyllä sanoi, että hän pitäisi nuoristakin jätkistä.

Vastaus tuli melkein heti. Jusa asui lähellä Herttoniemeä. Hänellä oli hassu osoite: Kuukiventie 10 as. 12. Hän antoi puhelinnumeronkin. Kello oli niin vähän, että voisin vaikka lähteä saman tien käymään! Tuttu jännitys iski mahaan, kun kirjoitin Jusalle tekstiviestiä: ”Olisiko mahdollista tavata ihan tänään? Terv. MaaGi.” Pelkäsin, että joku muu nappaisi hänet nenän edestä, jos vetkuttelisin ja arkailisin. Katsoin jo kartasta, miten sinne pääsisi.

Jusa vastasi pian ja kysyi, milloin olisin hänen luonaan. Vastasin: ”Noin puoli tuntia”, ja hän kuittasi: ”OK. Kiva!” Sitten äkkiä pesulle ja matkaan! Hermostutti, kun en tiennyt, pääsisinkö niin nopeasti. Perillä pitäisi olla jo kello 16.30.

Ajoin polkupyörällä Sörkkaan ja otin pyörän mukaan metroon, koska en uskaltanut jättää sitä aseman luo. Metrosta täytyi jäädä Herttoniemessä, ja ajattelin, että pyörän uskaltaa varmaan jättää sinne asemalle. Jusan luo pääsi usealla bussilla ja nousin ensimmäiseen. Kello oli jo nyt 16.27. Muutaman pysäkin päästä täytyi jäädä pois. Matka olikin niin lyhyt, että sen olisi voinut ajaa polkupyörällä.

Kuukiventiellä oli hienoja rivitaloja. Kaikki olivat meren rannalla. Ensin täytyi löytää talo 10 ja sitten huoneisto 12. Olin jo kymmenen minuuttia myöhässä, kun pääsin ovelle. Ovessa luki LEHTOMAA, ja soitin ovikelloa.

Jusa tuli avaamaan, ja hän oli vähintään yhtä komea kuin valokuvissa. Hänellä oli ystävällinen ilme, ja häntä melkein nauratti, kun seisoin pelokkaana ovelta. ”Tule vain sisään!” hän sanoi innokkaasti, ja poika totteli.

Riisuin päällysvaatteet eteisessä ja astuin peremmälle. Asunto näytti ahtaalta, tai ainakin se oli täynnä kirjahyllyjä ja DVD-levyjä. Siellä oli hieno televisio ja hifi-laitteita. Oikeastaan olisin halunnut ryhtyä tutkimaan niitä, mutta Jusa otti minua niskasta kiinni ja ohjasi makuuhuoneeseen. Kirjahyllyssä huomasin Harry Potter -kirjat, ja ajattelin, et-

tei aikuinen voi olla kovin paha, jos hänellä on ne kaikki.

Makuuhuoneessa Jusa katseli minua tarkkaan. Hän hymyili leveästi, ja silmät jotenkin tuikkivat.

”Tännekös sinä halusit päätyä?”

”No joo.”

”Olet kyllä aika herkku, tiesitkös sitä?” hän sanoi ja sytäsi minua leikkisästi rintaan niin että kellahdin selälleni sänkyyn, jalat lattiassa. Sänky oli yhtä leveä kuin valokuvassa. Saman tien hän tuli nelinkontin sänkyyn ylleni ja katse li minua pää kallellaan kuin koira, joka ei osannut päättää, kummasta päästä makkaraa haukkaisi. Sitten hän vain alkoi suudella minua ja sulki silmänsä.

Suuteleminen tuntui todella kivalta. Koetin keksiä, miten huulia olisi pidettävä. Jusan parta kutitti, ja hän haisi todella hyvältä. Hänellä oli hienompaa partavettä kuin isällä. Panin silmät kiinni ja koetin keskittyä suutelemiseen. Jusa nuoli huuliani, ja kun raotin suutani, hän työnsi kielenä suuhuni. Se tuntui mahtavalta, ja iho meni kananlihalle ja minua melkein pyörrytti. Sitten kosketin kielelläni hänen kieltään, ja tunsin kuinka kikkeli alkoi sojottaa kovana. Hän painautui minua vasten, ja hänelläkin taisi seisoa. Alkoi tuntua siltä, että vihdoinkin onnistui!

Kun suutelimme, Jusa hyväili minua vaatteiden läpi ja työnsi kätensä paitani alle. Minäkin halusin kosketella häntä ja ojensin arasti käteni ja silitin hänen kylkeään. Suute limme jonkin aikaa, ja sitten hän avasi housuni ja riisui ne, ja lopuksi hän kiskoi paidan päältäni. Makasin aivan alasti hänen sängyllään, ja tuli ujo olo, kun hän katseli minua.

”Nöpoliini”, hän virnuili ja alkoi riisua omia vaatteitaan. Hän oli komea ja vähän ruskettunutkin ja aivan karvaton, niin kuin minäkin. Hänellä oli lävistyskoru toisessa nännissä. Molemmilla seiso, ja hän painautui alasti minua vasten ja jatkoimme suutelemista.

Vähän ajan päästä Jusa siirtyi alemmas ja suuteli rintaani ja vatsaani, ja ajattelin, että kohta hän ottaa minulta suihin. Odotin kiihkeästi, että hän päätyisi nuolemaan pippeliäni, joka oli aivan kova ja märkä. Hän kuitenkin viivytteli ja nuoli minua vehkeiden ympäriltä ja parta kutitti kupeitani niin että kiemurtelin ja koetin olla kikattamatta. Seuraavaksi hän nuoli kiveksiäni, ja aloin jo olla ilosta aivan raukeana. Lopulta hän alkoi nuolla kaluani ja otti sen suuhunsa. Tämä oli vielä mahtavampaa kuin Jussin kanssa. Jusa imi, ja mielihyvän tunne alkoi paisua koko lantiossa niin etten voinut kestää sitä. Oli pakko voihkia, kunnes orgasmi tuli ja olo helpottui. Makasin silmät kiinni ja huohotin. Kuulin kuinka Jusa nielaisi.

Kun avasin silmät, Jusa tuijotti minua taas uteliaasti. Sitten hän hieroi nenäänsä minun nenääni ja hymyili entistä leveämmin. ”Taidan minä vielä jotakin osata”, hän virnuili.

”No joo”, vastasin raukeana. Kunpa tällaista olisi joka päivä!

Jusa vain katseli minua hymyillen, ja minua alkoi nollostuttaa. Vaistomaisesti käännyn mahalleni makaamaan. Jusa konttasi heti päälleni ja alkoi suudella niskaani. Pelästyin, että nyt hän alkaa panna minua pyllyreikään ja se sattuu mielettömästi, mutta en voinut muuta kuin maata siinä. Jusa oli niin mahtava ja kiva jätkä, että hänen takiaan koettaisin kestää jonkin aikaa. Huokaisin syvään ja levitin jalkojani, jotta siitä päästäisiin nopeasti ohi.

Jusa suuteli selkääni ja meni hitaasti yhä alemmaksi. Mietin, kuinka alas hän oikein jatkaisi. Lopulta hän suuteli pakaroitani, ja se tuntui mukavalta, sitten reisiä, ja parta kutitti. Tähän asti kaikki hyvin.

Sitten hän alkoi nuolla minua pakaroiden välistä, ja se tuntui oikeastaan todella rivilta. Hätkähdin, kun hänen kielenä kosketti pyllyreikääni. Ajattelin, että Jusa tietää mitä

tekee ja haluaa nuolla minua juuri sieltä. Makasin liikkumatta ja kipristelin varpaita, kun nuoleminen tuntui niin jännältä, ja kalu alkoi taas seisoa kovana. Hän otti pakaroistani kiinni keskittyi nuolemaan pyllyreikäni. Mietin, että nyt kyllä olen pesunkestävä homo.

Pylly alkoi tuntua limaiselta ja märältä. Äkkiä Jusa työnsi sormensa sisääni, niin kuin Untokin oli tehnyt, enkä osannut sanoa, tuntuiko se hyvältä vai pahalta. Hän liikutti sormeja edestakaisin, ja välillä se painoi sellaisesta kohdasta, että tuntui kuin siemenet ruiskahtaisivat ulos. Se alkoi tuntua oikeastaan mukavalta, ja täytyi purra hammasta, kun teki mieli voihkia rivouksia. Yhä voimakkaammin tuli sellainen olo, että kohta siemenet syöksyvät ulos, ja lopulta sain uuden orgasmin ja tunsin, kuinka pyllyreikäni nytkähteli Jusan sormen ympärillä. Puristin kädet nyrkkiin ja inisin. En ollut aikaisemmin tuntenut mitään tällaista.

”Oho”, hän sanoi. ”Voiko sua panna?”

”Kyllä kai”, myönnyin ja aloin valmistautua pahimpaan.

Jusa haki pyyheliinan lantioni alle. Sitten hän levitti kylmää ja märkää nestettä pyllyyni ja levitti sitä kyrpäänsäkin. Hän hieroi jäykän kikkelinä päällä pyllyreikäni ja sitten se vain luiskahti sisään. Hätkähdin, ja ensin se sattui hiukan, mutta kun hän työntyi syvemmälle, se ei sattunut enää kovin paljon. Hänellä oli oikeanmallinen kikkeli — päästä paksu, ja se ohentui juurta kohti, niin kuin pesäpallomaila. Tämä oli paljon parempi kuin Rottenweilerin vehje.

Jusa painautui minua vasten ja liikutti itseään sisälläni. Kun hän painoi ihan pohjaan asti, se sattui hiukan, ja ajattelin, että kalu varmaan osui maksaan tai johonkin. Jusa ynisi tyytyväisenä, ja minä koetin maata ihan rentona, koska niin sattui vähiten. Hän liikkui yhä nopeammin ja yhtäkkiä pysähtyi ja alkoi huohottaa kauhean voimakkaasti. Ensin ajattelin, että hän sai sydänkohtauksen, mutta se oli

varmasti orgasmi. Hän ei ollut laittanut kondomia, ja siemenet menivät syvälle pyllyyni. Sitten hän melkein romahhti makaamaan päälleni ja jäimme sisäkkäin. Onneksi hän ei ollut lihava.

Makasimme ihan hiljaa. Jusa oli hengästynyt. Tunsin, kuinka hänen kikkelinä alkoi kutistua ja lopulta luiskahti ulos pyllyreistäni. Hän kääntyi kyljelleen viereeni, ja näin, että hänen kalunsa päässä oli vähän kakkaa ja siementä. Hän otti alushousut ja kääri kalunsa niihin.

”Tuletko vähän syliin?” hän sanoi raukealla äänellä ja hymyili.

Niin käännyin kyljelleni selkä Jusaan päin, ja hän veti minut itseään vasten ja piti sylissä. Se tuntui niin mahtavalta, että täytyi haukkoa henkeä. Makasimme ihan hiljaa, ja hänen partansa kutitti olkapäätäni. Aina kun parta liikahti, iho meni aivan kananlihalle ja mahassa nytkähteli mielihyvä. Jusa tunsin sen ja kysyi: ”Voi, onko nöpöllä kylmä?”

”Ei ole.”

”Mennäänkö käymään pesulla, ja sitten voidaan mennä lakanan alle?”

”No joo.”

Niin nousimme sängystä ja menimme kylpyhuoneeseen. Se oli melko iso, ja siellä oli oma sauna. Jusa heitti alushousut pyykkiin ja laski suihkusta lämmintä vettä. Hän huuhtoi pippelinä, ja vasta nyt huomasi, että siinä oli päässä lävistyskoru! En ollut nähnyt sitä aikaisemmin, kun se jäi nahan alle piiloon.

”Sattuuko tuo?” ihmettelin.

”Ei satu.”

Jusa huuhtoi kalunsa, ja sitten sain pestä sen. Otin saippuaa ja hieroin hänen vehjettään varovasti. Se oli selvästi isompi kuin omani ja sojotti yhä hiukan turvoksissa. Tuntui hienolta pitää sitä käsissä. Kokeilin myös hänen kivek-

siaan. Ne roikkuivat kuin isot luumut, kun minulla taas oli vain pienet rusinat. Jusalla oli miehen vehkeet, ja pidin niistä todella kovasti.

Sen jälkeen Jusa pesi minun pippelini ja pyllyni, ja se tuntui mukavalta. Seisoin silmät kiinni lämpimässä suihkussa ja nojasin seinään, samalla kun Jusan sormet hieroivat alapäästäni. En voinut mitään sille, että kulli alkoi taas seisoa. Oli niin mukavaa. Tähän voisi jäädä pysyvästi.

Kuivasimme toisemme samalla pyyhkeellä, joka haisi hyvälle, ja menimme takaisin makuuhuoneeseen.

”Koska sinun pitää lähteä takaisinpäin?” tiedusteli Jusa.

”Meillä on kuuden maissa ruoka.” Kello oli nyt 17.05. ”Pitää varmaan lähteä viimeistään kaksikymmentä yli.”

”No, sitten ehditään loikoilla vähän aikaa lakanan alla”, ehdotti Jusa, eikä tarvinnut kahdesti kärkeä. Kävin makamaan selälleni hänen viereensä, ja hän silitteli rintaani ja vatsaani. Hän näytti hiukan uniselta. Hän katseli minua silmät sirrillään ja hyväili minua ja yhtäkkiä painoi minua sormella nenänpäästä ja sanoi ”piip”. Menin hämilleni, kun en tiennyt, mitä olisi pitänyt tehdä. Jusaa nauratti.

”Voi sua pikku nöpöliiniä”, hän virnisti. ”Me emme muuten tainneet esittäytyä”, hän jatkoi. Minä olen Samuli.”

Ei auttanut muu kuin vastata: ”Minä olen Jere.”

”Sehän on nuorelle miehelle ihan passeli nimi.”

Sitten olimme ihan hiljaa, ja minulla oli aivan mahtava olo. Toivoin, ettei tarvitsisi lähteä pois tai että voisin ainakin tulla uudestaan käymään. Toisaalta vähän pelotti. Jusa oli todella upea ja kiltti jätkä, ja olisi kurjaa, jos hän ei haluaisikaan minua enempää.

Kello alkoi lähestyä lähtöaikaa.

”Hiukan hiljainen poika tämä maaginen Jere”, sanoi Jusa.

”Niin kai.”

”Niin kai!” Mutta kyllä sinun kanssasi on todella muka-

vaa olla — ainakin minusta.”

Nyt pitäisi uskaltaa kysyä, saanko tulla uudestaan! Kieli ei meinannut totella. Sitten Jusa jo suuteli minua. Kun hän lopetti, sanoin hermostuneena: ”Nyt mun täytyy lähteä sa- saanko tulla uudestaan?”

”Totta kai”, hän vastasi hyvillään. ”Tällaisesta jannusta minä olen aina haaveillut.” Hän silitti rintaani ja vatsaani ja käsi meni kaluun asti.

”Ensi viikolla?” kysyin.

”Mitäs teet tiistaina koulun jälkeen?”

”En varmaan mitään.”

”Silloin minulla olisi aikaa.”

”No mä tulen sitten.”

”Asia selvä”, vastasi Jusa ja pörrötti tukkaani. Täytyi nousta pukemaan. Lakanassa näkyi märkä läikkä siinä, mihin siemenet olivat toisella kertaa ruiskahtaneet.

Jusa katseli, kun pukeuduin. Sitten lähdin menemään eteiseen, ja hän tuli alasti perässä. Olin halunnut jäädä katselemaan häntä. Puin ulkovaatteet päälle ja Jusa halasi minua. Niin minä rutistin kovaa takaisin ja koskin hänen paljasta ihoaan.

”Bussillako sinä tulit?”

”Joo.”

”Tuolta pysäkiltä menee vähän väliä busseja metroasemalle.”

”Okei.”

”Nähdään sitten ensi viikolla.”

Katsoin ujusti Jusaa silmiin ja vastasin: ”Joo. Moi!”

”Moi nöpöliini!”

Lähdin ulos ja Jusa jäi alasti eteiseen.

Marssin bussipysäkille todella onnellisena. Bussikin tuli melkein heti ja ehtisin ajoissa kotiin. Pian istuin jo metrossa ja ajattelin tyytyväisenä, kuinka pääsisin ensi viikol-

la kokemaan uudestaan samoja juttuja. Meille molemmille oli tullut mukava olo, ja sain pitää aikuisen jätkän isoja vehkeitä kädessä.

Metro pysähtyi Kulosaareen, ja tajusin että olin unohtanut polkupyörän! Juoksin viime hetkellä ulos vaunusta ja ajoin takaisin Herttoniemeen hakemaan pyörää. Minua ei edes harmittanut tuollainen kömmähdys, koska olin niin hyvällä tuulella.

Ehdin ajoissa kotiin. Olin nälkäinen ja lihakeitto maistui. Ei tarvinnut välittää läksyistä, koska oli perjantai, mutta pikkuveli teki niitä silti. Illalla riisuuduin sängyssä vähäksi aikaa aivan alasti ja kuvittelin, kuinka olisin Jusan vieressä. Uni tuli nopeasti.

Viikonloppuna aloin jo odottaa, että pääsisin takaisin Jusan luo. Pyly oli lauantaina hiukan arka, mutta ei siihen sattunut, ja ajattelin, että tiistaina se olisi jo terve. Kun kävin lauantaiamuna kakalla, mukana tuli myös Jusan siementä. Pelkäsin, että äiti tunnistaa, miltä miehen siemeneste haisee.

Päätin, että en tyydytä itseäni vaan säästän kaiken Jusalle. Se ei kuitenkaan onnistunut, koska halu kävi iltaisin niin kovaksi. Ajattelin Jusan isoa kalua ja isoja kiveksiä ja kuvittelin, että nuolisin niitä. Niin itsetyydytin lauantaina ja sunnuntaina, vaikka ei olisi oikeastaan pitänyt.

Kävin katsomassa MESE-galleriaa lauantaina, kun sain olla vähän aikaa rauhassa. JuSaQ:n kuva oli siellä, mutta hän ei ollut enää "vieteltävissä". Päätin muuttaa omaa profiiliani samalla lailla. Ehkä me tosiaankin kuuluimme toisillemme.

Tiistaita sai odottaa oikein urakalla. Päivät etenivät hitaasti enkä jaksanut keskittyä oikeastaan mihinkään. Koulutunneilla menin vain muiden mukana, enkä viitsinyt vastata mitään, jos joku sanoi: "Hypi tumppi vittuun siitä!" tai jotain muuta ilkeää. Minulla oli tiedossa jotakin parempaa. Maanantai-iltana päätin olla itsetyydyttämättä, vaikka mieli teki.

Tiistaina koulun jälkeen kirjoitin Jusalle tekstiviestin: "Tavataanko tänään? Terveisin Jere." En uskaltanut tallettaa hänen numeroaan puhelimeen vaan opettelini sen ulkoa. Jusan tekstiviestejäkään en uskaltanut säästää. Pian tuli vastaus: "Moi Jere! Olisi todella kiva nähdä! Mulle sopii neljältä. OK, nöpö?" Vastasin, että tulossa ollaan, ja mahanpohjassa alkoi tuntua mukavalta. Saisin olla puolitoista tuntia yhdessä Jusan kanssa ihan kahden kesken.

Kävin pesulla ja menin katsomaan pikkuveljeä. Hän teki jo läksyjä.

"Menen käymään lenkillä."

"Etkö katsokaan läksyjäni?"

"Katsotaan ruoan jälkeen."

"Hyvä on."

Kello oli jo puoli neljä, ja lähdin matkaan. Ajoin polkupyörällä Sörkkaan ja vein pyörän metroon. Herttoniemestä ajoin polkupyörällä Jusan luo ja olin perillä hiukan neljän jälkeen. Minua jännitti, kun soitin ovikelloa, mutta se oli nyt mukavaa jännitystä.

Jusa avasi oven ja menin sisään. "Jaa, nöpöliini tuli kylään. Oikein pyörälläkö sinä ajoit?" hän ihmetteli ja hymyili taas. Vastasin myöntävästi ja riisuin päällysvaatteet. Sitten

menimme makuuhuoneeseen sängylle ja aloimme suudella. Pidin siitä kovasti. Minulle tuli hiki, ja olin iloinen, kun aloimme riisua. Molempien kalu seiso, kun otimme housut pois. Tuntui hienolta, kun Jusa halusi minua yhtä kovasti kuin minä halusin häntä.

Suutelimme lisää, ja nyt minä olin päällä. Halusin vuorostani nuolla hänen kikkeliään ja aloin siirtyä alemmas. Ensin nuolin hänen nännejään, koska ne töröttivät niin hauskaasti. Sitten menin alemmas ja nuolin Jusan kiveksiä. Otin pussin käteeni, ja se tuntui painavalta. Kivekset olivat niin isot, etteivät molemmat varmaankaan mahtuneet yhtä aikaa suuhuni. Kokeilin, saisinko toisen mahtumaan, ja keinnottelin sen suuhuni. Jusa äänteli kuin häntä olisi kutitettu hiukan liian lujaa, ja hänen kikkelinsä seiso aivan jäykkänä. Kalun juuressa oli metallirengas.

Vihdoin sain nuolla isomman jätkän kyrpää kaikessa rauhassa. Nuolin sitä joka kohdasta ja mietin, uskaltaisinko ottaa sen suuhun. Jusan kalu oli todella komea. Se oli hiukan käyrä ja juuresta ohuempi kuin yläpäätä. Terska oli ikään kuin nuolen muotoinen, ja siinä oli pieni metallikoru. Tämänmuotoinen kalu varmasti luiskahti suoleen helposti.

Otin kalun suuhun, mutta Jusa sanoi, että minun pitäisi varoa hampaita. Hän neuvoi, että huulet pitää kääntää hampaiden päälle, niin hampaat eivät raavi. Olin ihan tyytyväinen, että opin tekemään oikein. Jusa oli mukava seksinopettaja.

Terska tuntui suussa melko isolta. Metallikoru tuntui kieltä vasten. Imin kalua jonkin aikaa, mutta en uskaltanut ottaa sitä syvälle suuhun, koska pelkäsin että tulisi oksennus, eikä Jusakaan saanut orgasmia.

Menin takaisin suutelemaan Jusan kanssa ja asetuin hänen päälleen niin että pyllyni koski hänen terskaansa. Olin niin kiihottunut, että halusin hänen panevan minua enkä

välittänyt pienestä kivusta yhtään. Pylly oli Jusaa varten ja sillä hyvä.

Käännyin hänen viereensä sängylle makaamaan pylly pystyssä. Jusa ymmärsi yskän ja alkoi suudella minua niskasta ja sitten yhä alemmaa selästä ja lopulta nuoli taas pyllyäni. Nyt pidin siitä kovasti ja Jusakin tuntui pitävän. Hän nuoli pyllyreikäni ja työnsi sormensa sisään ja makasin raukeana ja hengitin syvään. Lopulta hän otti kylmää nestettä ja voiteli pyllyni ja kalunsa ja alkoi panna minua.

Aluksi se sattui hiukan, mutta ajattelin, kuinka maailman komein ja lihaksikkain jätkä pani minua, ja minulla alkoi taas seisoa. Kaluni hankautui pyyheliinaa vasten ja alkoi yhä voimakkaammin tuntua siltä, että siemenet ruiskahtavat väkisin ulos. Jusan kyrpä liikkui sisälläni ja painoi sellaisesta kohdasta, etten voinut pidättää orgasmia, ja se tuli väkisin. Oli pakko voihkaista.

”Sattuuko sinuun?” kysyi Jusa huolissaan ja lopetti painemisen.

”Ei... tuli orgasmi”, huohotin.

”Oho... jatkanko?”

”Joo!”

Jusa jatkoi, kunnes häneltäkin tuli. Sitten makasimme päällekäin hikisinä ja huohottaen, ja minulle alkoi tulla ihan uskomattoman hieno olo. Minulla oli oma jätkäkaveri, ja teimme seksiä ihan kuin aikuiset.

Jusa otti minut taas syliinsä ja melkein nukahti viereeni. Hän piti kättään kikkelin päällä, ja se alkoi pian seisoa niin kovana, että melkein sattui. Oikeastaan teki mieli kokeilla panemista.

”Sinulla taitaa vielä tehdä mieli?” mutisi Jusa unisena.

”No ehkä vähän.”

Jusa tuhahti huvittuneena. ”Vai vähän? Tämähän seiso kuin rautakanki.”

Aloimme suudella uudelleen. Ajattelin, kuinka Jusa oli äsken nuollut pyllyäni, ja alkoi tuntua todella rivotta, kun hän työnsi kielensä suuhuni. Olisin halunnut silittää hänen pyllyään, mutta en ylettänyt.

”Haluatko panna?” hän kuiskasi.

”Voihan sitä kokeilla”, vastasin.

Jusa kävi sänkyyn polvilleen. Hänen vehkeensä roikkuiivat velttoina ja heilahtelivat. Hänen pyllyreikänsä oli ruskea ja ryppyinen niin kuin Jussilla. Asetuin hänen taakseen ja otin yöpöydältä pullon, jossa kai oli liukastusainetta. Aine tuntui niljakkaalta sormissa. Hieroin sitä Jusan pyllyyn ja työnsin sormen sisään. Hänen pyllyreikänsä ei ollut läheskään yhtä tiukka kuin minulla. Hieroin ainetta myös kaluuni ja sitten työnsin sen varovasti reikään sisälle. Kalu oli melko pieni, ja se meni helposti kokonaan sisään. Nyt alkoi tuntua siltä että olen tosi mies. Aloin liikuttaa kalua edestakaisin, mutta se luiskahti aina välillä ulos. Kesti vähän aikaa, ennen kuin sain sen pysymään Jusan sisällä. Otin häntä lantioista kiinni ja lopulta panin häntä pyllyyn kuin vanha tekijä. Kalussa alkoi tuntua todella hyvältä, kun se liikkui edestakaisin lämpimässä ja pehmeässä ja limaisessa reiässä. Ajattelin, kuinka Jusan kivekset ja kikkeli roikkuivat ja heiluiivat, kun panin häntä, ja se alkoi tuntua niin kiihottavalta, että orgasmi tuli melkein kesken kaiken. Ähkäisin, kun siemenet syöksyivät Jusan suoleen.

Olo oli mahtava. Paneuduimme sänkyyn makaamaan päällekäin, ja pysyin hänen sisällään niin kauan kuin pysyin. Lopulta kalu luiskahti ulos pyllyreiästä. Kalu näytti hiukan erilaiselta, ikään kuin esinahka olisi venynyt pitemmäksi tötteröksi.

Jusa henkäisi syvään. ”Se oli mukavaa. Sinulla on juuri sopivan kokoinen kulli. Se hieroo oikeasta paikasta”, hän kehui. ”Nyt voisi käydä pesulla.”

Lähdin tyytyväisenä kylpyhuoneeseen. Nyt minäkin osasin panna, ja minulla oli pieni mutta oikeanmuotoinen kikkeli. Ehkä se vielä kasvaa, kun sitä aletaan käyttää ahkerasti oikeissa hommissa.

Pesimme toistemme paikat lämpimällä vedellä ja me nimme takaisin sänkyyn. Ehtisin olla vielä melkein puoli tuntia Jusan luona. Hän piti minua sylissä lakanan alla ja silitti, ja se tuntui niin kivalta, että iho meni koko ajan kannalihalle. En ollut osannut edes aavistaa, että jätkäkaverin kanssa voisi olla näin mahtavaa! Olimme aivan kahdestaan, eikä ollut ketään muita häiritsemässä.

Jonkin ajan kuluttua Jusa sanoi: ”On se ilmoja pidellyt.”

”Niin on.” En osannut muutakaan vastata. Oikeastaan olisi ollut mukavaa jutella Jusan kanssa ja kysyä ainakin miljoona kysymystä, mutta en kehdannut sanoa mitään.

”Sinä tulit nyt polkupyörällä?”

”Niin.”

”Et kai sentään koko matkaa?”

”En.”

”Metrolla osan?”

”Joo.”

Jusa katseli minua vihreät silmät tuikkien. Häntä hymyilytti niin että minä menin taas hämilleni.

”Oletko vähän nöpöliini?” hän kysyi leikillään.

”En tiedä.”

”Okei... No, sinä varmaat käyt vielä koulua?”

”Joo.”

”Onko sinulla lempiaineita?”

”Ei oikeastaan.”

”Milläs luokalla sinä olet?”

Täytyi vastata totuudenmukaisesti: ”Seitsemännellä.”

”Niin, minä vähän arvelinkin, että sinä et taida olla vielä ihan kuuttatoista. Oletko neljätoista?”

”Syksyllä täytän.”

”Oh-hoh... olet sitten aika nuorena liikkeellä?”

”Niin kai.”

”Enpä ole koskaan ollut näin nuoren jannun kanssa. Tykkään sinusta kyllä ihan sikana, vaikka tällaisesta voi tietysti tulla vähän seuraamuksia.”

”En kerro kenellekään”, lupasin arasti. Olisi pöljää, jos Jusa joutuisi kuudeksi vuodeksi vankilaan emmekä voisi olla yhdessä.

”No, sittenhän kaikki on hyvin. Minä en varmasti kerro kenellekään. Kell’ onni on, se onnen kätkeköön”, runoili Jusa.

Tuntui turvalliselta, kun ei tarvinnut enää hermoilla iän takia. Sitten rohkaisin mieleni ja kysyin: ”Mistä sinun nimi-merkkisi JuSaQ tulee?”

”JuSa tulee etunimistä ja Q tarkoittaa osoitetta.”

”Mistä etunimistä?”

”Juri-Samuli.”

Tirskahdin. ”On sinua nimellä heitetty!”

Jusa oli vähän loukkaantuvinaan. ”Silloin kun minä synyin, liennytyks oli päivän sana, ja niin vanhemmat antoivat minulle nimeksi Juri-Samuli.”

Mietin vähän aikaa ja koetin muistella historian läksyjä. Viime vuosituhanella...

”Ai niin kuin idän ja lännen liennytyks?” kysyin

”Ai-wan!”

Sitten minulla välähti: ”Setä Samuli — eli Amerikka?”

”Kyllä.”

”Ja Juri on venäläinen nimi?”

”Niinhän se yleensä on.”

Silloin uskalsin jo virnuilla pikkuisen takaisin. ”Sinun pitäisi kiittää vanhempiasi”, neuvoin ystävällisesti.

”Ai jaa, mistä?” ihmetteli Jusa.

”No hehän olisivat voineet antaa sinulle nimeksi Urho

Kaleva.”

”Onpas hän nyt niin näsäviisas!”

”Mutta minä sanon sinua Jusaksi.”

”Sopii”, sanoi Jusa ja nousi istumaan päälleni niin etten päässyt pakoon ja tiedusteli: ”Milläs nimillä sinua on heitetty?”

Heti alkoi harmittaa, että olin ottanut koko asian esille. En vastannut.

”Kerrohan nyt, tai seuraa kutituskidutusta!”

Jusa alkoi hipelöidä kylkiäni vikkellillä sormillaan ja kokeilla, mistä kutiaisin. Aloin huutaa kauhuissani.

”Kerro, kerro!”

”Okei... Jeremias Nuutti Verner”, henkäisin nopeasti.

Kutitus lakkasi. Jusa koetti pitää kasvonsa peruslukemilla.

”Jaaha — ja Verner on varmaan isoisän nimi?”

”Isoisän, joka kaatui sodassa.”

”Ach so. Minunkin vaarini olivat sodassa ja haavoittuivat.”

”Jaa.”

”No niin, Jeremias Nuutti Verner, jokos teidän pitää kohta lähteä kotopuoleen? Äiti siellä laittaa kystä kyllä.” Jusa siirtyi jooga-asentoon ja katseli minua tyytyväisenä.

”Tänään on varmaan jauheliuhakeittoa”, arvelin ja nousin etsimään vaatteita. Jusakin nousi ja alkoi pukea.

”Mitäs teet lauantaina?” hän kysäisi.

”En tiedä vielä.”

”Silloin minulla olisi vapaata.”

”Ehkä pääsisin silloin vähäksi aikaa käymään”, mietin, ”mutta en vielä tiedä mihin aikaan voin lähteä.”

”Ilmoittele vaikka aamupäivällä”, Jusa ehdotti.

”Okei.”

Sitten menin eteiseen ja puin päällysvaatteet. Jusa pörötti tukkaani ja halasi minua. En kehdannut sanoa, että pidin hänestä todella kovasti, mutta puristin häntä lujaa, ja

pussasimme vähän. Tuntui oikeastaan mahtavalta, kun joku tykkäsi minusta ihan kaikin puolin — pyllystäkin.

Koulussa alkoi olla vähän mukavampaa, koska sai ajatella Jusaa aina kun aika kävi pitkäksi. Hänellä oli niin paljon kirjoja, että hän oli varmaan ollut hyvä koulussa. Monet aiheet tuntuivat kuitenkin tylsiltä; pidin enemmän sellaisista, missä sai itse kokeilla. Fysiikantunneilla tehtiin joskus jänniä kokeita ja räjäytettiin vetyä tai kokeiltiin sähköä, ja opettajakin oli joskus hauska. Liikuntatunnit olivat ikävimpiä, koska opettaja oli kuin armeijasta karannut. Hän oli käärmeissään siitä, että asevelvollisuus kuulemma lakautettaisiin pian. ”Kuinkas teistä sitten miehiä tehdään?” hän ärisi. En viitsinyt ehdottaa, että kokeillaan punkka-harjoituksia Jusan kanssa.

Lauantaihin oli monta päivää, ja ne kuuluivat hitaasti. Iltaisin oli pakko itsetyydyttää, kun halu oli niin kova. Kuvittelin, kuinka Jusa ottaisi minulta taas suihin ja tekisimme kaikkia mahdollisia juttuja kaikessa rauhassa.

Ikävä kyllä lauantaina satoi. En voisi ajaa ainakaan polkupyörällä. Äiti ja pikkuvelikään eivät ehkä uskoisi, että haluan lähteä lenkille tuossa säässä.

Puolenpäivän jälkeen kysyin äidiltä, koska ruoka olisi. Hän sanoi että neljältä.

”Menen käymään ulkona ennen sitä”, sanoin.

”Ota Niko mukaan.”

”En mä taida.”

”Otat nyt vain! Menette yhdessä ulos, niin hän ei nyhjäytä koko päivää nenä kirjoissa kiinni.” Äiti oli tiukkana.

Ei auttanut muu kuin raahata pikkuveli mukaan. Ehkä hänet voisi jättää kirjastoon.

Puimme sadevaatteet päälle ja lähdimme kadulle. Pik-

kuveli oli nyrpeä.

”Mennäänkö kirjastoon? Täällä on märkää”, ehdotin. Muita paikkoja ei nuorille näillä main oikein ollutkaan.

Niin menimme kirjastoon. Katselimme sarjakuvia ja sitten sanoin pikkuveljelle: ”Jäätkö sinä tänne? Minä haluaisin käydä Rikhardinkadun kirjastossa. Muista että ruoka on neljältä. Nähdään kotona!”

Pikkuveljen ilmeestä näki, että hän olisi halunnut tulla mukaan. Lähdin kuitenkin päättäväisesti ulko-ovelle. Sitteen ajoin bussilla 14 Kampin metroasemalle. Matkalla lähetin Jusalle viestin: ”Voinko tulla kohta käymään?” Metroasemalla sain jo vastauksen: ”Tule vain!” Kello oli vasta puoli yksi, joten meillä oli mukavasti aikaa.

Jusa oli taas iloinen, kun tulin. Hän silitti tukkaani ja sanoi minua nöpöliiniksi. Teimme samoja seksijuttuja kuin aikaisemminkin. Hän pani minulle siemenet pyllyyn ja minä hänelle. Aloin jo oppia, kuinka suudellaan.

Sitten kävimme suihkussa ja menimme lakanan alle hui-laamaan sylikkäin. Jusa oli taas hiukan uninen.

”Onkos sinulla perhettä?” hän kysyi lopulta.

”Joo.”

”Onko teitä montakin?”

”Minä ja äiti ja pikkuveli.”

”Ai jaa. Elätte sitten ihan kolmestaan?”

”Niin.”

”Ovatko vanhemmat eronneet?” Jusa kysyi varovasti.

”No isä löysi rikkaan vaimon ja jätti meidät”, selitin hyvin apeana ja huokaisin syvään.

”Ai jonkun Catharina von Wespstrandin?”

Hätkähdin. En olisi halunnut kuulla sitä nimeä.

”Hänet juuri”, vastasin vaisusti.

Jusa yllättyi. ”Tarkoitatko, että sinun isäsi on se Catharina von Wespstrandin uusi mies?” hän kysyi ihmeissään

ja katsoi minua pitkään.

”Joo.”

”Oh-hoh.” Jusa kuulosti hämmentyneeltä. ”Minä nimitäin luin parturissa *Annasta* tai jostakin hänen haastattelunsa: ’Catharina von Wespstrand säteilee onnea: uusi mies ja syysvauva!’ Se oli jotenkin niin... mielistelevä. Eikä siinä mainittu mitään sellaista, että se mies olisi hylännyt perheensä ja kaksi reipasta poikaa.”

”Niin.”

”En voinut tietysti olla ajattelematta, että ihan komean vonkaleen oli Catharina kartanoonsa napannut”, koetti Jusa lohduttaa, mutta minulle tuli vain entistä pahempi mieli. Isä ei enää tulisi takaisin, kun heille oli vauvakin tulossa syksyllä.

Jusa huomasi, että minulle tuli paha mieli. Hän yritti vaihtaa puheenaihetta iloisemmaksi: ”No mutta sinun isäsihän on sitten oikein olympiavoittaja. Kai käyt kuitenkin yhä vaarin kanssa treenaamassa?”

”En käy. En ole vaaria nähnyt kuin ehkä kaksi kertaa.”

Jusa hämmästyi taas. ”Kuinkas nyt niin? Eikös hänkin asu siellä Töölössä?”

”Joo, niissä hienoissa taloissa Kesäkadulla. Mutta vaari ei pidä meidän äidistä.”

”Kuinkas nyt niin?”

”Vaarin mielestä hänen poikansa olisi pitänyt ottaa joku hieno ja rikas vaimo eikä tavallista pankkineitiä. Nyt vaari on varmasti tyytyväinen, kun isä meni naimisiin Catharina von Wespstrandin kanssa!”

En voinut puhua enempää, koska pelkäsin, että alan itkeä. Isä oli tehnyt niin halpamaisen tempun, kun jätti meidät. Täytyi purra hammasta, koska en halunnut puhjeta itkuun Jusan nähden. Koetin olla niiskuttamatta.

Jusa katseli minua hetken. ”Totta kai sinulla on täysi oi-

keus olla pahoilla mielin”, hän sanoi myötätuntoisesti ja si-
litti tukkaani. ”Kyllä minäkin olisin surullinen, jos menet-
täisin oman isäni.”

Silloin minulle tuli niin paha olo, etten voinut enää pi-
dättää itkua, vaikka hävetti niin. Muistin pikkuveljen, joka
kysyi silmät suurina: ”Tuleeko isä takaisin, jos teen kaikki
läksyt oikein?” Ja Alekski sanoi: ”Meidän perhe joutuu muut-
tamaan Ruotsiin, emmekä näe ehkä enää ikinä!” Sitten ajat-
telin Jusan isää, joka oli varmasti joku hieno ja tärkeä johta-
ja, ja hän makasi kuolleena arkussa ja Jusalla oli paha mieli.

Aloin itkeä niin että kurkkuun sattui. Pelkäsin että Jusa
potkaisee minut pellolle, kun vollotan niin. Hän kuitenkin
kietoi minut syliinsä ja sanoi lempeästi: ”Voi sinua isätön-
tä pikku raasua!”

Kohta itku meni ohi ja niiskutin surullisena. Jusa nousi
ja kävi hakemassa nenäliinoja. Niistin kunnolla ja sitten kä-
perryin ihan pieneksi Jusan syliin. Siinä oli suojaisaa olla,
ja paha mieli helpotti vähitellen. Jusa oli parempi kuin isä
ja vaari ja Alekski yhteensä.

”Elämässä tulee aina menetyksiä, ja niiden kanssa pitää
vain tulla toimeen”, sanoi Jusa.

”Niin.”

”Mutta et sinä mikään turha jätkä ole — tiedätkös miksi?”

”No?”

”Sinun isoisoisäsi on sankarivainaja, puolusti Suomea
hengellään, isoisä on olympiavoittaja ja toi Suomelle kun-
niaa, isällä on yksi Suomen rikkaimmista vaimoista — ties
mitä mahtavaa sinustakin vielä tulee!” selosti Jusa.

Teki mieli sanoa, että oli minulla ainakin Suomen komein
poikaystävä, mutta en kehdannut. Mutisin vain: ”Enpä tiedä.”

Kohta täytyi jo lähteä kotiin. Puimme vaatteet ja lui-
kahdin olohuoneeseen katsomaan, mitä kaikkea siellä oli.
Hyllyt olivat täynnä aikuisten kirjoja, mutta oli siellä vähän

sarjakuviakin. Elokuvia oli todella paljon, myös piirroselo-
kuvia teräväpiirtona. Joitakin olimme käyneet isän kans-
sa katsomassa elokuvateatterissa. Jusa katseli huvittunee-
na, kun säntäilin hyllyltä toiselle. Televisio oli hieno, ja sil-
lä voi katsoa kolmiulotteisia elokuvia! Meillä oli vain van-
ha suttupiirtomalli. Ikkunasta näkyi merenlahti, ja siellä
oli kaksi joutsenta. Aivan toisenlainen näköala kuin meil-
lä Sallinkadulla.

Sade oli lakannut. Ajoin metrolla Kamppiin ja bussil-
la kirjaston luo. Ehdin sinne hiukan ennen sulkemisaikaa,
mutta pikkuveljeä ei näkynyt siellä enää. Hän oli jo koto-
na, kun ehdin sinne.

”Kirjastoonko te sitten menittekin?” äiti ihmetteli lait-
taessaan ruokaa.

”No joo, kun oli niin märkää”, vastasin.

”Et kai sinä vain vilustunut, kun sinulla on ääni vähän
painuksissa?”

”En usko.”

”Ja kaikki on varmasti hyvin?”

”Joo.”

Olin niin hyvällä tuulella, etten osannut ihmetellä äidin
kysymyksiä.

Ilta meni mukavasti, kun sai lukea sarjakuvia ja katsoa
saksalaista poliisisarjaa. Jusa varmaan kylpi omassa hie-
nossa saunassaan. Olisi ollut kiva päästä mukaan.

Niin minusta tuli Jusan poikaystävä. Aina lauantaina ja tiistaina pääsin livahtamaan hänen luokseen tunniksi tai pariaksi. Teimme sängyssä seksiä niin kuin aikamiehet ainakin, ja se onnistui joka kerta! Jusa oli tosi taitava, ja minäkin aloin oppia. Seksin jälkeen hän oli yleensä vähän uninen, mutta juttelimme kaikista asioista. Jusa oli hauska, eikä hän suuttunut, vaikka kiusoittelin häntä joskus vähän. Hän oli aivan erilainen kuin muut aikuiset.

Kerran esimerkiksi osoitin juomalasia, joka oli yöpöydällä, ja kysyin: ”Tuohonko sinä aina panet tekohampaat yöksi?”

Jusa oli heti leikissä mukana ja alkoi höpöttää vanhan papan äänellä: ”Voi herrajeftaf, miffäf mun tekohampaat on!? Ai jaa, onkof ne fuuffa?”

Jusaa sai vaikka kiusoitella vähän, eikä hän koskaan suuttunut eikä vastannut ilkeästi. Korkeintaan hän sanoi: ”Noh, nuori mies, harkinnette hiukan kielenkäyttöänne!”, jos heitin jotain raisua.

Siinä kerroin Jusalle lopulta aika paljon: kuinka Akse-
li muutti Ruotsiin, kuinka isä ei välittänyt meistä, kuinka koulussa jotkut kiusasivat minua, kuinka tylsää oli olla näin pieni, kuinka pikkuveli kaipasi isää ja niin edelleen. Jusa osasi aina vastata ystävällisesti.

Kerroin, että minua harmitti, kun olin näin pieni, mutta Jusa vakuutti, että kasvaisin vielä ja että minulla olisi kasvupyrähdys tulossa. ”Ja jos sinä olet syntynyt syksyllä, niin jotkut luokkatoverit ovat melkein vuoden vanhempia. Kyl-
lähän siinä pituuserot korostuvat.”

”Kasvaakohan sitten pippelikin vielä”, ihmettelin muka itsekseni.

”Kyllä se kasvaa”, lupasi Jusa. ”Minullakin oli sinun iässäsi sellainen pikku nöpökkä, mutta se kasvaa, kun sitä käyttää ahkerasti.”

Lisäksi Jusa kertoi, että hän pitää nuorista poikamaisista jätkistä, jotka mahtuvat syliin, ja hänen puolestaan minä voisin vaikka pysyä ihan tällaisena. Olin kuulemma aivan ”optimaalisen kokoinen”. Ajattelin, että Jusakin oli minulle aivan optimaalisen kokoinen.

”Armeijassakin tarvitaan kaikenkokoisia sotilaita — myös pieniä ja ketteriä sissejä, jotka pääsevät ryömimään ahtaista paikoista”, hän lisäsi.

Eräänä päivänä äidillä oli iloisia uutisia: hänen pitäisi mennä koko lauantaksi johonkin koulutukseen ja me jäisimme pikkuveljen kanssa kahdestaan. Hän oli vähän huolissaan siitä, voisiko meidät jättää yksin koko päiväksi, koska ei ollut oikein ketään, jota olisi voinut pyytää vahtimaan meitä. Ei tarvinnut kauan miettiä, kenen luo menisin koko päiväksi kylään. Pikkuveli pärjäisi kyllä itsekseen. Ilmoitin Jusalle, että ensi lauantaina minulla olisi enemmän aikaa, ja hän vastasi, että sehän sopii.

Vihdoin oli lauantaiamu. Äiti selitti, että jääkaapissa on ruokaa ja voimme lämmittää päivällistä mikroaaltouunissa. Minun piti huolehtia pikkuveljestä ja katsoa, ettei hän nyhjäytä sisällä koko päivää. Äiti tulisi kotiin kuuden jälkeen.

Tuskin ovi oli sulkeutunut hänen perässään, kun jo aloin kirjoittaa Jusalle viestiä: ”Nyt voisin vaikka lähteä sinne... Tänään aikaa kuuteen asti. Terv. Jere.” Pian Jusa vastasi: ”Selvä, olen kotosalla.”

Sanoin pikkuveljelle, että lähtisin käymään kavereiden luona. Pikkuveli ihmetteli: ”Onko sinulla kavereita? Enkö minä pääse mukaan?” Sanoin päättäväisesti, että pikkuveli oli liian pieni. Käskin hänen käydä ulkona ja lämmittää itse ruokaa, koska olisin kylässä varmaankin monta tuntia.

Pikkuveli näytti myrtyneeltä.

”Ostan sinulle pussillisen pihlajanmarjakarkkeja, jos olet reippaasti etkä valita äidille”, lupasin, jotta hän ei alkaisi itkeä.

”Hyvä on”, hän totesi vakavana.

Sitten olikin jo lähde Jusan luo. Oli kaunis touko-kuinen päivä, ja ajoin taas polkupyörällä Sörnäisiin ja Herttoniemestä perille.

Jusa oli iloinen, kun saavuin perille. Hänellä oli päällään vain alushousut. Menimme sänkyyn ja suutelimme kiihkeästi ja sitten panimme vuorotellen toisiamme pyllyyn. Jusan kikkeli ei enää tehnyt kipeää.

Seksin jälkeen makasin Jusan sylissä. Kohta hän sanoi: ”Mennäänkö käymään vähän ulkona?”

Kävimme suihkussa ja puimme ulkovaatteet päälle. Jusa otti polkupyöränsä. Se oli uusi ja hieno, ja siinä oli yli 20 vaihdetta. Ajoimme metsien ja puistojen halki, kunnes pääsimme jonnekin vuorelle, jolla oli ränsistyneitä vanhoja huviloita ja kaikkea jännittävää. Siellä oli muitakin ulkoilijoita, ja he varmaan vain ajattelivat, että siinä ovat isä ja poika. Kukapa olisi arvannut, että olimme juuri tehneet seksiä keskenämme! Pääsimme kallion laelle, ja siitä näkyi aivan Helsingin keskustaan. En arvannut, että olisimme näin lähellä Tuomiokirkkoa. Sitten eräässä kohdassa Jusa otti ja loikki kallionrinnettä alas ketterästi kuin kauris enkä minä pysynyt vauhdissa.

”Mihinkäs sinä jäit?” hän huusi voitonriemuisena.

Se oli epäreilua, koska hän tunsu polut paremmin. Mutta sitten hän liukastui eräässä kohdassa ja löi kätensä kalliin. Se varmaankin sattui, koska rannekellon lasiin tuli pitkä särö, vaikka sen piti olla iskunkestävää lasia, mutta Jusa vain nauroi. Menimme aivan meren rantaan katselemaan ja sitten vielä eteenpäin. Siellä oli melkein meren rannassa

pieni järvi! En edes tiennyt, että Helsingissä olisi sellaista.

Metsässä liikkua tuli nälkä. Jusa kysyi, haluaisinko hampurilaiselle, ja niin ajoimme Herttoniemeeseen McDonaldsille. Jusa hymyilytti, kun söin hampurilaisen ennätysajassa, ja jälkiruoaksi oli jäätelöä. Sitten menimme Jusan luokalevolle, ennen kuin piti lähteä kotiin odottamaan äitiä.

Juttelimme taas kaikenlaista. Sanoin, että maalla on varmaan mukavaa asua, kun siellä saa kaikenlaisia tukiaisia eikä tarvitse tehdä työtä. Jusa oli hiukan eri mieltä, ja väitti, että kyllä maallakin työtä tehdään. Kerroin kuinka olimme äidin kanssa katsoneet netistä, että Catharina von Wespstrand saa joka kuukausi kymmeniätuhansia euroja EU-tukia. Siitä huolimatta isä maksaa elatusavun aina kiusallaan myöhässä, vaikka rahasta heillä ei ole puutetta. Äiti oli siitä jatkuvasti vihainen.

”Ja mikäs olikaan äidin ammatti?” kysyi Jusa.

”Pankkivirkailija.”

”No sitten hän varmasti osaa laskea elatusavulle tuottokoron. Jos elatusapu on vahvistettu tuomioistuimessa, voi tuottokoron panna ulosottoon ilman erillistä päätöstä, ja isäkulta saa perintäkulutkin maksettavakseen”, selosti Jusa. Koetin painaa ohjeen muistiini, ja lupasin kertoa sen äidille heti kun asia tulisi taas puheeksi.

Se lauantai oli elämäni mukavimpia päiviä, ja olin taas koko illan hyvällä tuulella. Harmi ettei voinut kertoa kenellekään, kuinka mahtavaa Jusan kanssa oli.

Kotona pikkuveli murjotti minulle, enkä ymmärtänyt mistä se johtui. Kun oli jo nukkumaanmeno-aika, hän tuli sanomaan minulle melkein itku silmässä: ”Et ostanutkaan pihlajanmarjakarkkeja, vaikka lupasit!”

Tajusin, että olin unohtanut lupaukseni kokonaan. Ei auttanut muu kuin lähteä ostamaan Alepasta karkkia. Hiivin eteiseen ja aloin panna kenkiä jalkaan. Äiti tuli ihmet-

telemään: ”Mihinkäs sinä vielä tähän aikaan lähdet?”

”Minun pitää käydä tarkistamassa, että pyörä on varmasti lukossa”, selitin nopeasti.

”Käy äkkiä sitten! Jos se on varastettu, niin saat kyllä pärjätä ilman.”

Juoksin kadun yli Alepaan, mutta sieltä olivat pihlajanmarjakarkit loppuneet. Ei auttanut muu kuin juosta seuraavaan Alepaan, ja siellä onneksi oli.

Kun olin lähdin kaupasta takaisin ulos, näin jotain kauheaa. Joku nainen oli jäänyt juuri auton alle Mannerheimintiellä ja ilmeisesti kuollut. Hän makasi silmät auki kadulla. Minä olin äsken mennyt samasta kohdasta. Autot vain ajoivat ohi, ja sinne juoksi ohikulkijoita ja koiranulkoiluttajia. Heidän hätääntyneet huutonsa alkoivat pelottaa minua, ja menin äkkiä kotiin.

Äiti ihmetteli, missä olin viipynyt niin kauan, ja kerroin, että joku oli jäänyt auton alle. Sitten salakuljetin karkit pikkuveljen huoneeseen ja käskin häntä syömään ne hiiskumatta.

Aamulla katsoin sanomalehdestä ja internetistäkin, mutta siellä ei kerrottu onnettomuudesta mitään. Ehkei siinä ollutkaan käynyt pahemmin, ajattelin.

Jusan luona oli todella mukavaa käydä. Kaikki maailman ongelmat jäivät taakse, kun pääsi hänen luokseen. Jusa tykkäsi minusta ja sanoi minua aina nöpöliiniksi.

Niin olin taas eräänä tiistaina koulun jälkeen Jusan luona ”lenkillä”. Panimme toisiamme pyllyyn niin kuin aina ja sitten huilasimme sylikkään lakanan alla. Olimme silloin varmaan molemmat hiukan väsyneitä, ja Jusa nukahti viereeni. Kuuntelin hänen hengitystään, ja siinä oli niin älyttömän mukava olla. Minuakin alkoi raukaista.

Yhtäkkiä havahduin siihen, että jotakin oli pahasti vialla! Oli pimeää, enkä ensin tajunnut, missä olen, ja koko ruumis oli jotenkin puutunut. Äännähdin säikähtäneenä, ja Jusakin heräsi.

”Voi hyvänen aika! Emme kai me nukkuneet?” hän ihmetteli. ”Mitä kello on? Minulla oli vielä menoa.”

Jusa sytytti valot, ja oli jo yö! Kello oli melkein yksi yöllä. Pelästyin oikein kunnolla. Mitä äiti sanoo? Kuinka pääsen kotiin? Aloin pukea hädissäni ja mietin, että joudun ajamaan polkupyörällä kotiin asti.

”Sinun pitää päästä nyt kotiin”, Jusa sanoi vakavana. ”Viimeinen bussi on juuri mennyt. Sinulle pitää soittaa taksi.”

”Ei, ei, menen pyörällä!”

”Oletko varma? Pyörän saisi varmasti taksin kyytiin.”

”Ei, ei”, vastustin. Eihän minulla ollut rahaa taksiin. Pelkäsin, mitä äiti sanoisi. Ei kai hän vain ollut soittanut poliisille? Koetin peitellä pakokauhuani ja melkein syöksyin ulos pyörän selkään.

”Selviätkö sinä nyt varmasti?” epäili Jusa.

”Joo. Hei hei!” Lähdin kiireesti kotiinpäin. Onneksi matka

ei ollut pitkä. Täytyi vain ajaa Herttoniemen ja Kulosaaren läpi, ja sitten olisin jo Sörkassa ja melkein kotona.

Matkalla pysähdyin hetkeksi ja kytkin puhelimeen virran. Sinne oli tullut äidiltä monta viestiä. En ehtinyt enkä uskaltanut lukea niitä. Suljin puhelimen ja jatkoin matkaa. Lopulta pääsin Kulosaaren läpi. Olisin ajanut sillan oikealla puolen, mutta näin, että siellä seisoskeli kansallisnuoria, enkä uskaltanut mennä heidän ohitse. Ajoin sillan eteläpuolta, vaikka se oli hankalampi reitti. Kansallisnuoret kylä katselivat ja huutelivat jotakin, kun pieni poika kitkutti keskellä yötä polkupyörällä kohti kaupunkia.

Ajattelin, että Sörkasta pääsisin nopeasti kotiin, mutta siellä oli tie tukossa! Helsinginkatu oli täynnä ihmisiä, vaikka oli aamuyö. Siellä oli katu täynnä tavallisia ihmisiä, jotka istuivat keskellä katua, ja paljon kansallisnuoria heidän ympärillään. Vaasanaukiolla seisoi yksi poliisiauto, ja siellä istui kaksi poliisia katselemassa. Istujat ja kansallisnuoret huusivat vihaisesti toisilleen.

Minun oli päästävä pian kotiin. Käännyin vasemmalle, ja ajattelin koettaa kiertää Aadolfinkadun kautta. Aadolfinkatu oli mielestäni Helsingin mukavimpia katuja, koska se kiemurteli hauskesti takapihojen ohi. Sieltä pääsikin kulkemaan.

Kun olin tulossa Fleminginkadulle, näin jotakin pelottavaa. Siellä seisoi mies, joka nojasi katulamppuun. Hänellä oli silmälasit jotenkin vinossa, ja vaalean tukan alta valui verta. Ehkä häntä oli lyöty päähän. Hän katseli minua hämmentyneenä, kun nitkutin polkupyörällä ohi. Hänen puhelimensa soi, mutta hän ei tehnyt mitään. Minua alkoi tosissaan pelottaa koko tilanne ja halusin mahdollisimman pian kotiin. Katsoin Fleminginkatua alas ja näin siellä kansallisnuoria, jotka pitelivät muutamia ihmisiä aloillaan. En ymmärtänyt, mitä oli tekeillä.

Jatkoin Alppikadun kautta kotiinpäin. Siellä ei näkynyt enää ketään. Viiletin Mäntymäen ohi ja mietin, mitä selittäisin äidille.

Lukitsin polkupyörän pihalle ja menin vapisevin jaloin porrashuoneeseen. Ehkä äiti olisi jo nukkumassa ja kysyisi vain aamulla, oliko lenkillä ollut mukavaa.

Avasin oven mahdollisimman hiljaa. Äiti säntäsi vihaisena eteiseen: ”Missä sinä olet ollut? Miksi et vastannut puhelimeen?” Pikkuveli seurasi perässä ja hyppi levottomana ympäriinsä.

”Olin kavereiden luona”, vastasin.

”Kenen kavereiden?”

”Yhden Juhan.”

”Kuinka sinä näin myöhään sinne jäit?”

”No me pelasimme ja sitten väsyin ja nukahdin eikä kukaan herättänyt”, selitin vaisusti.

”Jaa? Eivätkö Juhan vanhemmatkaan ihmetelleet, kun sinä vain siellä koisit?”

”Eivät.”

”Kerropas numero — minun täytyy kyllä soittaa sinne!”

”Ei sinne yöllä voi soittaa, eikä minulla ole numeroa.”

”Missä osoitteessa Juha asuu?”

”En tiedä.”

”Et tiedä?”

”Niin. Se on kerrostalo, mutta en tiedä sen osoitetta.”

”Voi ihme sinun kanssasi! Miksi sinulla oli puhelin kiinni?”

”No kun puhelin aiheutti häiriötä pelikoneeseen.”

”Voi hyvä isä sentään! Minä soitin jo poliisillekin. Ymmärrätkö sinä ollenkaan, millainen hätä minulla täällä oli? Ei tuolla lailla saa kadota ilmoittamatta mitään!”

Arvelin, että tässä kohden täytyy pyytää anteeksi. ”Anteeksi”, sanoin vaisusti.

Äiti tuijotti minua vihaisena ja pikkuveli loikki ympäril-

lä ja toljotti minua. Hän oli niin valvomisesta niin levoton, ettei kyennyt pysymään aloillaan, äännähteli vain villisti.

”Minun täytyy nyt soittaa poliisille ja ilmoittaa, että karikulainen suvaitsi tulla kotiin”, äiti sanoi. ”Tuskin siellä poliisi mitään on tehnytään.”

Sitten äiti soitti puhelun. Minua harmitti. Miksi Jusa antoi meidän nukkua niin että kävi näin?

Kohta äiti tuli takaisin ja katsoi minua vakavana: ”Oletko sinä nyt puhunut totta? Olitko sinä varmasti jonkun kaverin luona pelaamassa?”

”Joo joo.”

”Etkä ollut missään muualla?”

”En ollut.”

Pikkuveli oli ollut sen näköinen, ettei kyennyt enää pidättelemään asiaansa, ja alkoi sopottaa kiihdyksissään:

”Koulussa sanottiin, että Jerellä on tyttöystävä Sörkassa! Jere oli takuulla siellä! Ensin oltiin hali-hali ja sitten pusi-pusi ja lopuksi ihan kanttuvei!”

Menetin malttini. ”EIKÄ OLTU!” karjuin ja tönäisin pikkuveljeä niin että hän löi päänsä seinään ja kaatui ja alkoi parakua lujaa.

”JERE!” huusi äiti. ”Jo nyt on kumma!”

Joku kolkutti seinään. Äiti lohdutti pikkuveljeä ja vei tämän huoneeseensa. ”Nikon on jo korkea aika käydä nukkumaan. Myös Jere menee heti sänkyyn!”

Menin masentuneena huoneeseeni sängylle istumaan ja aloin riisuutua. Minulla oli kiljuva nälkä, mutta ajattelin, että se on minulle ihan oikein. Sitten jäin sängyn laidalle istumaan, sillä arvelin, että satikutia tulee vielä lisää.

Kohta äiti tuli luokseni. ”Ei pienempää saa tuolla lailla tönä! Niko löi päänsä, ja siinä olisi voinut käydä pahasti. Aamulla pyydät anteeksi.”

”Joo.”

Sitten hän jatkoi lempeämmin: ”Ymmärräthän sinä, ettei tuolla lailla saa kadota ilmoittamatta mitään? Äiti oli täällä todella huolissaan. Öisin ei ole turvallista liikkua yksin.”

”Niin.” Katsoin lattiaan ja odotin, että keskustelu päättyisi.

Äiti piti tauon ja ihmetteli sitten: ”Ja jos teillekin on nyt vauva tulossa, niin kuinka tässä sitten pärjätään?”

”EIKÄ OLE MITÄÄN VAUVAA TULOSSA!” karjuin niin raivokkaasti, että yllätyin itsekin. Punastuin läpikotaisin ja puristin käsiä tiukasti nyrkkiin, jotta en olisi alkanut itkeä häpeästä. Halusin vajota maan alle.

Kuului vain töps-töps-töps-töps, kun pikkuveli juoksi ovelle kurkkimaan silmät pystyssä ja posket pullollaan. Ilmeestään näkyi, että uutinen oli päästävä kertomaan heti aamulla kaikille: ”Mun isovelji ja se tyttöystävä saa ehkä vauvan!”

Mulkaisin häntä niin katkerasti, että hän vetäytyi säikähtäen pois ovelta.

Tuntui kuin olisin pudonnut jonkinlaiseen kuiluun. Huomenna tämän tietäisi koko koulu. ”Tumppi saa mini-vauvan!” Sitten oltaisiin jo lööpeissä: **”SKANDAALI TAKATÖÖLÖN YLÄASTEELLA: 13-vuotias kääpiö-isä!”** Elämä oli yhtäkkiä muuttunut silkaksi painajaiseksi.

Äiti katseli minua jonkin aikaa ja totesi: ”Taitaa olla parasta, että käyt nukkumaan. Aamulla on aikainen herätys. Menehän peiton alle. Katsotaan aamulla, mitä sinun kansasi tehdään.”

Mieleeni ei juolahtanut, että äiti oli ehkä vain vornuillut. Meidän perheessä ei ollut pitkään aikaan laskettu leikkiä.

Olin vastikään nukkunut yli seitsemän tuntia enkä saanut unta. Pelkäsin seuraavaa päivää. Pitäisikö kiivetä stadionin torniin ja hypätä alas? Sitten kaikki olisivat pahoillaan ja katuisivat. Jusa saisi lukea lehdestä. Hän olisi varmasti kauhean surullinen ja hukuttautuisi mereen. En ehkä sitäkään toivoisi.

Makasin valveilla ja odotin, että aamu koittaisi. Ainakin siihen olisi vielä aikaa. Oli nälkä. Uni ei tullut. Miten minun ja Jusan nyt kävisi? Olin sentään saanut nukkua Jusan vieressä melkein yhden yön verran. Ehkä voisimme paeta Espanjaan. Jusa oli sanonut, että siellä voisimme olla yhdessä ihan laillisesti. Sängyssä oli tukalaa, ja kieriskelin levottomana, kunnes nukahdin vähäksi aikaa.

Aamulla äiti tuli herättämään minut. Hän oli tuiman näköinen, ja aloin odottaa läksytystä.

”Tilanne on, Jere, nyt sellainen, että sinä joudut viikoksi kotiarestiin. Tulet koulusta suoraan kotiin etkä lähde omille teillesi. Niko katsoo, että pysyt täällä, kunnes minä tulen töistä. Netin käyttö ja puhelimen käyttö on sinulta kielletty kokonaan. Annat puhelimen ja matkakortin minulle, ennen kuin lähdet kouluun. Ilmoitin Wilman kautta luokanvalvojallesi, että olet kotiarestissa ja käyttäjätunnuksesi on myös koululla suljettava viikoksi. Onko selvä?”

”On.”

”Viikkorahakin on tältä viikolta peruttu.”

Oikeastaan olin helpottunut. Olin pelännyt paljon pahempia seuraamuksia. Silti viikko tuntui pitkältä ajalta. En edes voisi ilmoittaa Jusalle, että olen kotiarestissa enkä pääse hänen luokseen. Jusakin varmaan ihmettelisi, miten minun oli käynyt, kun minusta ei kuulukaan mitään.

Aamiaista syödessäni kuulin, kuinka äiti ohjeisti pikkuveljeä: ”Katsot, että Jere tulee kolmelta suoraan koulusta kotiin. Ja jospa sitten jätät koulussa kertomatta viimeisestä. Ei siellä mitään vauvaa tietenkään ole tulossa. Ei kaikkia meidän perheen asioita tarvitse julkisesti kuuluttaa.”

Selasin sanomalehteä, mutta siellä ei ollut mainintaa viime yön kahinoista.

Äiti otti puhelimeni ja matkakorttini ja tietokoneen modeemin ja lähti töihin. Menin huoneeseeni odottamaan, että

pitäisi lähteä kouluun. Pikkuveli ravasi vähän väliä ovella tarkistamassa, olinko karannut. En jaksanut välittää.

Nyt pitäisi jaksaa olla viikko ilman Jusaa. Sitten voisimme taas olla yhdessä. Pian alkaisi kesälomakin. Ehkä silloin saisimme olla rauhassa. Menisimme yhdessä hiekkarannalle uimaan. Kunpa olisin jo aikuinen, niin ei aina tarvitsisi elää muiden ehdoilla.

Viikon kotiaresti tuntui loputtoman pitkältä, varsinkin kun piti olla pikkuveljen vahdittavana. Aina kun alkoi pitkästyttää, ajattelin kuinka olisin jo Jusan luona. Suutelimme kiihkeästi ja riisuisimme housut ja panisimme toisiamme niin että sänky natisee. Iltaisin tyydytin itseäni ja kuvittelin, kuinka saisin imeä Jusan isoa mulkkua ja saisin suun täyteen siementä. Jusan siemen maistuisi varmasti hyvältä.

Keskiviikko lähestyi päivä kerrallaan. Koetin keskittyä koulunkäyntiin, mutta koulussa oli tylsää, varsinkin liikuntatunneilla. Nyt mentiin yleensä kentälle pelaamaan pesäpalloa tai jalkapalloa, eikä kukaan halunnut minua joukkueeseensa, koska en ollut kovin hyvä. Pesäpallo oli silti helpompaa kuin jääkiekko, joka oli pahinta. Onneksi liikuntaa ei ollut kovin usein.

Vihdoin tuli keskiviikkoamu. Äiti jätti puhelimen ja matkakortin keittiöön ja lähti töihin. Puhelimeen ei ollut tullut viestejä. Koulussa pääsin katsomaan MESE-galleriaa, mutta Jusan profiilia ei ollut siellä enää ollenkaan eikä hänelle voinut lähettää viestiä. Halusin kovasti päästä käymään Jusan luona heti koulun jälkeen. Odotin kärsivällisesti opituntien kulumista. Ajattelin, että olin nyt kärsinyt rangaistukseni kuin mies ja sovittanut virheeni ja olin taas yhteiskuntakelpoinen kansalainen. Oli tyyni olo, ja Jusa varmaan odottaisi minua jo kiihkeästi. Hän ei kai uskaltanut ottaa minuun yhteyttä, koska pelkäsi joutuvansa vankilaan.

Heti koulun jälkeen lähetin Jusalle tekstiviestin ja tiedustelin: ”Mitä kuuluu? Voitaisiinko tavata vaikka tänään? Terv. Jere.” Jäin odottamaan vastausta, mutta puhelimesta

luki viestin kohdalla: ”Odottaa toimitusta.” Jusalla oli ilmeisesti puhelin kiinni.

Tunnin päästä tilanne oli yhä sama. Aloin olla jo hiukan levoton. Nyt Jusa oli yhtäkkiä kadonnut. Lopulta päätin lähteä katsomaan hänen luokseen. Soitan ainakin ovikelloa. Matkustin tuttua reittiä hermostuneempina kuin aikoihin. Lopulta pääsin Kuukiventielle. Jusan oven luona odotti tyrmistyttävä näky!

Jusan oven viereen oli pysäköity sininen tossumopo, ja mopon sarvessa roikkui sininen kypärä, johon oli liimattu typerästi tähtiä. Tuijotin sitä järkyttyneenä. Jusalla oli jo uusi poikaystävä! Hän ei ollut jaksanut odottaa yhtä viikkoa vaan oli jo iskenyt jonkun isomman pojan, jolla oli tietysti isompi kalu. Juuri nyt he olivat Jusan sängyssä ja tekivät kaikkia niitä mukavia asioita, joita me olimme aikaisemmin yhdessä tehneet. Hetken aikaa tuijotin mopoa aivan lamaantuneena, ennen kuin käänsin polkupyörän ja lähdin ajamaan turtuneena takaisin. Olin taas menettänyt parhaan ystäväni, ja hän oli paljastunut petturiksi. Minua alkoi hävettää, kun olin niin avoimesti osoittanut Jusalle, että tykkään hänestä. Hän oli vain näytellyt ihastunutta, jotta pääsi panemaan nuorta poikaa. Hän otti heti uuden, kun edellisen kanssa alkoi olla hankalaa. Minä en edes riittänyt hänelle. Jusa olikin niin komea, että hän sai kenet halusi eikä tarvinnut tyytyä tällaiseen ruipeloon.

Palasin apeana kotiin, ja minulla alkoi olla sanoinkuvaimattoman paha mieli. Ruoka ei maistunut enkä välittänyt läksyistä yhtään, en omista enkä pikkuveljen. En viitsinyt katsoa televisiota; makasin vain sängyllä ja odotin, että pitää käydä nukkumaan. Jusalta tuli tekstiviesti, mutta poistin sen lukematta. Pahimmassa tapauksessa hän olisi vain valehdellut siinä, että haluaa minua muka yhä, vaikka tiesin, että hänellä oli jo toinen — ja ehkä hänellä oli ollut se

toinen poika jo pitemmän aikaa.

Yöllä makasin yksin peiton alla. Kämperryin kokoon ja ajattelin, kuinka ikävästi Jusan kanssa oli käynyt. En enää ikinä saisi olla hänen kanssaan. Niin minä sitten lopulta itkin, eikä kukaan ottanut syliin. Olin täysin yksin pahassa maailmassa.

Parista seuraavasta päivästä en muista paljontakaan. Tuntuu kuin olisin nukkunut koko ajan painajaista, josta ei voi herätä. Viikonloppuna koetin tyydyttää itseäni, mutta se ei tuntunut oikein miltään. Oli niin vaikeaa olla ajattelematta Jusaa, ettei koko itsetyydytys enää kiinnostanut.

Viikonloppuna äiti kävi monta kertaa sanomassa, että en saisi maata koko päivää sängyssä. Hän tivasi, olinko kipeä. Sanoin hiukan vihaisesti, että en ole. Oikeastaan oli äidin syytä, että menetin Jusan. Miksi hänen piti vauhkoon-tua siitä, että tulin kerran hiukan myöhässä kotiin? Minähän kuitenkin tulin. Jotkut meidän luokalla saavat kuulemma valvoa myöhään ja tulla ja mennä niin kuin haluavat.

Monta päivää uskoin, etten halua olla enää ikinä kenenkään kanssa. Sitten aloin ajatella, että jos Jusa kerran oli siirtynyt eteenpäin, niin ehkä minunkin pitäisi. Kaikkihan oli vain väliaikaista.

Niin palasin Poikarakkauteen. Olin taas lähtöpisteessä. Aloin etsiä käyttäjiä, joita voisi kysyä seksikaveriksi. Se ei kuitenkaan ollut yhtään helpompaa kuin aikaisemmin. Kirjoitin kolmelle jatkalle, mutta heistä kukaan ei vastannut mitään. Aloin olla jo hiukan epätoivoinen. Ajattelin, kuinka Jusa peuhaa kiihkeästi uuden kaverinsa kanssa ja minä jään kokonaan ilman. Neljäs kaveri lopulta vastasi, mutta kun kirjoitin hänelle takaisin ja kerroin, mitä haluaisin tehdä, hänestä ei kuulunutkaan enää mitään. Pidin itsestään selvänä, että kaikki olisivat kiinnostuneet samoista jutuis-ta kuin minä ja Jusa. Viideskään jätkä ei vastannut mitään.

Lopulta kuudennen jätkän kanssa pääsin niin pitkälle, että hän kutsui käymään. Hän asui Kontulassa asti, mutta onneksi sinne pääsi metrolla. Olin vaihteeksi melko hermostunut, kun soitin ovikelloa. Oven avasi mies, jolla oli vaaleiksi värjätyt hiukset, niin kuin Jusalla. Hän oli hiukan vanhempi ja lihavampi kuin kuvissa. Hän katseli minua silmät suurina — ja taas kävi niin kuin aikaisemmin: ”Taidat olla alaikäinen?” Jouduin myöntämään ja sain lähteä saman tien takaisin.

Tilanne alkoi tuntua toivottomalta. Ilmeisesti Jusa oli ollut aivan ainutlaatuinen onnenpotku eikä vastaavaa ollut enää minulle luvassa. Olin masentunut ja alakuloinen. Suoraan sanottuna vitutti. Kesäloma alkoi, mutta se oli täysin yhdentekevää. Äiti käski huolehtia pikkuveljestä, mutta minä en välittänyt. Olin jatkuvasti pahalla päällä ja epäystävällinen, vaikka äiti käski olla kunnolla.

Eräänä päivänä katselin Poikarakkauden yleiskeskustelua, ja siellä viitattiin tavattoman ilkeästi minuun! Eräs käyttäjä kommentoi jollekulle toiselle: ”Noo, onnex ei sentään niinkuin se yx kakara joka ruinaa täällä koko ajan kailta... ;-)”

Menin häpeästä punaiseksi, kun luin tuon kommentin. Kaikki nauroivat minulle. Teki taas mieli vajota maan alle. Voisiko mikään mennä enää huonommin? Erosin koko ryhmästä enkä juuri viitsinyt käydä koko MESE-galleriassa.

Kesäloma oli tylsää aikaa, kun ei ollut mitään tekemistä. Isä keksi aina jotakin mukavaa, kun hänellä oli loma, mutta nyt piti pärjätä ilman häntä. Pikkuveli luki onneksi kirjoja, joten hänestä ei ollut vaivaa.

Kerran oli sateinen päivä ja aika mateli. Ensimmäistä kertaa muutamaan viikkoon kirjauduin sitten MESE-galleriaan, kun en muutakaan keksinyt. Pitkästä aikaa olin saanut yksityisviestin! Joku ”SiiliMies_97” oli kirjoittanut ja ky-

synyt: ”Moi.. Olitko meidän koululta? On kai nähty ainakin metrossa. Kuinka pelit ovat sujuneet? Jos käyt uimarannalla niin tule messiin! Terv. MiEska.”

Katsoin nopeasti hänen esittelyään. Hän oli joku 16-vuotias poika, joka asui Siilitiellä. En ollut hänestä aikaisemmin kuullut, eikä hän edes ollut Poikarakkauden jäsen. Minähän kävin Taka-Töölön yläastetta, mutta hän ei kertonut, mitä koulua tarkoitti. Hänellä oli pitkä musta tukka, joka roikkui toisen silmän päällä; mietin, oliko hän silmäpuoli, koska hän ei voinut nähdä kuin toisella silmällä. Hänellä oli monta kaveria, myös tyttöjä, joten hän ei varmaan ollut homo.

Kun ei ollut muutakaan tekemistä, vastasin hänelle ja kysyin, mitä koulua hän tarkoitti. Uimarannallakin voisi periaatteessa olla mukavaa, mutta en tiennyt, millä rannalla hän kävi. Kysyin, oliko hän ehkä luullut että olisin joku toinen.

SiiliMies_97 vastasi seuraavana päivänä. Hän vaikutti ystävällisemmältä kuin muut isommat pojat, mutta toisaalta hän ei tiennyt, millainen hippiäinen oikeasti olen. ”Tarkoitin Itäkeskuksen lukiota. Ai olet keskustasta? Ei se mitään. Luulin että olit yksi Heikki meidän koululta. Ajattelin että tänä kesänä voisi käydä Hietsussakin joku päivä. Tekstaa 050-678673885 jos olet menossa esim. huomenna aamupäivällä. Terv. MiEska.”

Kun minulla ei ollut kavereita, niin tarjous alkoi tuntua periaatteessa kiinnostavalta. Minua oli pyydetty mukaan, ja alkoi kiinnostaa, mihin tämä oikeastaan johtaisi. Mietin koko illan, lähtisinkö vai en. Isompi kaveri voisi olla hyvä juttu. Hän ei ollut kylläkään maininnut, oliko hänellä muita kavereita ”messissä”. Sää tiedotuksessa luvattiin hellettä, ja uimarannalla voisi ehkä olla mukavampaa kuin kotona. Vesi olisi varmaan vielä kylmää. Kun isällä ja äidillä oli lomaa, kävimme joskus Hietaniemessä.

Niinpä kirjoitin aamulla SiiliMiehelle tekstiviestin ja kysyin, oliko hän lähdössä Hietaniemeen. Vastaus tuli pian: ”Joo, itse asiassa voisin kohta lähteä metrolle. Nähdäänkö bussin 55 päättärillä? Ilmoitan kun olen lähellä. Terv. MiEska.” Ei auttanut muu kuin lähteä rannalle. Puin shortsit ja otin pyyhkeen, keksejä, juotavaa ja viikkorahan rippeet mukaan. Onneksi äiti oli töissä eikä voinut määrätä ottamaan pikkuveljeä mukaan.

Ajoin pyörällä tuttua reittiä kirjaston ja vaarin talon ohi. Mietin oliko vaari nyt kaupungissa. Uimarannalla oli jo melko paljon väkeä ja huudot ja musiikki raikuivat. Siellä suntaällä oli vielä tilaa.

Tuskin olin perillä, kun sain SiiliMiehellä viestin. Hän oli jo bussissa 55. Maleksin pysäkillä odottamaan, tulisiko sinne silmäpuoli kaveri. Muutaman minuutin kuluttua bussi kaartoi pääte pysäkillä, ja toden totta SiiliMies tuli ilmielävänä ulos. Tukka ei roikkunut aivan niin kuin valokuvassa, eikä hän onneksi ollut silmäpuoli. Hänellä ei ollut ketään mukanaan. Hän katseli ympärilleen mutta ei tainnut tunnistaa minua. Menin hiukan nolona hänen luokseen: ”Moi. Oletko sinä Siilitieltä?”

Hän katsoi minua hiukan yllättyneenä. ”Joo... oletko sinä se MaaGi?”

”Joo.”

”Okei, okei. Luulin ensin, että sinä olisit ehkä MaaGin pikkuveli. Et ollutkaan vielä lukiossa?”

”En ole vielä.”

”No, mennäänkö tuonne katsomaan? Taitaa tulla ihan lämmin päivä. — Mun nimeni on muuten Miska.”

”Mä olen Jere.”

Lähdin helpottuneena marssimaan hänen perässään. Ainakaan hän ei halunnut heti päästä minusta eroon. Pian talsimme kuumassa hiekassa ja otimme sandaalit pois.

Miskalla oli aivan musta tukka, pitkähäkö ja varmaankin värjätty, ja hän vaikutti hontelolta. Hänellä oli poskissa aknea ja leuassa partakarvoja. Hän oli ainakin 30 senttiä pitempi kuin minä. Hän otti paidan pois, ja hän oli aivan kalpea. Minäkin otin ujosti paidan pois. Taisimme olla rannan kalpeimmat hemmot. Miska ehdotti, että menisimme nurmikolle, missä ei ollut niin kuuma kuin hiekalla. Puiden katveessa nahka ei palaisi niin herkästi.

Asetuimme nurmikolle, ja siinä oli oikeastaan varsin mukavaa. Teki mieli kysyä, miksi Miska pyytänyt minua mukaan, vaikka en ollut Heikki, mutta en kehdannut. Hän alkoi jutella ihan ystävällisesti kanssani:

”Asutko jossain täällä lähellä?”

”Joo, tuossa stadionin liepeillä.”

”Oho, se on varmaan hieno paikka.”

”On kai.”

”Minusta ainakin olisi mahtavaa asua siellä. Faija asui siellä aikoinaan.”

”Ai jaa.”

”Tuota noin, sinä taidat olla MESE-galleriassa vähän niin kuin isoveljen henkkareilla?” kysyi Miska leikillään. ”Emme me taidakaan olla samanikäisiä.”

”Kunhan nyt kokeilin”, vastasin nolona.

”No, mikäs siinä. Kyllä minuakin harmitti joskus olla alaikäinen, kun ei päässyt elokuvaan ja silleen”, hän vastasi ystävällisesti. Sitten hän kysyi: ”Onko sinulla isoveljeä?”

”Ei, mutta pikkuveli.”

”Okei. Minulla on kaksi pikkusiskoja, mutta he ovat hiukan outoja. Jos tulet joskus kylään, niin sitten ymmärrät.”

Miskan kanssa oli ihan mukavaa jutella. Hän kohteli minua aivan asiallisesti eikä nälvinyt ollenkaan, toisin kuin koulussa monet isommat pojat. Ehkä hänestä voisi saada kaverin. Hän oli jo vihjannut, että voisin käydä kylässä-

kin. En ollut aikoihin käynyt kenenkään kaverin luona kylässä — vain aikuisten miesten luona etsimässä seksiä. Oli kiva jutella ihan muuten vain ja olla ikään kuin pikkuveljen roolissa.

Menimme vähäksi aikaa veteen kahlaamaan. Minua arvelutti jättää tavarat yksin, mutta Miska kysyi vieressä istuvilta mummoilta, voisivatko he katsoa tavaroitamme, ja niin uskalsin lähteä. Vesi oli vielä kylmää mutta puhdasta. Miska kertoi, millaista oli lukiossa, jossa piti itse rakentaa oma lukujärjestys ja valita oppiaineita. Se kuulosti mukavalta, mutta ehkä se oli paremmin pikkuveljen kuin minun heiniäni. En ollut saanut kovin hyvää kevättodistusta, kun taas pikkuveljellä oli useita kympejä. En tiennyt, haluaisinko mennä lukioon lainkaan, mutta en uskaltanut sanoa Miskalle. Kerroin vain pikkuveljestä, joka teki iltakaudet läksyjä ja sai kiitettäviä. Miska harrasti elokuvia ja musiikkia ja urheilua, enkä tiennyt niistä yhtä paljon, koska meillä ei ollut kovin paljon rahaa sellaiseen.

Uimarannalla kului monta tuntia tuossa tuokiossa. Alkoi olla nälkä ja jano. Join limsan loppuun ja sanoin: ”Kohota täytyy varmaan lähteä katsomaan, onko pikkuveli vielä hengissä. Äitikin tulee pian töistä.”

Miska katsoi kelloaan. ”Joo, täällähän olikin oikein kivaa. Eikä ehditty edes jonottaa jäätelöä. No, kotona varmaan saa. Meilläkin on jo melkein ruoka-aika.”

Aloimme koota kampeitamme ja tehdä lähtöä. Menimme bussipysäkillä katsomaan, kauanko pitäisi odottaa. Väkeä oli pysäkillä paljon, mutta Miska uskoi, että kaikki mahduttavat bussiin. Hän kysyi, lähdenkö minäkin bussiin, mutta sanoin että olin tullut polkupyörällä. Pidin hänelle seuraa, kunnes bussi tuli. Miska kertoi Kallvikin uimarannasta, joka oli kuulemma mahtava. Lähtiessäni lupasin, että periaatteessa voisin joskus käydä senkin katsastamassa.

Pyöräilin kotiin hyväntuulisena. Ehkäpä Miskasta tosiaankin saisi uuden kaverin. Pysähdyin kirjaston luona ja kävin katsomassa, oliko pikkuveli siellä. Löysin hänet lukusalista. Hän oli kuulemma jo saanut melkein O:n valmiiksi. Menimme kotiin odottamaan äitiä, ja molemmilla oli sudennälkä.

Pian kuului hissien kolahdus, ja äiti tuli kauppakassien kanssa. Pikkuveli säntäsi auttamaan, ja minäkin menin odottamaan ruokaa.

”Oh-hoh, Jerehän on vähän päivettynyt”, äiti sanoi. ”Kävitkö sinä ottamassa aurinkoa?”

”Kävin Hietsussa kavereiden kanssa.”

”Kai otit Nikon mukaan?”

”Äh... hän oli kirjastossa.”

”Miten sinä Niko tällä säällä voit kirjastossa istua?” äiti tivasi.

”No ei Jere ottanut mukaan”, vastasi pikkuveli nyrpeänä.

”Jospa minä antaisin rahaa, niin voisitte mennä yhdessä uimastadionille”, äiti ehdotti. ”Siellä ainakin on turvallista. Kyllä Jeren täytyy huolehtia, ettei Niko jää sisälle nyhöttämään!”

Huokaisin alistuneena. ”Joo joo.” Kaikkein vähiten halusin pikkuveljeä vaivoikseni Miskan seuraan.

Pari seuraavaa päivää satoi. Toisena päivänä Miskalta tuli viesti: ”Moi! Haluatko tulla pelaamaan meidän uudella PS4:lla?” Vaikka en juuri välittänyt tietokonepeleistä, vastasin että kyllä kiinnostaisi. Olisi ainakin jotain tekemistä. Miska kertoi osoitteensa. Hän asui Siilitiellä, ja koska sa-toi, täytyi mennä raitiovaunulla ja bussilla.

Matkaan meni yli puoli tuntia. Miskan koti oli uudessa hienossa kerrostalossa. Painoin ovisummeria ja pääsin porrashuoneeseen. Ovessa luki RANTANEN FORSBLOM. Miska ovella jo odottamassa. ”Moi! Saatiin pari uutta peliä lainaan. Täällä on muitakin kavereita.” Alkoi vähän jännittää, kun kuulin että siellä olisi muitakin.

Miska vei minut keittiön ohi. Miskan äiti istui siellä kahvilla jonkun toisen rouvan kanssa. ”Jerekin tuli käymään”, selitti Miska.

”Voi kun mukava. Ottaako Jere limsaa?” kysyi Miskan äiti.

”Ehkä vähän ajan kuluttua”, sain sanottua ja sitten olin jo olohuoneessa. Siellä oli kaksi Miskan kaveria, varmaankin lukiosta, pelaamassa jotain kolmiulotteista toimintapeliä.

”Jere tuli”, sanoi Miska, ja molemmat pojat mutisivat: ”Mmmh...” jatkaen peliä. Heillä oli 3D-lasit kasvoilla. Ilman niitä oli hankala katsoa peliä.

”Tämä on Super3Doom”, selitti Miska. ”Pitää saada kaikki vihollisen taistelijat tuhottua. Tässä sulle lasit. Ykkösesä on Petri ja kakkosessa Joona.”

Lasiensa kanssa peli alkoi näyttää kiinnostavammalta. Meillä ei ollut kotona pelikonsolia enkä tuntenut pelejä kovin hyvin, mutta kyllä tässäkin aika kului.

Pojat pelasivat aikansa, kunnes hahmot kuolivat. Sain

kokeilla, mutta en ollut kovin hyvä. Sitten kokeiltiin linnoituspelejä, jossa piti ampua tykillä muiden varustuksia, ja se oli haus Kempaa. Miskan äiti toi limsaa ja perunalastuja. Toisenkin rouva katseli peliämme ja nauroi: ”Pojat on poikia!”

Siinä vierähtikin monta tuntia, ja Miskan kavereiden täytyi lähteä. He olivat minulle ihan ystävällisiä eivätkä kiussanneet, vaikka olin pienempi. Mietin, pitäisikö minunkin lähteä vai voisinko vielä pelata jotain.

Ulko-ovi kävi, ja hätkähdin, kun olohuoneen ovelle ilmestyi kaksi aivan samannäköistä tyttöä tuijottamaan minua. Näky oli jotenkin outo, ja siitä tuli mieleen kauhuelokuva, jota olimme katsoneet salaa Aleksin kanssa. Miska huomasi, kun katsoin tyttöjä jäykistyneenä. ”Noista ei tarvitse välittää. Siinä on meidän kloonikummajaiset”, hän virnuili, ja tytöt alkoivat murjottaa. ”No, oikeasti Jenni ja Leeni tai Leeni ja Jenni, who cares. Mennään minun huoneeseeni.”

Miskan huone oli paljon hienompi kuin minun huoneeni. Hänellä oli oma tietokone ja kirjahyllyjä ja nojatuoli. Sitten huomasin seinällä ison omatekoisen julisteen: ”Suomen olympiavoittajat 1908–2012.” Menin heti katsomaan 1960-luvun kohdalta, olisiko vaari siellä, ja kyllä hän oli. Kaikista voittajista oli lyhyt elämäkerta ja perhetiedot. Vaarin kohdalla luki: ”Pso Marja o.s. Lehtonen 1966–. Lapset Mikael Bernard s. 1969.”

Ennen kuin huomasinkaan, aloin jo selittää: ”Meidän isän nimi on Mikael Bernhard eikä Bernard, ja mummi kuoli vuonna 2009.”

”Mitä?” ihmetteli Miska.

”Bernhard eikä Bernard.”

”Siis... oletko sinä muka sukua siellä jollekulle?” kysyi Miska epäluuloisena.

Nolostuin. ”No joo. Aarne Ahtola on meidän vaari.”

”Nyt narraat”, sanoi Miska hyvin epäilevästi. Olympia-

voittajat eivät selvästikään olleet leikin asia. ”Todisteita kaivattaisiin.”

Ei auttanut muu kuin kaivaa koululaiskortti lompakosta. Siinä luki tikkukirjaimin: AHTOLA JEREMIAS NUUTTI VERNERI.

”Voi juma!” henkäisi Miska ja säntäsi ulos huoneesta. Kuulin, kuinka hän selitti äidilleen: ”Äiti! Tuo Jere on Aarne Ahtolan pojanpoika! Hän vain marssi tuonne julisteen luo ja sanoi: ’Mun isän nimi on Bernhard eikä Bernard!’”

”Aarne Ahtola...?” ihmetteli äiti.

”Kultaa Tokiossa 1964 ja Meksikossa 1968!”

”Oh-hoh! Sehän on hienoa.”

Miskan äiti ja siskot ja äidin vieras tulivat katselemaan minua, enkä tiennyt, miten olisi pitänyt olla. Nyt olisi hankalaa tunnustaa, ettei vaari halunnut olla meidän perheen kanssa tekemisissä.

”Onko vaari näyttänyt mitaleja?” kysyi Miska kunnioittavasti.

”Ne ovat pankkiholvissa lukkojen takana”, vastasin parhaan tietoni mukaan.

”Niinpä tietysti, nehän ovat varmasti arvokkaita”, siunaili toinen rouva. ”Haluaisitko sinä tulla juomaan kahvia?”

”Ei kiitos.”

Olin joutunut juhhalakuksi, vaikka en oikein sitä ansainnut. Varsinkin Miska oli innoissaan. Hän alkoi näyttää minulle urheilukirjoista vaarin kuvia, ja hänellä oli pari vanhaa lehtihaastattelua 1960- ja 1970-luvulta. Jouduin tunnustamaan, etten ollut niitä ikinä nähnyt, ja sain lukea niitä. Eräessä kuvassa olivat vaari ja mummi sekä isä aivan vauvana. Katselin kuvaa haikeana. Eräs toinen kuva oli hauska: vaari istui alasti lauteilla Urho Kekkosen kanssa ja molempia nauratti. Vaari oli kuuluisa 1960- ja 1970-luvulla.

Iltapäivällä lakkasi satamasta, ja ajattelin, että minunkin pitää lähteä kotiin syömään. Miska toivoi kovasti, että

lähtisin hänen kanssaan katsomaan Kallvikin uimarantaa, ja sovimme että menemme heti kun tulee kaunis päivä. Sitten lähdin kotiin.

Äiti oli jo laittamassa ruokaa. Hän oli vihainen, kun olin jättänyt pikkuveljen taas koko päiväksi yksin. Minulla oli kuitenkin ollut niin mukava päivä, etten välittänyt moitteista.

Illalla sängyssä itsetyydytys tuntui pitkästä aikaa mukavalta. Koetin olla ajattelematta sitä erästä petturia ja kuvittelin, kuinka löytäisin jonkun paljon mukavamman ja uskollisemman jätkäkaverin, vaikkapa lihaksikkaan palomiehen, ja ottaisimme joka päivä toisiltamme suihin. Orgasmin jälkeen tuli uni.

Muutaman päivän päästä maanantaina oli oikein lämmin aamu. Aurinko paistoi, ja mietin, olisiko Miska tänään lähdössä Kallvikiin. Söin vielä aamiaista, kun häneltä jo tuli viesti: ”Moi! Nyt tuli helle! Lähdetkö Kallvikiin?” Pikkuveli katseli apeana, kun naputtelin vastausta.

”Lähdetkö taas jonkun kaverin luo?”

”Joo, mennään ehkä Vuosaareen rannalle.”

”Pääsenkö minä mukaan?”

”Siellä on vain isompia poikia ja sinulla tulee aika pitkäksi. Mutta mene sinä uimastadionille. Ehkä sinne tulee teidän luokalta tuttuja.”

”No joo”, vastasi pikkuveli niin apeana, että minua melkein nauratti.

”Äiti antoi rahaa, niin saat jäätelöäkin. Ei tarvitse kärsiä pitkästä matkasta niin kuin minun.”

”Niin kai.”

Miska ei ollut kertonut, kuinka menisimme Kallvikiin asti. Päätin mennä hänen luokseen polkupyörällä. Pakkasin limsaa ja keksejä ja rantapyyhkeen ja lähdin matkaan. Kun metro oli melkein Siilitiellä, ilmoitin, että olisin perillä 10 minuutin kuluttua.

Ajoin ylös mäen päälle ja olin aivan hiestä märkä. Kun soitin ovikelloa, Miska tuli avaamaan ja sanoi, että voisimme lähteä pian.

”Siellä taitaa olla jo lämmin?” hän kysyi.

”Joo.”

”Mennään mopolla, niin siinä vähän viilentyy.”

”Ai jaa. Mutta ei minulla ole kypärää”, vastasin hätäntyneenä. Mopokyyti tuntui pelottavalta.

”Nou hätä”, virnisti Miska ja otti eteisen kaapista vihreän moottoripyöräkypärän. Se näytti melko isolta. ”Lainaat tätä.”

Minua alkoi hermostuttaa, kun otin kypärän ja vedin sen päähäni. Onneksi kypärä ei ollut tiukka, mutta se tuntui painavalta eikä ulkopuolelta kuulunut juuri mitään. Jalvoja alkoi heikottaa.

Miskaa hymyilytti, kun seisoin tumput suorina kypärä päässä tietämättä mitä tehdä. ”Katso peilistä, sinä olet aivan kuin ammattilaismotoristi!”

Katsoin peiliin, ja sieltä tuijotti pelästynyt pikkupoika, jolla oli valtava kypärä päässä, hintelät raajat, T-paita ja shortsit yllä. Eikö olisi voitu mennä polkupyörillä? Entä jos ajamme kolarin? Joudun kotiaarestiin, jos kuolen.

Miska kokosi kampeensa ja ajoimme hissillä alas autotalliin. Minua jännitti aika lailla. En ollut koskaan ollut mopon kyydissä. Miska viittoi autotallin perälle: ”Tuolta löytyy menopeli.”

Kävelin hänen perässään, ja yhtäkkiä näin jotain, mikä sai minut jäykistymään aloilleni. Autotallin nurkassa seisoi sininen tossumopo, ja mopon sarvessa roikkui sininen kypärä, johon oli liimattu typerästi tähtiä! Kulkuneuvosta ei voinut erehtyä: sama mopo — Miskan mopo — oli seisunut Jusan oven vieressä. Miska oli Jusan uusi poikaystävä! En kyennyt hievahtamaan.

Miska pakkasi tavarat mopon kyytiin ja talutti sen ulos. Seurasin häntä konemaisesti, vaikka teki mieli juosta pois. Sitten hän polkaisi mopon käyntiin ja viittoi minua taakseen istumaan. Seisoin vain järkyttyneenä paikallani. ”Tule vaan istumaan! Kyllä tämä on ihan turvallinen. Panet jalat tähän ja pidät kiinni, niin päästään matkaan”, hän huusi kypärän läpi.

En voinut tehdä muutakaan kuin totella, vaikka mielessä kuohui. Tämä kaveri oli vienyt minulta Jusan! Selvästi-

kään hän ei tajunnut, kuka olin. Kesäpäivä ja rantareissu katosivat johonkin, ja ajattelin vain, kuinka tämä poika teki Jusan kanssa kaikkia niitä kivoja juttuja, joita me olimme yhdessä tehneet. Mikä järjetön sattuma oli tuonut meidät yhteen, vaikka olisin halunnut jo päästä Jusasta ohi?

Mopokyyti tuntui vähän samalta kuin vuoristorata. Minulle alkoi kuitenkin tulla vähitellen niin katkera olo, etten välittänyt vauhdin huumasta yhtään. Odotin vain, että pääsisin takaisin kotiin itkemään rauhassa. En jaksanut välittää maisemista enkä silloista, joiden yli ajoimme. Matka tuntui loputtoman pitkältä. Lopulta olimme metsässä ja moottori sammui.

Uimaranta tuntui isolta ja kuumalta. Siellä oli paljon ihmisiä kahlaamassa. Seurasin turtuneena Miskaa ja menimme hänen kavereidensa luo. Miska tuntui olevan suosittu, ja hän oli hyvällä tuulella. Hän oli varmaan käynyt aamulla ensin panemassa Jusan luona. Sitten hän vain lähti kavereiden kanssa rannalle. Kaikki olivat minulle ystävällisiä, ja kai minunkin täytyi koettaa olla. Minkäs minä sille voin, että Jusa vaihtoi minut suositumpaan poikaan?

Vähitellen olo alkoi helpottaa. Menin itsekseni kahlaamaan, vaikka vesi oli vielä vähän kylmää, varsinkin syvemällä. Jotkut jo uivat, mutta minua hirvitti.

Lopulta nousin rannalle ja menin toisten luo. Limsa maisuu. Kuuntelin toisten juttuja. Eräs pojista sanoi, että pitää uida nyt, kun myöhemmin kesällä vesi on varmasti ihan limaista. Sitten he juoksivat kiljuen veteen ja minä jäin vahtimaan tavaroita.

Jonkin ajan kuluttua he tulivat likomärkinä ja viluisina takaisin. Kaikkien teki mieli jäätelöä, ja minä sain rahaa ja kävin kioskista ostamassa laatikollisen tuutteja. Sitten vain lekoteltiin iltapäivään asti. Lukiolaiset mieltivät kovasti, mitä kursseja heidän pitäisi syksyllä ottaa.

Iltapäivällä Miska kyyditsi minut takaisin Siilitielle. Autotallissa hän sanoi: ”Faijalla on Finnkinon sarjalippuja, jotka pitää käyttää tässä kuussa. Haluaisitko lähteä vaikka *Iron Man IV:n* ensi-iltaan? Se tulee 3D:nä, ja siinä on kuulemma upeita lentojaksoja!”

”Täytyy kysyä äidiltä. Entä jos siinä on ikäraja?”

”Se on varmaan K-15, ja sä pääset faijan siivellä, jos olet 13.”

”Okei”, vastasin.

”Selvä — nähdään!”

Lähdin kotiin. Äiti oli jo tullut, ja hän oli taas vihainen, kun olin jättänyt pikkuveljen yksikseen. Ei häneltä voinut heti kysyä, pääsisinkö *Iron Man IV:n* ensi-iltaan. Siihen oli kai vielä reilu viikko.

Illalla oli raukea olo ja ihoa poltti. Uni ei tullut, ja aloin taas olla katkera Miskalle. Jotenkin vain teki mieli kostaa hänelle, että hän oli vienyt Jusan minulta. Oikeastaan en halunnut olla enää hänen kaverinsa.

Pari seuraavaa päivää sain olla pikkuveljeä vahtimassa. Onneksi hänestä ei ollut liikaa vaivaa. Kävimme uimastadionilla ja luimme sarjakuvia. Joitakin isompia poikia meidän koululta oli siellä, mutta he jättivät meidät rauhaan. Iltapäivällä äiti tuli kotiin ja oli tyytyväinen, kun olimme olleet yhdessä ulkona.

Lauantaina olin jonkin aikaa yksin kotona, kun äiti oli pikkuveljen kanssa ostamassa vaatteita. Ryhdyin tutkimaan äidin ja isän papereita, joita oli olohuoneen laatikoissa. Minulla oli sellainen muistikuva, että siellä saattaisi olla jotakin vaarilta. Kaikenlaisia papereita siellä olikin, esimerkiksi tiliotteita ja avioeropapereita. Niitä ei ollut mukavaa lukea.

Erään laatikon pohjalta löytyi vihdoinkin tumma kirjekuori. Kun mummi kuoli, vaari lähetti meille muodollisen hautajaiskutsun, ihan kuin vieraille. Äiti oli siitä vihainen ja isä pahoillaan. ”Marja oli sentään sinun äitisi, ja tuollaisel-

la kirjeellä Aarne kutsuu hautajaisiin!” Kutsu oli painettu hienolle paperille kiemuraisilla kirjaimilla, ja alla oli vaarin nimikirjoitus.

Kun Miskasta ei ollut kuulunut mitään muutamaan päivään, ajattelin että oli minun vuoroni aloittaa yhteydenpito. Kirjoitin hänelle tekstiviestin: ”Moi! Kiinnostaisiko nähdä vaarin nimikirjoitus? Terv. Jere.” Vastausta ei kuulunut vähään aikaan. Miska oli varmaankin niin suosittu, että hänellä oli ystäviä joka lähtöön eikä minulle ollut edes aikaa. Ehkä pitäisi sittenkin unohtaa koko kostosuunnitelma.

Yhtäkkiä tuli vastaus: ”Moi! Ollaan porukoiden kanssa Tallinnassa. Kyllä kiinnostaisi nähdä. Tavataan joskus lähipäivinä! Terv. MiEska.”

Olin ihan tyytyväinen. Suunnitelma toimi ainakin toiseksi. Nyt oli vain lakattava itsetyydyttämästä iltaisin.

Seksilakko onnistui paremmin kuin Jusan kanssa ollessa, kun nyt oli täsmällinen ja tärkeä tavoite saavutettavana — operaatio ”Hyljätyin Poikaystävä Kosto”.

Piti taas odotella pari päivää ja sietää pikkuveljeä. Ajattelin katkerana, kuinka Miska kävi Jusan luona ja Jusa nuoli hänen väljää pyllyreikänsä ja upotti ison jäykän kyrpänsä syvälle peräsuoleen ja Miska voihki onnessaan.

Jusan kyrpä oli paksu ja turpea ja suonikas, ja kuului niljakas litinä, kun se liikkui edestakaisin suolessa. Jusa huohotti:

”Voi kun sulla olisi **pikkuisen** tiukempi persereikä — sellainen kuin edellisellä poikaystävälläni! Huh, kun tässä tulee hiki!”

Miska vastasi närkästyneenä: ”Mutta mä tykkään, kun sulla kestää niin kauan! Paina, homosonni, paina!”

Katkeruudesta huolimatta minulla alkoi kulli seisoa, niin kuin pitikin.

Ehti tulla keskiviikko, ja minulla alkoi olla kivekset turvok-sissa ja kupeet arkoina, kun en ollut itsetyydyttänyt mo-neen päivään. Suoraan sanottuna oli vähän tokkurainen olo, ja teki koko ajan pohjattoman kovasti mieli itsetyydy-tystä. Seksijutut tulivat jatkuvasti ajatuksiin. Mietin, eikö aikuisten tee välillä mieli päästä jotenkin lomalle jatku-vasta seksihalusta. Itsetyydytyksen vastustaminen kävi työstä.

Mieleen nousi outoja kuvitelmia: auttaisiko jos riisuu-tuisin ja menisin alasti nokkospuskaan piehtaroimaan? Jo-tenkin se kiihotti; tunsin olevani haavoittumaton. Minua saisi ruoskia pakaraille niin että veri roiskuu, ja se tuntui-si ihanan nautinnolliselta. Sitten minua pantaisiin jättiko-koisella kyrvällä ja pylyreikä venyisi niin että narina kuu-luu ja kunnon kipu tuntuisi pohjattoman nautinnolliselta.

Havahduin todellisuuteen, kun tekstiviesti kilahti puhe-limeen. Miska kirjoitti: ”Moi! Mitäs tänään ohjelmassa? It-sellä ei ihmeempää, ollaan kotona. Terv. MiEska.”

Vastasin, että ei ollut mitään tiedossa ja voisin vaikka käydä kylässä, jos sopii. Miska vastasi, että yhden jälkeen heille voisi tulla. Niin sitten valmistauduin lähtemään ja otin kirjeen mukaan.

Miskan lisäksi ainakin pikkusiskot olivat paikalla. Miska kysyi, haluaisinko pelata PS4:lla, ja ajattelin, että ehkä voisi vähän aikaa pelatakin, kun olin juuri ajanut polkupyörällä ylämäkeen. Suunnitelmalla ei ollut niin polttava kiire. Piti edetä varovasti ja voittaa kohteen luottamus. Kohde ei aa-vistanut mitään, ja teeskentelin innokasta ja ihailevaa pe-likaveria. Siinä kuluikin yli tunti.

Sitten otimme limsaa ja menimme Miskan huoneeseen. Hain kirjekuoren ja näytin sitä hänelle: ”Arvaatko mitä tääl-lä on?”

”Ai niin, sulla oli Aarne Ahtolan nimmari. Se on kuulem-ma todella harvinainen. Saako katsoa?” Istuimme Miskan sängylle, niin kuin olin tarkoittanutkin.

”Kun mummi kuoli vuonna 2009, niin ihmisiä pyydettiin tällaisella kutsulla hautajaisiin. Tässä on alla vaarin nimi-kirjoitus”, osoitin Miskalle. En viitsinyt kertoa, että vaari oli lähettänyt tämän kutsun omalle pojalleen.

Miska otti kutsun ja tarkasteli sitä kunnioittavasti. Istuin aivan hänen vieressään ja melkein painauduin häntä vas-ten. Tarkastelin häntä, kun hän luki kirjettä. Periaatteessa ymmärsin, miksi Miska miellytti Jusaa: hiukan hontelo ja vähän herkän näköinen nuori kaveri, jolla kasvoi tummaa nukkaa poskessa. Ilman paitaa hän varmaankin oli vanhem-pien kundien mieleen. Kuvittelin, kuinka Jusa riisuisi hänet alasti, ja pippelini alkoi jököttää niin kovana että teki kipeää.

”Tämä on varmasti arvokas”, hän sanoi lopulta. ”Tällais-ta ei ole ehkä keräilijöilläkään. Aika vaikuttavaa.”

”Joo.” Pidin pienen tauon. Sitten aloin kysellä viattomasti, ikään kuin leikilläni: ”Onko sinulla muuten tyttöystävää?”

”Äh, no eipä mulla”, vastasi Miska hiukan nolona.

”Tai poikaystävää?”

”No ei sitäkään”, naurahti Miska epävarmasti. Tiesin hä-nen valehtelevan, ja sisälläni kuohahti.

”Kai sulla kuitenkin on seksikokemuksia?” jatkoin viat-tomasti.

Miska hämmentyi hiukan. ”No... tuota, oikeastaan ei vie-lä”, hän sanoi ja punastui. Kylläpä hän oli huono valehtelija!

Esiinnyin ikään kuin olisin järjestänyt hauskaa leikkiä. ”Odotas”, sanoin, ”jospa tehdään näin...” Hyppäsin ylös ja siirsin hänen tuolinsa ovea vasten niin että kahva lukit-

tui eikä huoneeseen voinut tulla. Miska seurasi säntäilyäni puoliksi huvittuneena, puoliksi ihmeissään.

Palasin sängylle ja asetuin hänen viereensä polvilleen.

”Asetupas tälleen!”

”Mitäs sä nyt...?”

”Käy vaan tälleen, kohta näet!” suostuttelin muka leikkisästi.

Hiukan epävarmana Miska kävi polvilleen sängylle, kirje yhä kädessä.

”Nyt käänny toisinpäin!”

Miska katsoi minua epävarmasti mutta kääntyi, ja komensin hänet nelinkontin.

Asetuin hänen taakseen ja olin panevinani häntä vaatteiden läpi takaapäin ihan lapsenomaisesti. ”Eikös tällainen olisi ihan mukavaa?”

”No tosi hauskaa, joo! Et hei viitsisi!” hän vastasi kyllästyneenä. Epäilemättä hän tunsi jäykän kaluni vaatteiden läpi.

Silloin sisälläni kuohahti taas. Tartuin voimalla hänen shortseihinsa ja riuhtaisin ne alas niin äkkiä, ettei hän ehtinyt vastustella. Hänen paljas pyllynsä oli edessäni. Ajattelin, että jos Jusa nuolee hänen pyllyreikänsä niin sitten nuolen minäkin. Kumarruin nopeasti nuolemaan peräaukkoa. Se maistui happamalta. Samalla kaivoin oman kullini esiin. Miska voihkaisi pelästyneenä: ”Mitä ihmettä...”

Sitten otin nopeasti sylkeä ja kädet vapisten hieroin sitä kaluun. Miska yritti väentäytyä pois sängyltä, mutta tarra- sin häntä lujasti kiinni lanteilta enkä päästänyt häntä liik- kumaan. ”Hei Jere, älä, älä!” hän sanoi. Painoin kaluni hä- nen limaista pyllyvakoan vasten ja koetin työntyä hänen sisäänsä. Se oli hankalaa, kun hän kiemurteli ja hänestä oli pidettävä väkisin kiinni. Lopulta kulli muljahti epämuka- vasti peräsuoleen, ja se taisi sattua molempiin. ”Aiih! Lope- ta! Jere, älä!” voihki Miska. Hän ei uskaltanut huutaa, jotta

muut eivät kuulisi. Pidin hänestä lujasti kiinni, jotta hän ei pääsisi irti, ja nylkytin itseäni hänen sisällään pienin lii- kein. Hetken aikaa tunsin itseni suureksi ja vahvaksi kuin Jusa, ja se tuntui niin mahtavalta, että orgasmi tuli nopeas- ti, mutta siemensyöksy teki kipeää, kun siementä oli kerty- nyt monta päivää. Huohotin, eikä Miska enää vastustellut.

Päästin kikkelin ulos, ja se oli hiukan likainen. Miskan pyllyreiästä valui hiukan siementä reisille. Hänen kalunsa ei seisonut.

”No niin”, sanoin muina miehinä, ”nyt sinulla on seksi- kokemus!” Miskan ilmeestä näkyi, ettei hän ollut kovinkaan tyytyväinen. Hän ei siis oikeasti ollut kokematon. Lisäksi hän oli tottunut saamaan Jusalta isompaa aikuista kyrpää, ja minulla oli pikkuinen pili. Ei siis ihme, ettei Miska tans- sinut riemusta. Minä olin kuitenkin saanut samaa perse- reikää, jota Jusa panee, ja kosto oli onnistunut.

Menin ovelle ja siirsin tuolin sivuun. Miska hinasi vai- tonaisena shortseja ylös. Sanoin rempseästi: ”Pitää käy- dä kylppärissä putsaamassa.” Avasin oven ja lähdin kohti kylpyhuonetta. Miskan äiti oli olohuoneessa.

”Hei! Jerekös sinä olit?”

”Joo.”

”Kuinkas loma on sujunut?”

”Ihan mukavasti. Onko vessa tuolla?”

”Taimmainen ovi vasemmalla.”

”Okei.”

Menin kylpyhuoneeseen ja huuhtelin pippelin. Minulla seiso yhä enkä kyennyt pissaamaan. Suussa tuntui pylly- reiän maku. Purskuttelin vettä ja hieroin naamaa puhtaak- si. Operaatio oli sujunut aivan niin kuin oli suunniteltu!

Palasin Miskan huoneeseen. Miska seiso siellä neuvot- toman näköisenä, varmaan mielti, kuinka selittäisi Jusalle että oli ollut uskoton. Sänky oli myllätyn näköinen.

Miskalla oli yhä vaarin kirje rutistuneena kädessään. Jostakin suuhuni tulivat sanat: ”Sä voit pitää tuon.”

Kun vastausta ei kuulunut, jatkoin: ”Okei, mä taidan tästä nyt sitten lähteä. Nähdään!”

Marssin eteiseen, panin kengät jalkaan ja lähdin kotimatalle. Mielestäni olin saanut vaihteeksi hiukan oikeutta.

Kävin kirjastossa hakemassa pikkuveljen kotiin ja odotimme, että äiti tulisi laittamaan ruokaa. Olin vaihteeksi hyvällä tuulella, ja minulla oli kiljuva nälkä. Äiti tuskin huomaisi koskaan, että yksi kirje puuttuu laatikon pohjalta.

Ajattelin, että olin nyt tehnyt tilit selviksi Miskan ja Jusan kanssa eikä minun tarvitsisi enää välittää heistä. Perjantaina kuitenkin mieli muuttui. Silloin oli *Iron Man IV:n* ensi-ilta, ja *Helsingin Sanomien* arvostelussa sitä keuhuttiin todella kovasti. Robert Downey Jr. oli kuulemma ”sopivasti varttihullu supersankari” ja juoni oli harvinaisen jännittävä. Tapani Maskulakin oli antanut neljä tähteä! Silloin alkoi tehdä mieli elokuvaan, mutta viikkorahat eivät riittäneet 3D-lippuun ja ikärajakin oli K-15. Niinpä päätin sitten ihan piruuttani kirjoittaa Miskalle tekstiviestin ja kysyä viattomasti, mihin näytökseen olimme menossa. En uskonut, että hän edes vastaisi, kun olin kaikesti ollut hänen huonoin panonsa. Mietin jo, millä muulla keinolla pääsisin katsomaan tätä pätkää. Syksyllä olisi ollut hienoa kehua koulussakin, että näin sen jo ensi-illassa.

Miskalta ei tullut vastausta, ja ajattelin että se siitä. Ei ollut mitään tekemistä, kun oli pilvinen sää. Otimme pikkuveljen kanssa sarjakuvia ja menimme pihalle lukemaan. Sitten kävimme Alepassa ostamassa jäätelöä.

Kun palasimme takaisin kotiin, oli puhelimeen tullut viesti! Miska oli kirjoittanut: ”Tuu sitten... Bio Rex Sello 1 klo 18.30.” Kirjoitin sukkelasti vastauksen: ”OK.” Pikkuveli katseli ihmeissään, kun muutuin kiihtyneeksi ja aloin ravaata innoissani edestakaisin. Hänelle ei kannattanut kertoa, koska hän alkaisi ruueta mukaan, ja äidiltäkin pitäisi saada lupa, enkä tiennyt, kuinka siinä käy. Ja mistäs sen tietää, vaikka Miskan faija olisi joku komea ja lihaksikas palomies. Ruoan jälkeen täytyisi kysyä äidiltä lupaa.

Niin sitten odotin, että äiti tulisi kotiin. Oli jo vähän näl-

käkin, ja aika mateli taas hitaasti.

Vihdoin päästiin laittamaan ruokaa. Ajattelin, että jos autan kiltisti äitiä, niin saan helpommin luvan. Pikkuveli ehti kuitenkin lörpötellä:

”Jere on varmaan menossa taas kavereiden luo!”

”Kuinka niin”, ihmetteli äiti.

”No kun Jere sai päivällä tekstiviestin ja oli siitä taas ihan täpinöissään!”

Äitiä nauratti: ”Vai oli Jere ihan täpinöissään? Mitäs sinulla, Jere, oikein on tekeillä, kun noin kiltiksikin rupesit?”

Ei auttanut muu kuin selittää nolona: ”Yhden kaverin isällä on Finnkinon sarjalippuja, ja ne pitäisi käyttää nyt, ja tänään on *Iron Man IV:n* ensi-ilta, ja se on kuulemma tosi hyvä, ja minä pääsisin mukaan katsomaan sitä kolmiulotteisena, ja siellä olisi minulle jo lippu valmiina kello 18.30. Saanko mennä?”

”No katsotaan sitä ruoan jälkeen. Ei kai se ole mikään väkivaltainen toimintaelokuva?”

”Ei ole.”

”Pääsenkö minäkin?” tiedusteli pikkuveli kärsimättömänä.

”No he ovat enemmänkin minun ystäviäni”, koetin muotoilla varovasti, ja pikkuveli alkoi mököttää kuin napista painamalla.

Söimme lihakeittoa hiljaisina. Kello oli jo yli viisi, ja minun pitäisi ehtiä Leppävaaraan puoli seitsemäksi.

Ruoan jälkeen kysyin: ”Saanko lähteä?”

”Minkäslainen elokuva se oikein on?” kysyi äiti hiukan epäilevästi.

”Seikkailuelokuva, jossa lennetään.”

”Katsotaan nyt.” Äiti meni katsomaan lehdestä arvostelua. ”Tämähän on K-15.”

”Pääsen katsomaan, kun Miskan isä on mukana.”

”Ajattelin vain, onko tämä vähän liian jännittävä sinulle.”

”Ei ole.”

”Moneltakos se loppuu?”

”Varmaan puoli yhdeksältä.”

”Mihin teatteriin te aiotte mennä? Tämä menee näköjään aika monessa.”

”Leppävaaraan.”

Äiti näytti tyytymättömältä. ”Tulethan sinä sitten suoraan kotiin sieltä? Et jää aamuyöhön asti jonnekin hortoilemaan?”

”Tulen suoraan kotiin”, lupasin nolona. Oikeastaan äiti oli ihan syystä epäluuloinen.

”Kai sinun sitten täytyy päästä. Katso koneelta, millä busseilla sinne pääsee.”

”Okei. Kiitos!”

Säntäsin tietokoneelle ja syrjäytin pikkuveljen. Hän oli melko nyrpeä. Katsoin aikatauluja ja näin, että olisi parempi mennä junalla. Ei muuta kuin vaatteet päälle ja polkupyörällä Pasilaan.

En ollut koskaan käynyt Leppävaarassa, ja se oli vierasta seutua. Siellä oli kuulemma viisi vuotta sitten ammuttu ihmisiä Prismassa. Jäin junasta pois ja menin ihmisten mukana suureen kauppakeskukseen. Kello oli jo vartin yli kuusi. Toivoin, että Miska ja hänen isänsä odottaisivat vielä. En tiennyt, oliko muita Miskan kavereita tulossa. Etsin elokuvateatteria, kunnes näin lippukassat ja tunsin popcornin tuoksun. Huomasin Miskan kioskijonossa ja menin muina miehinä hänen luokseen.

”Moi!”

”Ai moi.” Miska oli hiukan pahantuulisen näköinen. ”Faija on tuolla lippujen kanssa. Ehdit ostaa jotain itsellesi jos haluat.”

Miska nyökkäsi vasemmalle, ja siellä seisojoku aikuinen selin katselemassa elokuvajulisteita. Hänellä oli vaa-

leat hiukset, kalliin näköinen ruskea nahkatakki ja siniset farkut. Ajattelin hiukan katkerana: taas joku komea aikuinen jätkä, joka muistuttaa Jusasta. Menin jonon hännille ostamaan popcornia ja mehua. Viikkorahat menivät niihin melkein kokonaan.

Kun pääsin kassalta, Miska oli jo isänsä luona. ”Tämä on sitten Jere”, hän sanoi, kun näki minun tulevan. Miskan isä kääntyi katsomaan — ja minä meinasin pudottaa ostokseni! Miskan isä ei pelkästään ollut Jusan näköinen — hän **oli** Jusa!

”Häh, mistäs sinä siihen tupsahdit?” kysyi Jusa hölmistyneenä. ”Oletko sinä Miskan kavereita?”

Sisälläni alkoi äkkiä kihelmöidä tavattoman mieluisa aavistus. ”O-oletko sinä Miskan faija?” änkytin levottomana.

”Joo.”

”Sittenhän Miska on sinun poikasi!”

”No niin se yleensä taitaa mennä”, Jusa virnisti hiukan ihmeissään. Hänellä oli tuttu pilke silmissä.

Minä en nähnyt enää mitään muuta kuin Jusan. Sitten jalkani harppasivat käskemättä pitkän askelen ja rutistin Jusaa lujasti, vaikka minulla oli eväät käsissä ja ympärillä seisoi ihmisiä.

Miskan ääni kuului jostain kaukaa. ”Hei... tunnetteko te?” hän ihmetteli epäluuloisena

”Ääh, oikeastaan joo”, vastasi Jusa hiukan emmittyyään.

”Faija hei! Tajuatko sä, että tämä on vasta kolmetoista vee ja ihan täysi vempula!”

”Niin, no, Jere on varsin... määrätietoinen”, vastasi Jusa hämillään.

”Voi juma”, mutisi Miska ällistyneenä.

”Pääsitkö sinä turvallisesti kotiin, kun sinusta ei sitten kuulunutkaan mitään?” tiedusteli Jusa.

”Joo, mutta jouduin viikoksi kotiarestiin enkä saanut

käyttää puhelinta enkä tietokonetta.”

”Se oli tietysti ihan ymmärrettävä seuraamus.”

Vatsaa vihlaasi, kun koetin koota voimia tärkeimpään kysymykseen: ”Onko sinulla nyt ketään?” tiedustelin lopulta ujosti.

”Ei ole.”

”Minulla on ollut niin kovasti ikävä!”

”Niin minullakin. Kyllähän sinä olet aika unohtumaton epeli.”

Miska pyöritteli silmiään ja hönkäili epäuskoisena, kun hän kuunteli keskusteluamme.

Sitten pitikin jo mennä saliin katsomaan elokuvaa. Saimme 3D-lasit ja pääsin Jusan viereen istumaan. Hänestä oli kai parasta istua minun ja Miskan välissä. Elokuvasta en muista paljonkaan, mutta sain pitää Jusaa kädestä niin ettei kukaan nähnyt.

Jäimme katsomaan lopputekstit kokonaan, kun Jusa tiesi, että siellä tulisi vihje seuraavasta osasta. Melkein kaikki muut olivatkin jo lähteneet salista, mutta me näimme, kuinka Jake Gyllenhaal rysäytti ilmoille asvaltin läpi ja karjui: ”I hate these parking lots!”

Salin ulkopuolella kysyin Jusalta: ”Saanko tulla taas käymään?”

”Totta kai”, vastasi Jusa. ”Tervetuloa!”

”Huomenna?”

”Sovittu! — Millä kyydillä tulit?”

”Junalla.”

”Okei, me menemme bussilla 550, menetkö sinä junalla?”

”Joo.”

”No, nähdään huomenna?”

”Joo. Moi!”

”Mukavaa matkaa!” huikkasi Jusa. Miska ei puhunut mitään. Oikeastaan olisin halunnut kuulla, mitä he keskustele-

livat kotimatalla.

Kello oli jo yli yhdeksän. Junassa lähetin äidille tekstiviestin ja kerroin että olin jo kotimatalla. Olin aivan hulluttoman hyvällä tuulella — olin saanut Jusan takaisin, eikä hän ollutkaan pettänyt minua Miskan kanssa! Huomenna pääsisin taas tositoimiin Jusan sängyssä! Elämä alkoi näyttää aivan toisenlaiselta. Teki mieli rysäyttää Rautamiehen lailla läpi seinien ja kattojen ja kiittää pitkin taivasta.

Seuraavana päivänä odotin vain sitä, että pääsisin lähtemään Jusan luo. Koko aamupäivä meni maleksiessa, kun en tiennyt, miten äiti aikoi viettää lauantaita. Sitten piti siivota ja vaihtaa lakanat. Puolenpäivän aikaan menin syömään leipää ja sanoin epämääräisesti: ”Tänään voisi käydä lenkillä.”

”Mihinkäs sinä aiot suunnata?” tiedusteli äiti.

”Ehkä Keskuspuistoon.”

”Otathan Nikon mukaan, niin hänkin saa raitista ilmaa.”

”Katsotaan nyt. Koska on ruoka?”

”Viiden jälkeen. Ei kai sinulla vielä ole nälkä?”

”Ei.”

Kun ei mitään suoraa kieltoakaan kuulunut, aloin tehdä lähtöä. Pikkuveljeä ei tietenkään otettu mukaan. Panin kengät jalkaan ja livahdin vaivihkaa rappukäytävään. Oli niin ikävä Jusaa, etten muusta välittänyt. Pihalla lähetin hänelle viestin: ”Moi! Voinko tulla nyt?” Olin päässyt Linnanmäen kohdalle, kun tuli vastaus: ”No tokkiinsa, terve-tuloa! Kotona ollaan.”

Ajoin polkupyörällä tuttua reittiä, jota en ollut muutama viikkoon kulkenut. Matka tuntui kestävän loputtoman kauan. Kun pääsin Jusan pihaan, ei ovella näkynyt vieraita mopoja. Soitin ovikelloa mieluisan odotuksen vallas-sa. Jusa tuli avaamaan puolipukeissa ja alkoi heti pelleillä:

”Ooh... moi! Käytkö sä usein täällä?”

”En mä tiedä.”

”Älä ainakaan karkaa!”

Niin menin sisään ja päädyimme makuuhuoneeseen. Minun teki todella kovasti mieli Jusaa. Aloimme suudella

ja riisuutua, ja kun hän kiehnäsi minua vasten kieli suussani ja kulli jäykkänä reisien välissä, niin minulta tuli ensimmäinen orgasmi aivan väkisin. Jatkoimme suutelemista. Sitten käännyin mahalleni, koska halusin että hän panee minua. Hän suuteli niskaani ja alkoi taas edetä kohti pylllyäni hitaasti mutta varmasti. Odotin kovasti että hän työntäisi sormen sisääni ja saisin tuntea oloni pohjattoman irstaaksi.

Jusa nuoli pylllyni märäksi ja sen jälkeen pani minua. Häneltä tuli aika nopeasti. Hänelläkin oli ollut minua ikävä. Hän asettui raukeana makaamaan ja minä nousin hänen päälleen. Teki kovasti mieli panna. Otin liukuvoidetta ja pännin häntä kuin nuori jellona. Peto laukesi varsin nopeasti.

”Kyllä sinä olet ihan yliveto”, sanoi Jusa raukeana. Olimme molemmat oikein tyytyväisiä.

Minun teki mieli puhua kaikesta mitä oli tapahtunut. Kämperryin hänen viereensä, rohkaisin mieleni ja tunnustin: ”Minulla oli kovasti ikävä.”

”Niin minullakin”, sanoi Jusa, ”kun sinä katosit niin yhtäkkiä. Jouduit kotiarestiin?”

”Joo, koko viikoksi, enkä voinut ilmoittaa.”

”Kuinka sinä sitten Miskaan törmäsit?”

”Hän luuli minua netissä erääksi toiseksi mutta halusi silti olla kaverini”, selitin.

”Niin, Miska on sellainen maailmanparantaja. Hän huolehtii aina pienemmistä.”

”Olitko sinä joskus naimisissa Miskan äidin kanssa?” ihmettelin. ”Minä en tiennyt, että sinulla on lapsia.”

”Ei, minä olen vain Miskan biologinen isä. Miskalla on kaksi äitiä, ja minä luovutin Ninalle siementä.”

”Ai lesboja! Ovatko ne kaksosetkin sinun?”

”Eivät. Ymmärsin, että Nina ja Marita olisivat halunneet mieluummin tytön, ja niin he vaihtoivat tavarantoimittajaa. Sitten tulikin oikein identtiset kaksostytöt”, virnuili Jusa,

”kuin suoraan Kubrickin *Hohdosta*.”

”Yritin kerran katsoa sitä Aleksin kanssa, mutta se oli liian pelottava.”

”Minulla on siitä amerikkalainen versio, joka on vielä pitempi ja pelottavampi.”

”Hui! — Mutta mistä sinä ne lesbot tunsit?”

”Me opiskelimme yhtä aikaa ja olimme OHOssa, joka on opiskelijahomojen ja -lesbojen järjestö.”

”Kun minä menin silloin yöllä kotiin, niin Helsingikadulla oli jokin mellakka. Minusta se näytti pelottavalta, mutta sitten lehdessä ei kerrottu siitä mitään.”

”Siellä oli kansallispuolueen vastainen mielenosoitus”, selitti Jusa. ”Minunkin piti mennä sinne, mutta nukuinpa vain pommiin.”

”Mutta se näytti vaaralliselta. Ihmisiä kai lyötiin.”

”Joskus pitää olla valmis kärsimään demokratian puolesta.”

”Eikös Suomi ole demokratia? Jyrki Katainenkin sanoo sitä uutisissa aika usein, ja koulussakin opetetaan niin.”

Jusa huokaisi. ”Jos Suomi olisi demokratia, niin ei pääministerin tarvitsisi vakuutella sitä joka ilta televisiossa.”

”Mihin se demokratia sitten on mennyt?” ihmettelin.

”Varmaan muistat, kuinka vuonna 2011 kokoomus sai murskavoiton eduskuntavaaleissa — silloin kun oli siirrytty sähköiseen äänestykseen?”

”No joo.” Aikuiset riitelivät niistä vaaleista silloin niin paljon, että lopulta en kerta kaikkiaan jaksanut edes kuunnella.

”Silloin nimittäin gallupit ennustivat vasemmistolle vaali-voittoa, ja vaikuttaa kyllä aika selvältä, että kokoomus onnistui jotenkin väärentämään vaalituloksen, koska niin monet pelkäsivät vasemmiston suurvoittoa, jollainen Ruotsissa oli edellisenä syksynä tullut. Ajattele nyt: gallupeissa ennustettiin kokoomukselle viittätoista prosenttia, ja vaaleis-

sa se yhtäkkiä saikin yli kuusikymmentä prosenttia äänistä. Eivät koskaan kyselyt ole menneet noin pahasti vikaan.”

”Mutta onko sillä niin merkitystä?” ihmettelin. ”Muitan, kuinka Jyrki Katainen sanoi vaalien jälkeen: ’Kaikki jatkuu niin kuin ennenkin’, ja sitä toistettiin usein uutisissa.”

Jusa huokaisi taas. ”Asiat ovat kyllä muuttuneet aika lailla varsinkin viimeisten parin vuoden aikana. Kokoomus ja perussuomalaiset yhdistyivät Suomen Kansallispuolueeksi, ja se voi enemmistönä säätää eduskunnassa lakeja aivan niin kuin haluaa. Esimerkiksi poliisien tehtäviä ja oikeuksia siirrettiin noin vain kansallisnuorille, siis omalle puolueelle! Toimittajia uhkaillaan ja hakataan, uutisissa ei uskalleta kertoa kuin myönteisiä asioita kansallispuolueesta, internetiä sensuroidaan — tämä on yhtä surkeaa kuin jossain Valko-Venäjällä.”

Minä en osannut sanoa oikein mitään. Oli kyllä totta, ettei uutisissa kerrottu esimerkiksi siitä mielenosoituksesta. Internetissä oli joskus vaikeaa päästä tietyille sivuille — no, ei niille päässyt lainkaan. Mutta silti Jusan kuvaus kuulosti jotenkin jyrkältä ja uskomattomalta. Kyllähän Suomi oli demokratia. Ei yksi yllättävä vaalitulokset sitä voi muuttaa.

”Eikö se vaalitulokset kuitenkin ollut oikea?” ihmettelin lopulta. ”Jyrki Katainen sanoi monta kertaa televisiossa, että tulos on tutkittu ja oikea eikä kukaan ole todistanut sitä vääräksi.”

”Siinä on kuitenkin sellainen ongelma”, selitti Jusa kärsivällisesti, ”että vaalitietokoneiden ohjelmistoja ei ole voitu tarkistaa suoraan. Todennäköisesti niitä oli peukaloitu jotenkin, mutta koko järjestelmä on nyt kansallispuolueen hallinnassa, ja harva edes ymmärtää, kuinka ne salausalgoritmit toimivat. Mitään tarkistuslaskentaa ei voida suorittaa. Lisäksi vedotaan vaalisalaisuuteen. Etyj koetti tutkia asiaa, mutta todennäköisesti kansallispuolue vain antoi väärät

versiot syynättäväksi. Oikeaa vaalitulosta ei ehkä koskaan saada tietää — enkä minä suostu tuohon tulokseen uskomaan. Perussuomalaisen Nikita Fouganthine muka olisi saanut niin paljon ääniä, että pääsi eduskuntaan!”

Silloin muistin kuningastaltion. ”Mutta eikö se oikea tulos ole kuitenkin tallessa? Koulussa jotkut isommat pojat puhuivat kuningastaltiosta.”

”Mitäs sinä siitä tiedät?” kysyi Jusa uteliaana.

”Sen löytäjästä kuulemma tulee Suomen hallitsija. Kaksi miestä, joilla oli jotkin vaikeat nimet, piilottivat sen talteen.”

”Rosencrantz ja Guldenshern.”

”Niin. Eikö heistä olisi apua?”

”Ei tiedetä, keitä he olivat — ehkä oikeusministeriön työntekijöitä. Itse asiassa pelätään, että heidät olisi tapettu. Siitä on niin monenlaisia huhuja liikkeellä.”

”Ovatko he kuitenkin olleet ihan oikeasti olemassa?” kysyin ihmeissäni. ”Sekö ei olekaan huhua?”

”Ei, minä olin itsekkin näkemässä, kuinka vaalien jälkeisenä aamuna kaikkien valtioneuvoston työntekijöiden sähköpostiosoitteeseen tuli viesti, jossa luki: ’Rosencrantz ja Guldenshern valvoivat vaalin. Oikea tulos on taltioitu maan isän huomaan.’ Siitä tuli aivan järjetön huhumylly, ja ihmiset alkoivat toivoa, että vaalitulokset voitaisiin oikaista. Sen koommin näistä kahdesta ei kuitenkaan ole kuulunut mitään. Myöhemmin Jyrki Katainen itse vielä lietsoi juttua. Oletko nähnyt YouTubesta sen, kun hän vieraili *Utisvuodossa*?”

”En.”

”Siihen ei enää Suomesta pääse käsiksi. Mutta silloin ohjelmassa piti kertoa lempielokuvista, ja muun leikinlaskun keskellä Katainen innostui vitsailemaan, että hänen suosikkielokuvansa on tietysti *Rosencrantz ja Guldenshern ovat kuolleet*. Silloin tuli aivan hiljaista, ja Katainen sanoi vaivautuneena: ’Tämä sitten leikataan varmasti pois.’ Niin

se leikattiinkin, mutta joku vuoti sen YouTubeen.”

”Oho. Onko sitten presidentinvaalienkin tulos väärennetty?”

”Todennäköisesti. Kyllähän Sauli oli ennakkosuosikki, mutta hän on kansallispuolueen jäsen ja epäselvä vaali-prosessi nakersi hänenkin suosiotaan. Monet olisivat halunneet, että Erkki Tuomioja olisi voittanut, mutta harva viitsi lähteä äänestämään, koska kukaan ei enää luottanut niihin laitteisiin. Hyvin todennäköisesti ainakin äänestysprosenttia pyöristettiin ronskisti ylöspäin.”

”Aikamoinen salaliitto.”

”Niinpä”, sanoi Jusa surullisena. ”Ulkomaillakin nykyään naureskellaan Suomelle ja pidetään varoittavana esimerkkinä. Teknologian eturientola, joka kompastui omaan nokkeluuteensa.”

”Mutta uutisissa kerrotaan usein, kuinka Suomen edistyskäsittelyä ihaillaan maailmalla.”

”Se on pohjoiskorealaista omakehua. Ihmisten on nykyään vaikea itse selvittää, mitä ulkomailla oikeasti tapahtuu, ja harva on kiinnostunut varta vasten etsimään huonoja uutisia.”

Siinä tuli aika paljon miettimistä. Poliitikka ei todellakaan tainnut olla minun heiniäni. Kellokin alkoi olla jo niin paljon, että täytyi lähteä kotiin syömään.

”Saanko tulla ensi viikolla?” kysyin ujosti.

”Jep.” Sitten Jusa hymyili voitonriemuisen näköisenä: ”Keksin myös jotain hyödyllistä.”

”No mitä?”

”Pannaan kännykkä hälyttämään, kun sinun pitää lähteä, niin enää ei nukuta pommiin.”

”Okei!”

Lampsimme suihkuun ja pesimme toisemme oikein huolellisesti. Puimme päälle, ja olohuoneessa Jusa näytti ame-

rikkalaisen *Hohdon* blu-ray-kotelo.

”Jos joku joskus jotain kysyy”, hän sanoi, ”niin minun puolestani sinä käyt täällä vain katsomassa videoita. Ja jos kysytään, mitä on viimeksi katsottu, niin mainitaan tämä.”

”No joo.” Nyt mekin olimme salaliittolaisia!

Kotimatalla mietin, mitä ihmettä oikein tarkoitti, että kuningastaltio on ”maan isän huomassa”. Miksi ei voitu sanoa suoraan, missä se oli? Mutta silloin kai kansallisnuoret ryntäisivät paikalle ja polttaisivat kaiken.

Tarkoittikohan viesti Tamminiemen kellaria? Ehkä sinne voisi lähteä jonain yönä Jusan kanssa seikkailemaan! Jusa oli aivan erilainen kuin muut aikuiset. Jos kenelle tahalle muulle ehdottaisi: ”Murtaudutaanko ensi yönä Tamminiemen kellariin etsimään vuoden 2011 vaalitulosta?”, niin hän vain tuhahtaisi halveksien tai ihmettelisi, olenko pöpi, mutta Jusa olisi heti valmiina ja alkaisi miettiä, mitä varusteita tarvitaan mukaan ja miten toimittaisiin.

Sellainen jätkäkaveri oli parasta, mitä nuorelle miehelle saattoi tällaisina aikoina tapahtua!

Oli hienoa, kun hommat alkoivat taas sujua Jusan kanssa. Sain käydä hänen luonaan joka tiistai ja lauantai niin kuin ennenkin. Meillä oli oikein mukavaa yhdessä.

Kun Jusa oli poistunut MESE-galleriasta, niin ajattelin, ettei minunkaan oikeastaan enää tarvinnut olla siellä. Olin löytänyt sen, mitä lähdin sieltä hakemaan.

Olin jo ehtinyt unohtaa Miskan melkein kokonaan. Kun kirjauduin MESE-galleriaan pitkästä aikaa, siellä oli odottamassa Miskan kaveripyöntö. Hän oli jättänyt sen jo silloin kun kävimme Hietaniemessä. Pyyntö jäi nyt vastaamatta, kun poistin tunnukseni kokonaan.

Sitten eräänä iltana, kun tyydytin itseäni, Miskan tapaus palasi väkisin mieleeni. Yhtäkkiä tajusin, kuinka inhottavan tempun olin tehnyt hänelle: olin raiskannut hänet ja maksanut isoisän nimikirjoituksella!

Alkoi tuntua siltä, että olin tehnyt todella hirvittävän virheen. Tuli niin painajaismainen olo, että oli vaikea hengittää. Näin tapauksen yhtäkkiä aivan toisella tavalla. Suomukset putosivat silmiltä. Miska oli syytön ja hän oli halunnut olla minulle ystävällinen, ja minä olin kohdellut häntä täysin törkeästi. Minua alkoi hävettää syvästi. Tuntui kuin aivoihin olisi työnnetty tulikuuma tikari. En halunnut enää elää. Minun täytyi painua peiton alle ja kätkeä kasvot käsiini, eikä se helpottanut yhtään. Olin typerä pentu, eikä voisi enää koskaan näyttäytyä Miskan eikä Jusan silmissä. Minun sietäisi painua maan alle. Miska piti tyttöistä, ja minä olin häpäissyt kaikki homot!

Seksitouhut lakkasivat kiinnostamasta sillä hetkellä. En saanut yöllä nukkuttua, kun raiskaaminen palasi yhä uudel-

leen mieleen ja tuntui yhä pahemmalta. Minulla alkoi olla jotenkin epätodellinen olo. Kuinka saatoin olla noin typerä? Kuinka jotakin tuollaista saattoi edes tapahtua? Minä kuulun vankilaan niin kuin muutkin raiskaajat! Makasin kippurassa ja läähätin, kun ahdisti niin kovasti. Olin itse pilannut koko elämäni.

En tiennyt, mitä pitäisi tehdä. Jos Miska kertoo Jusalle, niin Jusa ei halua nähdä minua enää ikinä. Ehkä Jusa rai-voaisi ja löisi minua. Se olisi minulle oikein.

Paha olo ei mennyt pois. Ei voinut edes itkeä. Itkeminen helpotti silloin kun joku muu oli ollut ilkeä, mutta nyt olin itse ollut paha enkä ansainnut edes itkeä. Minun ei kuulunut saada ruokaa eikä seksiä eikä mitään. Minä vain katoaisin Jusan elämästä ja piiloutuisin metsään ja kuihtuisin sinne.

Ruoka lakkasi maistumasta, enkä lähtenyt Jusan luo. Makasin päivät sängyllä, ja kun äiti tuli ihmettelemään, sanoin että olen sairas. Pikkuveli ravasi jatkuvasti selittämässä jotakin kesyistä variksenpoikasista eikä lopettanut ennen kuin karjaisin todella vihaisesti: "JÄTÄ NYT SAATANAN HARAKKA MINUT RAUHAAN!!"

Sitten äiti tuli nalkuttamaan, mutta en jaksanut kuunnella. Hänellä oli kesäloma enkä saanut olla päivälläkään itsekseni. Jokainen kesäpäivä oli silkkaa kituuttamista. Vihasin itseäni. Kuinka olin sillä tavoin voinut häväistä vaarin, joka oli kuuluisimpia suomalaisia? Minä olin tehnyt typeryyden maailmanennätyksen.

Kun en ollut viikkoon tavannut Jusaa, häneltä tuli tekstiviesti: "Moi! Mitäs kuuluu?" Vastasin ja valehtelin: "Olen ollut kipeänä." Jusa vastasi nopeasti: "Voi raasua! Parane pian nöpöliini! Kovasti ikävä." Sitten tuli entistä kurjempi olo. Olin valehdellut Jusalle ja hän osoitti myötätuntoa, vaikka en sitä ansainnut.

Aloin kaivata jonkinlaista ratkaisua. Pitäisikö hypätä ka-

tolta alas? Se tuntui niin pelottavalta, ettei siihen uskaltaisi ryhtyä. Pelkäsin, että kuoleminen sattuu tai että jään kitumaan. Pitäisikö mennä poliisiasemalle? Sekin tuntui pelottavalta. Ei ollut ketään, jolta olisi voinut edes kysyä neuvoa. Äiti vouhotti, että minut viedään kohta väkisin lääkäriin, jos ei tilanne muutu, mutta enhän minä ollut sairas vaan rikollinen eikä tällainen asia edes kuulu lääkäreille.

Muistin, kuinka Jusa ei ollut koskaan suuttunut, vaikka olin joskus heittänyt vähän ronskiakin läppää. Ehkä häneltä voisi kuitenkin kysyä neuvoa. Voihan sieltä lähteä heti pois, jos hän suuttuu. Ja ehkä Miskakin oli jo rohkaissut mielensä ja kertonut hänelle eikä hän ollut millänsäkään.

Vähitellen alkoi tuntua yhä paremmalta idealta, että kysyisin Jusan mielipidettä. Parhaimmassa tapauksessa hän saattaisi jopa antaa minulle anteeksi, mutta mitäpä merkitystä sillä olisi, kun olin tehnyt niin hirvittävän väärin. Hän oli kuitenkin Miskan isä ja tavallaan osallinen. Minä vain kerron, mitä tapahtui, ja Jusa osaa ratkaista, mitä tehdään. Ehkä hän ei halua nähdä minua enää, mutta eipä sitten toisaalta jää suotta haikailemaan minua, niin kuin nyt.

Lopulta kirjoitin Jusalle tekstiviestin: "Voitaisiinko tavata joskus? Minun pitäisi kertoa yksi juttu. Terv. Jere." Piti hengittää syvään, ennen kuin uskalsin lähettää sen.

Pian kilahti vastaus: "No kyllä toki. Kiva että olet jo tollipillasi! Mulle käy vaikka tänään tai huomenna neljän jälkeen." Kirjoitin, että voisin vaikka tulla jo tänään.

Äiti katseli ihmeissään, kun lähdin oma-aloitteisesti ulos. "Onko sinulla nyt parempi vointi?" hän kysyi tiukasti.

"Joo. Koska on ruoka?"

"Kuuden maissa. Käyt vähän ulkona, niin ruokakin alkaa maistua."

Oli hiukan hontelo olo, kun pyöräilin Helsinginkatua. Oli vastatuuli. Ajattelin, että olin tässä nyt matkalla tuomiolle.

Lopulta olin Jusan ovella. Minua pelotti niin että mahaan sattui. En oikein tiennyt, mitä edes sanoisin. Pitää kai kertoa asiat niin kuin ne olivat.

Jusa tuli avaamaan. Ensin hän sanoi iloisesti: "Moi!", mutta sitten hän meni vakavaksi: "Kylläpä sinä olet nääntyneen näköinen! Olitko sinä kovasti kipeänä?"

"No en oikeastaan", sanoin vaisusti.

"Tule sisään — ei olekaan taas vähään aikaan nähty."

Astuin arkaillen sisään ja riisuin kengät. Jäin neuvotomana seisomaan eteiseen.

"Peremmälle vain", sanoi Jusa.

Niin lähdin eteisestä ja käännyin automaattisesti kohti makuuhuonetta, ennen kuin tajusin, että olisi ehkä ollut parempi puhua olohuoneessa sohvalla.

"Mitäs sinun elämäsi kuuluu?" kysyi Jusa.

"Ei mitään."

Sitten tuli hiljaista. Lysähdin sängynlaidalle istumaan ja katselin lattiaa. Tuli raskas olo. Olisin kai viimeistä kertaa Jusan makuuhuoneessa.

"Minä tunnen sinut niin hyvin, että nyt jokin taitaa painaa nuoren miehen mieltä", sanoi Jusa varovasti ja istui viereeni. "Onko sattunut jotain ikävää?"

"No on", huokaisin. Oli vaikea hengittää ja puhua.

Jusa kömpi peremmälle sänkyyn ja sanoi: "Tule tänne viereen ja kerro koko juttu. Kaikkeen löytyy yleensä ratkaisu."

Vedin syvään henkeä ja selitin kyynel silmissä: "Ei tähän. Minä olen tehnyt hirvittävän virheen!"

"Minkälaisen?" ihmetteli Jusa.

Purin hammasta, jotta en alkaisi itkeä, ja aloin selittää: "Silloin kotiarestin jälkeen minä en saanut sinuun heti yhteyttä ja aioin lopulta tulla tänne soittamaan ovikelloa. Täällä olikin jonkun mopo ovella, ja minä ajattelin, että sinulla oli jo uusi poikaystävä."

”Odotas, se oli kai silloin kun Miska tuli tänne ja menimme elokuviin. Sammutin kännykän teatterissa. Vastasin kyllä myöhemmin illalla, mutta sinusta ei kuulunutkaan mitään.”

”Luulin, että pettäisit minua jonkun kanssa, enkä lue-
nut sitä ollenkaan.”

”Jopas oli informaatiokatkos. Mutta ei siinä mitään paha tapahtunut”, lohdutti Jusa. ”Väärinkäsityksiä sattuu.”

Ei auttanut muu kuin jatkaa. Kerroin, miten Miska oli ottanut minuun yhteyttä ja kuinka olin tunnistanut hänen moponsa ja luullut, että hän oli Jusan uusi poikaystävä. ”Minulle tuli paha mieli ja halusin kostaa Miskalle”, tunnustin.

”Et kai sinä kuitenkaan tehnyt mitään? Ei Miska aina-
kaan ole sanonut.”

”Minä annoin Miskalle vaarin nimikirjoituksen ja vastineeksi raiskasin hänet!” Oli vaikea hengittää ja hampaat löivät loukkua, kun tunnustin tekoni.

”Oh-hoh!” ihmetteli Jusa. ”Oh-hoh!” Hän ei osannut sanoa mitään.

Minä hautasin kasvot käsiini ja häpesin itseäni.

”Sinä raiskasit Miskan?” hän kysyi.

”Niin, hänen huoneessaan, vaikka muu perhe oli siellä asunnossa.”

”Voi hyvänen aika!” sanoi Jusa ja katsoi minua vakavana.

Hänen ilmeensä sai minut hirvittävän hätääntyneeksi: nyt Jusa hylkää minut!

”ANNA ANTEEKSI!” parkaisin pelästyneenä ja aloin itkeä hillittömästi. Käännyin pois päin hänestä ja kätkin kasvot uudestaan käsiini.

Jusa ei sanonut mitään — mutta sitten hän alkoi silit-
tää tukkaani. Itkin entistä kovempaa, koska en minä mitään tuollaista ansainnut! Olin Helsingin hirvittävin huoripukki!

Jonkin ajan päästä itku loppui ja Jusa alkoi selittää ys-
tävällisesti:

”Kuulehan nuori mies! Kaikki tekevät joskus pahoja vir-
heitä. Sinä teit nyt aika karkean tempun, mutta sinä sentään taidat katua ihan vilpittömästi. Minusta se on tässä asiassa tärkeää. — Tiedätkö, miksi lankeamme?”

”No?” minä epäröin.

”Että oppisimme nousemaan.”

”*Batman Begins*”, niiskutin.

”Niin. Tehty mikä tehty. Otithan sinä tästä nyt opiksesi?”

”Kyllä kai.”

”Ajattele, että sinun ei enää vastaisuudessa tarvitse tehdä tuollaista virhettä. Ja minussakin oli vikaa. Minä pyydän anteeksi, että annoin meidän nukkua pommiin.”

”Okei.”

”Jos Miska olisi kärsinyt peruuttamatonta vahinkoa, niin kyllä minä olisin jo huomannut. Selvitetään tämä Miskan kanssa sitten kun sinusta siltä tuntuu. Onhan tässä meille kaikille vähän sulateltavaa. Kohtalo teki haljun tempun, mutta ei auta muu kuin kerätä palaset kokoon ja nilkuttaa eteenpäin. Eikö niin?”

”No joo.”

”Ota tästä nessua ja niistä kunnolla! Minun puolestani me olemme nyt sovinnossa”, lupasi Jusa.

Minulle tuli kovasti lohdullinen olo. Ehkä en ihan vielä hyppääkään katolta alas. Sitten asetuin Jusan syliin ja niiskutin välillä hiukan ja olimme aivan hiljaa.

Vähän ajan päästä Jusa ehdotti: ”Nurmikko pitäisi leikata. Ehtisitkö tulla apumieheksi?”

Kello oli vasta viisi, ja lupasin ryhtyä hommaan. En ollut koskaan ennen leikannut nurmikkoa. Menimme pihalle ja haimme taloyhtiön varastosta sähkökäyttöisen ruohonleikkurin ja jatkojohdon. Sitten kiersimme Jusan pihalle, ja minä sain pidellä ”roikkaa”, kun Jusa ajoi pihansa sileäksi. Minäkin sain ajaa pienen läntin. Lopuksi putsasimme leik-

kurin ja veimme sen takaisin. Pussasimme vähän aikaa varastossa, vaikka joku olisi voinut tulla sinne. Minun alkoi jo vähän tehdä mieli Jusaa.

”Olisi kiva, jos voitaisiin taas tavata”, sanoi Jusa.

”Kyllä mä voisin tulla”, vastasin ja lisäsin nopeasti: ”Jos vain huolit.”

”Totta kai huolin. Sinä olet parasta sisältöä, mitä minun elämäni on aikoihin tuotettu.”

”No mä tulen taas”, lupasin.

”Hyvä juttu, nöpöliini! Mukavaa kotimatkaa!”

”Moi!”

Paluumatkalla tuli aivan hirvittävä nälkä. Jalat vapisivat, kun vihdoin pääsin ruokapöytään.

”Heikottaako sinua?” ihmetteli äiti. ”Jaksatko syödä?”

”Kyllä varmaan.” Sitten hotkin lihamakaronilaatikkoa niin ahnaasti, että se loppui kesken.

Elämä alkoi maistua.